

Dranor

DCERY DRAKA

VĀCLAV HESS

Dranor: Dcery draka

Korektury knihy: Lenka Strejcová
Obálka knihy: Jiří Pok

- 1 ÚNOS
 - 2 KREV ELFŮ
 - 3 PLÍŽÍCÍ SE DRAK
 - 4 PODIVNÝ NÁVŠTĚVNÍK
 - 5 KNĚŽKA
 - 6 PODIVNÝ ZACHRÁNCE
 - 7 POUTO KRVE
 - 8 DĚDICTVÍ
 - 9 KRALOVÁNÍ
 - 10 VĚŽ SLZ
 - 11 AVARIA
 - 12 POTOMEK
 - 13 DRAK A LÁSKA
 - 14 DOMOV
 - 15 ZTRACENÁ MATKA
 - 16 NOVÁ GENERACE
 - 17 NEMRTVÍ
 - 18 POROD
 - 19 VYNÁLEZCE
 - 20 CHLUPATÁ VÝPOMOC
 - 21 ROZHODNUTÍ
 - 22 BOJOVÉ VOZY
 - 23 MASKOVÁNÍ
 - 24 LÁSKA MEZI SOUROZENCI
 - 25 CESTA PO MOŘI
 - 26 LŽI
 - 27 ŠUPINÁČI
 - 28 SETKÁNÍ RODINY
- EPILOG

1. ÚNOS

Hlučné kroky zněly chodbami padlé trpasličí říše. Upíři zničili vše, co mohli. Trpaslík procházel říší Gvandamur a hledal cestu pro jeho malou armádu. Pokud se tak dá skupině padesáti trpaslíků říkat. Pátrač se jmenoval Gromjan, poslední z trpasličích knížat. To všechno mu dávalo velkou moc, po které však netoužil. Nechtěl panovat, chtěl jen pomstu na upírech. Možnost se ale naskytla až nyní. Lidé se vzbouřili proti upírům a chtěli je zničit. Trpaslíci jim pomáhat nebudou, jen využijí zmatku a unesou prince, syna královny upírů. Alia nechala své dítě v Aganty a sama šla válčit do vzdálených zemí, proto její moc tady opadla. Stejně tak opadl i strach z její moci. Gromjan vyšel na sluneční světlo a spatřil malou pevnost, kde mělo vše začít. Lidské jednotky byly na místě a připravovaly se k útoku. Králové hor se rozběhli přímo k nim a ve výšce mávali s malým praporem. Chtěli, aby lidé věděli, kdo se k nim blíží. Vyděšení vojáci by ještě mohli zaútočit i na trpaslíky. Jeden z mužů šel blíže k Gromjanovi a dal se do řeči.

"Zdravím přátele trpaslíky, jsem rád, že jste přišli. Dnes svrheme další pevnost upírů."

V duchu Gromjanovi běželo spousta slov. Odkdy jsou přáteli lidí a odkdy jim pomáhají? To sice nevěděl, ale nechtěl se pouštět do hádek. Místo toho tedy sáhl po přátelštějších slovech.

"Máme společné nepřátele, tím to začíná i končí. Dnes je zničíme a potom bude vše, tak jak má být."

Muž mávl na své muže a jejich řady se daly do pohybu. Určitě ani nepochopil, co tím vlastně trpaslík myslel. Upíři brzy začali s odpalováním, vzduchem prolétaly šípky a kameny. Sám Gromjan věřil tomu, že upíři zvítězí, ale na tom nezáleželo. Splní svůj úkol a vrátí se domů.

Upírka se sama bude chtít pomstít a to bude její smrt. Nikdo to nevěděl, lidé ani elfové, ale trpaslíci se zajímali o magii už stovky let. Měli tak zbraně, o kterých okolní národy nic netušily. Alia několik vynálezů okusila a její armáda měla velké ztráty. Gromjan ale náhle zahlédl jak lidští vojáci prolomili hradby upírů. Trpaslíci dostali rozkaz k pochodu a rychle se dostali k průlomu. Lidé sice něco pokřikovali i na trpaslíky, ale ti jednali podle vlastních plánů.

Gromjan vytasil sekeru a ohnal se po nejbližším upírovi. Čepel prošla koleny a usekla mu obě nohy. Zbylé torzo se skácelo na zem a šhubalo sebou. Trpaslík botou upírovi rozšlápl hlavu a pokračoval dál. Se třemi trpaslíky se dostal do pevnosti. Nemuseli mezi sebou mluvit, věděli co mají dělat. Cestou zabili dalšího upíra, který se jim naivně postavil do cesty. Doběhli až k velkému domu uprostřed pevnosti a sekerou zničili dveře. Uvnitř stála skupina upírů a chránili dítě. Sledoval tu odpornou bytost s bílou kůží. Takto by dítě vypadat nemělo, nechápal s čím se vlastně Alia dala dohromady. Někdo tvrdil, že je to dítě upírů, někdo že démonů. Nevěděl čemu má sám věřit.

Upíři se s nimi pustili do boje. Sekerou jednomu z nich usekl ruce, dalšího připravil o mužství. Podle řevu ho to bolelo stejně jako člověka. Gromjan slyšel, že upíři necítí bolest, asi to ale nebyla pravda. Děti noci ale byli až příliš rychlí, jeden z trpaslíků padl na zem. Gromjan sekl sekerou a zabil dalšího upíra, tím se ocitl přímo u kolébky s dítětem. Ruce mu cukaly, když se ho dotýkal. Kolem krku mu dal řetízek, který brzdil jeho magickou moc a také ho nemohl vysát. Tím jej snad připravil o všechny zbraně. Chytil Dranora do náruče a vyběhl s ním ven. Upíři začali něco křičet a ukazovali na něj. Rozeběhl se ještě rychleji, nechtěl poznat, co by sním

udělali, kdyby ho chytili. Chtěl jim unést jejich prince, to se neodpouští. Na pomalou smrt si tak mohl nechat zajít chuť. Proběhl zničenou bránou a pokračoval dál. Za ním běželo několik trpaslíků, nemohl se otočit a počítat je. Jeho rudé vousy vlály za ním jako plameny, slyšel cinkání ozdob, které v nich měl.

Vypadalo to, že lidé nakonec zvítězí, pomohli jim k tomu, zbytek už by mohli zvládnout sami. Jeden z trpaslíků vykřikl a skácel se na zem. Gromjan udělal chybu, na kterou se naši vojáci připravují od malička. Zastavil se a otočil se za křikem. Přijížděl k nim upír na koni a střílel z malého luku. Gromjan se zapřel o zem a popadl sekeru. Upír dojel až k němu a vystřelil. Trpaslík uhnul a hodil svou zbraní. Čepel přeřala nohy koně a oni i jeho jezdec spadli na zem. Od hlavy až k patě trpaslíka postříkala tmavá krev. Upír před ním vytasil meč a připravil se k útoku. V ten okamžik jeho svaly ochably a padl mrtvý na zem. Přímo za jeho zády stál Gamli a usmíval se. Gromjanovi se nezamlouval jeho způsob boje, ale v tuhle chvíli mu nejspíš zachránil život. V jedné ruce držel dítě a v druhé sekeru, takhle se nedalo bojovat. V dálce spatřil hořící město upírů, nikde ale nebylo vidět vojáky. Nejspíše už bylo po všem. Gromjan se otočil a pokračoval v pochodu, rychle se dostali do chodeb padlé trpasličí říše. Dranora nezabijí, ale budou jej věznit v jejich novém městě. Alia tak může navěky zuřit ve své říši a k ničemu jí to nebude.

Trpaslíci se poučili z předešlých chyb a svoje nové město postavili v jeskyních. Oko neznámého pozorovatele vchod nemohlo najít. Národ se nevyhnul řadě pověr, například to, že nesnáší vodu. Pravdou bylo jen to, že se k ní dostanou málokdy, díky tomu, že žijí v horách. Došli k cíli, Soumračné jezero. Trpaslíci chytali do rukou velké kusy, skákali a skákali do vody. Gromjan

popadl nejbližší balvan a přivázal si jej lanem k pasu. Oběma rukama chytil Dranora a skočil do vody. Studená voda ho okamžitě pohltila, za pár okamžiků nikdo nepozná, že tu někdy nějací trpaslíci byli. Dno jezera se rychle zužovalo, až skončilo malým vodopádem. Spadli do malého podzemního rybníka a vyplavali na hladinu.

Trpaslík se podíval na Dranora, dítěti se nestalo vůbec nic. Upíři se nemohli utopit ale i tak se bál, jestli cestu přežije. Pokračovali pomalu dál malou jeskyní. Zlatnice byla jen pár kroků od nich. Zatím to byly jen malé komůrky vytesené do skály, ale to se brzy změní. Kameníci pracovali každý den na nových věcech. Trpaslík došel ke svému domku a propustil své spolčníky. Rychle dítě položil do připravené kolébky a sledoval jeho pohyby. Opravdu vypadalo jako dítě démona a upíra. Malé špičaté zuby, dokonce na holé hlavě bylo vidět zárodky ostnů, které porostou na hlavě. Stala by se z něj dokonalá zbraň upírů, kdyby u nich zůstal. Nyní ho vychovají trpaslíci, ke svému obrazu.

**

O osmnáct let později....

Bojovník rychle popadl válečnou sekeru a zaútočil na cvičný cíl. Čepel projela místem, kde by mělo být srdce, imaginární protivník byl mrtvý. Pohlédl na Gromjana a čekal na hodnocení. Trpaslík už měl mezi rudými vlasy několik šedých pramenů, které sváděl na svého žáka. Mistr přikývl na souhlas.

"Jsi rychlý a člověk by byl mrtvý, ale jak rychle by se pohyboval upír nebo vlkodlak? V boji s ním bys nevyšel jako vítěz."

Bojovník zklamaně vrátil zbraň na místo. Nemohl dosáhnout rychlosti trpaslíků, nejspíše to bylo tím, že nebyl trpaslík. Převyšoval je velikostí a jeho bledá kůže mezi ně také nezapadala. Na hlavě mu nerostly žádné vlasy a na obličeji neměl jediný chloupek. Na rozdíl od ostatních obyvatel Zlatnice mu na hlavě rostly silné ostny. Sedl si na zem vedle svého mistra a pěstouna. Byl nalezenec. Trpaslíci ho našli před čtrnácti lety před vchodem do své říše. Nikdo o Zlatnici nevěděl, jeho matka ho nejspíše opustila, aby v divočině zahynul hladem. Popadl kousek chleba a rychle ho snědl. Měl jen chvilku na jídlo, poté bude pokračovat v útoku. Za pět dní měl vyrazit na svůj první úkol. Nedaleko odsud je smečka vlků, měl ji najít a všechny zabít. Znovu se postavil na nohy a vrátil se k cvičení se zbraněmi. Nepochyboval o tom, že svůj úkol splní.

**

Za pět dní mohl vyrazit, nejdříve si ale měl vyslechnout poslední slova od svého mistra. Našel ho v kovárně, kde vytvářel další věci pro vzrůstající říši. Zlatnice každý den rostla a stávala se jednou z největších říší v Aganty. Mistr ho nejspíše slyšel, protože se otočil a s úsměvem řekl: "Když jsme tě našli, byl jsi ještě mimino. Už tehdy jsem věděl, že se z tebe jednou stane velký bojovník, ale bál jsem se tvého původu. Dokázal jsi mi, že jsem se bál zbytečně. Jdi a tvou cestu povede náš bůh." Dranor se uklidnil a vyšel ven, v rukou držel mapu, kde bylo vyznačené území smečky vlků. S sebou si vzal jen vodu a velké kladivo, kterým chtěl vlka zabít. Trpaslíci téměř nepoužívali luky a dávali přednost spíše sekerám a bojovým kladivům. Dranor byl sice mnohem vyšší než jeho trpasličí rodina, ale prostě měl jen o něco větší

zbraně. Rychlým pochodem se dostal přes mohutnou bránu Zlatnice a blížil se k lesu. Trpaslíci stavěli vždy v horách. Zlatnice se přímo ztrácela pod mohutnými srázy hor, a tak nikdo vlastně nevěděl, jak je město velké. Některé domy byly věstavené do jeskyní a i královský palác byl z velké části ve slujích hor. Hradby se kolem říše ovíjely jako drak. Jediným vstupem tak byla brána, která ústila do vymýcené planiny, až po dvou mílich začínaly divoké lesy. Právě mezi nimi Dranor zmizel a našel tam úkryt i první stopy vlků.

Pomalou se sklonil a zkoumal otisky. Tady nešlo o smečku obyčejných zvířat, ale o upíří bojové vlky. Královna upírů Alia jich používala velmi často. Jak se ale mohla nějaká smečka zatoulat tak daleko? Dranor sice nic nevěděl jistě, ale měl svou vlastní domněnku. Alia se podle posledních zpráv ztratila kdesi v zemi za horami a upíří začínali ztrácet svou moc. Skřeti, démoni a vlkodlaci se po skupinkách trousili ven z její říše. Dranor se vytrhl z osidel své vlastní fantazie a rozeběhl se po stopě. Brzy se dostal až na mýtinu, kde bylo otisků více. Tady se musela zvířata zdržet, ale teď tu nebyl nikdo. Dranor chtěl projít středem mýtiny, když se ozvalo vrčení. Otočil se po zdroji a spatřil mohutné zvíře s černou srstí. Opravdu to nebyl jen obyčejný vlk, tvor měl velikost menšího koně. Dranor se zasmál a připravil si kladivo.

"Tak jsem pojď ty zblešenče a hned ti ukážu, co umím." Vlč se zastavil a hlubokým hlasem pronesl? "Mladíku, nějak nás podceňuješ."

Dranor málem úlekem upustil kladivo. "Jak to, že umíš mluvit?" zeptal se ho hned.

Vlč vycenil zuby a řekl: "Jsem Maugrim, vlčí vůdce."

Dranor pevněji uchopil zbraň a připravil se k boji. "Je jedno co jsi zač, stejně tě zabiju."

Maugrim si dřepł do trávy a zavyl. Dranor několik vteřin zůstal překvapeně stát na místě, než mu došlo, že udělal chybu. Všude kolem něj se dal les do pohybu. Keře se lámaly, přicházel zbytek smečky. Desítky vlků přišly, aby ho zabily, nebo si to aspoň myslel, než vlk znovu promluvil.

"Chtěl jsem, aby u tvého posledního boje, byla celá má smečka. Znal jsem tvoje rodiče a vím, že nejsi žádný obyčejný démon. Měl bys proto zemřít čestně a ne jako nějaký lupič," pronesl vlk a skočil.

Dranor myslel na to, co jeho protivník řekl více než na to, co udělal. Uhnul tak příliš pozdě a Maugrim se mu zakousl do pravé paže. Bojovník ale reagoval rychle a kladivem udeřil vlka do zad. Ozvalo se křupnutí a zvíře se skácelo na zem. Několikrát sebou ještě škublo a potom zůstalo ležet. Vlci začali výt, jako sbor z nějakého strašidelného příběhu.

Dranorovi došlo, co udělal a připravil se na další boj. Rozmáchl se zbraní a zabil první dva soupeře. Zvířatům ale brzy došlo, že přišla o okamžik překvapení a stáhla se. Bojovník přešel k tělu Maugrima a poklekl před ním. Nebylo to ale gesto úcty. Dranor vyndal krátkou dýku a rozřízl zvířeti břicho. Rukou vyndal ještě teplé vnitřnosti, až se dostal k žaludku. Oběma rukama jej roztrhl a vyndal zelený kámen, podobný diamantu. Ten vlk byl opravdu vůdce a pocházel z upírů říše. Jen magie Alii mu dala dar řeči. Dranor kámen ukryl ve váčku, který měl na opasku a vracel se domů.

2. KREV ELFŮ

Jen tichý dech přerušoval ticho lesa. Timar stál mezi stromy a hleděl na mořské pobřeží. V rukou držel luk, který měl připravený k boji. Při východu slunce měla na toto místo připlout loď kněžny Lejli. Nebeské těleso bylo již vysoko na nebi, ale na vodě nebylo nic vidět. Co se mohlo stát? Timar hleděl stále na jedno místo, byl čím dál neklidnější.

Při západu slunce spatřil to, co hledal. Bílou loď, jejíž světlo zářilo daleko do krajiny. Pomalu připlouvala k pobřeží. Něco ale bylo jinak. Černá plavidla, která loň následovala, nebyla elfího původu. Timar čekal, dokud neviděl na posádku. To co spatřil, jej vyděsilo. Na palubách lodí viděl skřety. Přecházeli po bílém plavidle elfů a hnali jej směrem k pobřeží. Elf vystřelil šíp, který našel svůj cíl. Jedna z bestií přepadla přes hrazení a zmizela pod vodou.

Bylo ale již pozdě. První skřeti vyskakovali z lodí a blížili se k pláži. Timar vystřelil další šíp a zabil dalšího skřeta. Bestie napjaly vlastní luky. Elf se dvěma šípům vyhnul, ale třetí jej zasáhl do pravé nohy. Podlomila se mu kolena. Rychle vstal a vytasil meč. Nepřátelé byli přímo u něj. Rychle probodl nejbližšího soupeře a vyhnul se ráně sekerou. Čepel místo něj přesekla nit života jednoho ze skřetů. Bestiím nezáleželo na tom, kolik jich zemře, pokud při boji zabijí i elfa. Do popředí malé armády přišel náčelník. Bojovník o dvě hlavy převyšoval své vojáky. V rukou třímal velké kladivo, které bylo větší než lidská hlava. Rychlým úderem udeřil do elfa.

Timar cítil, jak jeho nohy opustily pevnou zem. Zády narazil do kmene stromu. Skřet se zasmál. Poznal, co má před sebou. Umírající vytasil meč a připravil se na poslední pokus o obranu. Cítil, jak jej opouštějí síly.

Musel ale zastavit bestie. Nikdo nevěděl o porážce Lejli a jejích bojovníků. On byl jediný posel krále Orease. Pevnost slz se musí dozvědět o novém nebezpečí. Timar se rychle vyhnul kladivu a sám udeřil. Skřet se jeho ráně vyhnul a sám zaútočil. Elf cítil, jak ho opouštějí síly. Bestie vydala zvuk podobný smíchu a připravila se k poslednímu úderu. Zbraň zasáhla bojovníka do zad. Spadl na zem a pustil meč z ruky. Jeho poslední myšlenky mu vykreslily před vnitřním zrakem obraz zničené říše elfů. Zklamal krále i Pevnost Slz. Kněžna Lejla byla mrtvá.

**

-
Hrubý štětec pomalu klouzal po malířském plátně. Jen několik posledních tahů a obraz, který tvořila dlouhé dny, bude dokončený. Zobrazila na něm sen, který se jí stále vracel. Paže démona držící ruku malého dítěte. Pomalu štětec namočila do další barvy a pokračovala. Jen na krátký okamžik pohlédla oknem na město elfů. Patřila mezi nejlepší umělkyně v Pevnosti Slz. Ani v tomto postavení ale neměla vše, co potřebovala. Spousta zdejších obyvatel ale byla opačného názoru. Kdo z nich ale mohl vidět a zažít to co ona? Posledními tahy dokončila obraz. Odstoupila několik kroků a pohlédla na něj. Její oděv byl plný skvrn od barev. Někdy při malování ztrácela i pojem o čase. Neměla ale žádné povinnosti, které by musela plnit. Jedinou náplní jejího nekonečného života bylo umění. Bohové stáli při ní, když ji postavili před malířské plátno. Naposledy vzala do ruky štětec a přidala svůj podpis, „Artea“. Poté zavolala sluhy, aby dílo odnesli. Do kruhové místnosti váhavými kroky vešli satyrové. Malé bytosti s hnědou srstí a kozlími rohy. Žili v jejím

domě, aby se zabývali úklidem a udržováním domu. Prošla okolo nich a prošla chodbou, která končila v ložnici. Do této místnosti měla přístup jen ona sama. Žádný satyr sem nikdy nevstoupil, aby narušil zdejší čistotu. Svlékla si oděv, ve kterém malovala, a místo něj si oblékla bílé šaty prošité stříbrem. Urovnala si dlouhé světlé vlasy a vyšla ven. Znovu prošla chodbou, ale tentokrát se zastavila před dveřmi, které vedly z domu. Vyšla na cestu vyloženou bílými kameny.

Neměla žádný cíl. Chtěla jen vyjít ven ze svého domu. Kroky ji jakoby samy vedly k bráně. Prošla mezi prvními stromy a zanedlouho byla v lesích, které se rozléhaly kolem města. Zde bylo místo plné klidu a ticha. Dlouho jen seděla v trávě a sledovala život okolo. Při západu slunce vstala a vracela se k bráně, když zaslechla nějaké zvuky. Jako by si něco velkého razilo cestu mezi kmeny stromů. Zůstala stát na místě a naslouchala.

Zanedlouho spatřila tělo velkého trola. Zvíře, porostlé řídkou tmavě šedou srstí, bylo jen několik kroků od ní. Poklekla a položila ruku na půdu pod sebou. Nemohla se spoléhat na strážce Pevnosti Slz. Zem se dala do pohybu. Zvíře zůstalo stát a vyčkávalo. Netušilo, co se zanedlouho stane. Dva kroky přede elfkou začal povstávat golem. Netvor stvořený ze samotných kostí země. Magicky vytvořený tvor kráčel směrem k trolovi. Bojovník vytasil meč s hrubě vykovanou čepelí. Beznaděj v jeho tváři jí ale prozradila více. Věděl, co je jeho soupeř. Tušil, že jeho život dospěl ke svému konci. Elfka sama nebyla bojovnicí. Neuměla zacházet s lukem nebo mečem. Místo toho se naučila magii svého lidu. Skryla se mezi stromy a sledovala souboj před sebou. Trol zaútočil mečem, který se zlomil na golemově kůži. Elfkou vytvořený bojovník pozvedl pravou paži a jediným pohybem zlomil bestii vaz. Elfka uslyšela

křupnutí lámajících se kostí. Z toho zvuku ji zamrazilo. Golem pohlédl jejím směrem a poté se rozpadl. Splnil úkol, ke kterému byl stvořen.

Umělkyně přešla k mrtvole trola a sklonila se nad jeho tělem. Prohledala vše, co měl u sebe. Nenašla žádné zásoby, pokud někdy něco takového měl. V malém koženém váčku našla malý stříbrný medailon. Cítila z něj magii. Runy na něm ale nerozluštila. Vypadaly jako elfské, ale řeči příliš nerozuměla. Zнала ale jedno místo, kde by jí mohli pomoci.

Několik mil odtud byla vesnice Trojvrší, sídlo mnoha elfích čarodějů a učenců. Vzala medailon a vracela se k bráně. U hradeb vše řekla strážím a rychle odešla směrem ke svému domu. Co nejdříve se vypraví na cestu a zjistí co našla. Trolové byli až příliš blízko. Pevnost Slz byla středem říše elfů. Zde bylo místo míru. Nikde nežily žádné bestie, které by ohrožovaly zdejší obyvatele. Až do této doby. Trol tak blízko srdci říše byl něčím vzácným a nebezpečným. Pozdviženou rukou rychle pozdravila jednoho z elfích stopařů.

Došla až ke svému domu a otevřela dveře. Ze své ložnice vzala vše, co bude na cestě potřebovat. Velitel satyrů jménem Gorand se mezitím postará o chod domu. Převlékla se do zelenohnědého oděvu a vyšla ven. Elfové mohli bez omezení cestovat celou říši. Pouze při Překročení hranic museli mít písemné povolení od krále. Kdo by ale chtěl do zemí za elfími lesy? Kraje lidí a trpaslíků byly plné chaosu a smrti. Elfka nikde nenašla jediný důvod, aby se do těchto končin vypravila. Znovu vyšla z domu. Tentorát ale prošla jinou branou než předtím.

Město mělo čtyři brány. Hlavními cestami jste se dostali k paláci kde žil král Oreas. Východní cestou se dostala k bráně a skryla se mezi stromy. Nečekala, že by ji někdo

sledoval, ale nevěděla kolik trolů je v lesích. Bestie nikdy necestovaly samy. Proto tu někde musí být další. Zanedlouho elfka ztratila hradby města z dohledu.

Procházela mezi stromy a hledala jakékoliv stopy trolů. Na jednom z kmenů našla škrábance, které ještě nikdy neviděla. Nepocházely ale od skřetů. Nechápala, proč by to některý z nich dělal. Někdo bezmyšlenkovitě zničil kůru a dřevo. Položila ruku na zničené místo a soustředila své síly. Pod prsty se jí rozzářilo zelené světlo. Poté byl strom opět neporušený. Elfka vyšla zpět na cestu a vyrazila. Několik dní jen procházela mezi stromy. Nikde ale neviděla nic živého, kromě zvířat. Při západu slunce našla úkryt mezi kmeny tří stromů a udělala si provizorní tábor. Elfové byli často popisováni jako zženštilí a jemní.

Usmála se při pomyšlení, co by řekl nějaký trpaslík kdyby ji teď viděl. Lehla si na zem a během několika úderů srdce usnula. Zdál se jí zvláštní sen. Byla jen malé dítě. Procházela nějakou chodbou z černého kamene. Nikde však nikoho neviděla. Náhle se zem zatřásla a ze zdí začali vyrůstat ruce. Utíkala chodbou, ale dlouhé paže byly čím dál tím blíž. Křičela a běžela stále dál. Chodba ale jako by neměla žádný konec. Probudila se a s výkřikem vstala.

Rychle se rozhlédla. Nikoho ale neviděla. V dálce se mezi stromy míhal vysoký jelen. Její křik ho musel vyplašit. Znovu si lehla na hnědou deku. Věděla ale, že tuto noc už neusne. Vstala a zničila všechny stopy po svém táboření. Vyšla ze svého úkrytu a dala se znovu na pochod. Hleděla na hvězdy, které prosvítaly mezi korunami stromů. Na nebi proletělo několik netopýrů. Zbytek cesty se nestalo nic, co by narušilo klid říše elfů. Po několika dnech cesty dorazila k Trojvrší. Město pro ní bylo obrazem elfí krásy. Našla zde již mnoho věcí, které

poté zvěčnila na malířské plátno. Rychlými kroky došla k bráně a vešla mezi domy. Prošla skupinkami elfů a hledala místo, kde se scházeli čarodějové vznešeného národa. Všude vládl život.

Minula jednorožce, který procházel mezi elfi. Tato zvířata zde žila v poklidu. Oreas zakázal jejich lov nebo věznění. Proto po čase sami přišly k elfům a stali se jejich společníky. Zanedlouho elfka dorazila ke svému cíli, velké budově z bílého kamene. Vešla dovnitř a hledala kohokoliv, kdo by jí mohl pomoci. Okolo ní pobíhali satyrové. Jeden z nich nesl v náruči knihy větší než jeho vlastní hlava. Elfka prošla okolo něj a zastavila se před bílými dveřmi. Zaklepala a čekala.

Zanedlouho otevřel muž v bílém plášti. Jeho jméno bylo Orianas. Znala elfa ještě z doby svého učení. Společně se učili léčivým kouzlům. Ukázal jí velký stůl z hnědého dřeva. Sedla si na jednu z židlí a čekala. Na hladkou desku po té položila medailon. Opatrně jej zvedl a sledoval runy, které se táhli po jeho povrchu. Elfka se mezitím porozhlédla po budově, ve které byli. Zdi z bílého mramoru byly bez ozdob. Jen občas jejich monotónnost přerušila police s knihami. Muselo tu ale žít více satyrů než elfů. Procházela místností, dokud jí Orianas nezavolal. Znovu si sedla naproti němu. Vrátil jí medailon a řekl, že pochází z Ostrovů Věčné Noci. Popsal místo, které bylo sídlem démonů a vyhnanců. Nevěděl ale, k jakému účelů má medailon sloužit. Elfka se rozloučila a odešla ven z budovy. Ještě předtím zahlédla elfa jak mluví s jedním ze satyrů. Podával mu nějaký kus pergamenu. Dál se ale medailonem nezabývala. Vyšla z města a procházela mezi stromy. Hledala inspiraci pro další obraz.

**

Satyr vzal kus pergamenu od svého pána. Orianas neřekl, proč si udělal nákres medailonu. Mohl přece říci elfce, která jej přinesla, aby jej sama zhotovila. Satyr je jen sluhou, který jedná pouze podle příkazů elfů. Proto se nemohl ptát. Rychle proběhl mezi regály s knihami. Záhledl ještě elfku. Vycházela z budovy, aniž by věděla, co se tu děje. Nejspíše ho šálil zrak, ne to ne.

Ohlédla se a viděla co se stalo. Satyr běžel dál, aby co nejdříve splnil příkaz svého pána. Zastavil se až před pokojem elfa Velérona. Zaklepal na hnědé dveře a čekal. Zanedlouho mu otevřel jeden z jeho sluhů. Satyr ho pustil do pokoje. Předal nákres muži a rychle zase vyšel ven. Desítky let jen plnil příkazy vyšších pánů. Elfové se nikdy svým služebníkům neodměnili darováním svodoby. Pokud jste jim sloužili, zůstali jste u toho až do smrti. Národ satyrů ale byl známý svou dlouhověkostí. Možná i to bylo důvodem, proč se bouřili. Nikdy ale nehrozilo otevřené povstání. Elfové byli v tomto ohledu prozíraví a neučili své sluhy umění boje. Proto by byl jakýkoliv otevřený boj masakrem na straně satyrů. Nemělo smysl něco takového zkoušet. Museli by mít zbraně.

Proto vytvořili něco jako tajnou místnost. Pod podlahou jednoho pokoje byla tajná chodba, která ústila v malé jeskyni. Tam celé roky snášeli meče a dýky, které ukradli. Několik satyrů smýšlelo stejně jako povstalci. Chtěli se vzbouřit, ale obávali se o své životy. Proto jim pomáhali jen neochotně, ale svým pánům i tak kradli vše, co vzít mohli. Z bojiště brali zbroje a meče goblinů. Nikdy je nikdo nepostrádal. Pro elfy byly příliš primitivní. Satyr vzal do ruky jeden ze skřetích mečů a prstem přejížděl po čepeli. Měli jen mizivou šanci uspět. Bohové musejí stát při nich. Satyr prošel jeskyní a sledoval zbylé

východy. Vedli do dalších tajným chodeb. Satyrové z celého města udělali podobné chodby jako on. Elfové ve své pýše nevěřili tomu, že by něco takového mohli vytvořit. Satyrové ale byli připraveni. Čekali uvnitř úkrytu a sledovali okolní východy. Náhle zaslechli nějaké kroky. Satyr vyhlédl do jedné z chodeb, až uviděl jejich příčinu. Do jeho zorného pole vešel Morag. Patřil k povstalcům a pomáhal vše naplánovat. V rukou nesl mapu, kterou položil na zem. Rukama ji narovnal a ustoupil, aby na ni bylo vidět. Byl to plán elfího města. Zde ale bylo něco, co elfové neznali, tajné chodby satyrů. Morag na jeho příkaz vyhotovil jen jeden jediný kus. Nechtěli riskovat odhalení své práce. Znamenalo by to smrt stovky jejich bratrů a sester. Zanedlouho do jeskyní přicházeli další satyrové. Nesli s sebou vše, co se dalo použít jako zbraň.

Nastal den, kdy se vzbouří a postaví se utiskovatelům. Satyr popadl do rukou meč a kráčel do čela malé armády. Věděl, že jeho jméno se dostane do dějin elfů. Nyní nastal den, který se zapíše do dějin dětí světla. Satyr zakřičel a rozběhl se po schodišti. Všichni vyšli v jedné z ulic. Zatím si jich nikdo nevšiml. Elfové se dál zabývali svými starostmi. Jeden ze strážných je ale brzy začal sledovat. Ukázal na jednoho ze satyrů paží. S tupým úderem jej zasáhlo kladivo, které vrhl některý ze satyrů. Tento úder byl prvním z mnoha.

Elfové okolo nich vytasili meče a rozběhli se jejich směrem. Zatím netušili, co se tady děje, ale zabití dítěte světla se trestalo smrtí. Satyr popadl svůj meč a snažil se útočit. Satyrové byli pomalí, ale měli výhodu. Překvapili strážce a tak snadno získali první malé výtěztví. Zabití několik strážných byl lehký úkol. Brzy je ale čeká něco horšího. Jeden ze satyrů pohlédl do další

ulice. Kráčelo tam několik obyvatel města. Satyrové ale měli jiný cíl. Vraždění obchodníků by jim nic nepřineslo. Našli další skrytý vchod do podzemí a otevřeli průchod. Jen úzká škvíra ve zdi. Touto cestou se dostali do kanalizace. Všude to páchlo, ale nebyla jiná možnost. Postupně procházeli hlouběji pod říši elfů. Na tomto místě žili jen satyrové a krysy. Žádný s elfů sem nikdy nepřišel. Proto tu satyrové mohli vybudovat malé vlastní království. Připojovali se k nim další a další povstalci, přinášeli další zbraně. Procházeli kanalizací a blížili se k cíli. K sídlu krále elfů.

Otočili se a zůstali stát na místě. Hleděli na stovky bratrů a sester. Všechny je spojila touha po svobodě. Stačilo udělat jen několik posledních kroků a budou u cíle. Znovu se dali na pochod. Satyr si prohlédl svůj meč z kterého stále po kapkách odkápavala krev zabitých vojáků. Zanedlouho začala cesta stoupat. Blížily se k úzké chodbě. Tou se dostanou až do spleti cest přímo v paláci krále. Došli na místo. Satyr rukou stiskl jeden z kamenů. Zeď se dala do pohybu a otevřel se tak průchod. Vběhli do úzké uličky a hledali cestu dál. Palác se najednou proměnil v bludiště, ze kterého neviděli cestu ven. Náhle se před satyrem objevil elfí čaroděj. „Opravdu jste si mysleli že se dostanete až ke králi?“ Elf se poté otočil k vojákům, které zatím neviděli. „Zavřete je do vězení a čekejte na příkazy krále.“

3. PLÍŽÍCÍ SE DRAK

Dranor rychle procházel chodbami Zlatnice a hledal svého mistra. Démon měl znovu vyrazit na cesty, tentokrát ale šlo pouze o nově objevené jeskně. Trpaslíci je chtěli prozkoumat a zjistit, zda se tam nenachází něco ceného. Hory byly plné ukrytých jeskyní a někdy na ně čirou náhodou narazili, stejně jako teď. Konečně Dranor našel to, co hledal. V dálce viděl svého mistra. Rychle k němu došel a řekl: "Mistře, měl jsem za vámi přijít a říci vám, až budeme připraveni."

Trpaslík pokývl hlavou. "Kolik vás je?" zeptal se.

"Padesát bojovníků a jedna čarodějka," odpověděl rychle bojovník.

Trpaslík se zamyslel. „Tak můžete vyrazit," rozhodl.

Dranor se uklonil a rychle šel ke vchodu do nově objevených prostor. Čekalo tam několik bojovníků, všichni byli mnohem menší než Dranor. Ten se tím ale nikdy nenechal zmást. Trpaslíci byli malý vzrůstem, ale jejich síla a odvaha byli velké. Odklidili závory, které měly držet menší tvory dál od obytných prostor, a vydali se na cestu. Ta je provedla hluboko pod horami. Lidé ani elfové neměli ani tušení, jaké poklady se ukrývají hluboko pod jejich lesy a ubohými městy, které vždy za několik málo let smetl čas. Dranor procházel mezi prvními bojovníky a prohlížel si krásu kolem sebe. Šli několik hodin, když se před nimi objevilo podzemní moře. Hladina byla klidná a nikde nebylo vidět nic živého. Kolem byla jen matná záře od světélkujícího mechu. Démon poklekl a hleděl na vodu. Trpaslíci ale brzy řekli, že musí kráčet dál. Jen pomalu se odvracel od takových věcí, ale opravdu museli jít dál. Malá armáda tak nechala moře za sebou, ale brzy jim do cesty přišlo něco jiného. V jeskyních, kde možná stovky

let nikdo nebyl, našli kamenné dveře zavřené na závoru. Uprostřed se skvěla runa vykládaná stříbrem. Dranor po ní opatrně přešel rukou a cítil jemné chvění. Dříve tady působila magie. Trpaslíci se tím příliš nezabývali. Sice měli ve svých řadách i čaroděje, ale tento vzácný jev neznamenal pro skupinu bojovníků nic důležitého. Jeden z nich sekerou odsunul závoru a dveře se daly do pohybu. Čekalo je zklamání, když našli jen další chodbu, tentokrát ale nevypadala tak pustě. Stěny sice byli prázdné a bez ozdob, ale někdo je vyhladil. Dokonce i podlaha nesla stopy práce i když ne té trpasličí. Dranor hned poznal, že to byli nejspíše lidé. Všechno vypadalo kvalitně ale jen na první pohled. Podlaha byla křivá a stěny byly vyhlazené nerovnoměrně. Trpaslíci to dokázali poznat ještě lépe. Nyní ale měli jiné starosti, museli zjistit, kam se to vlastně dostali. Dranor jako první prošel zástupem malých bojovníků a vydal se na průzkum. Stačilo ale jen několik málo kroků a zaslechl kroky. Někdo se k nim blížil a snažil se k nim přiblížit co nejtíšeji. Démon několik vteřin jen čekal na místě. Náhle ve tmě před sebou uviděl bílé světlo. Přicházela k nim nějaká žena, ale ne lidská. Neznámá na sobě měla bílé šaty, pod kterými částečně prosvítaly světlé šupiny.

Žena na ně zvědavě pohlédla a potom pronesla melodickým hlasem: "Proč rušíte klid krále Lambraxe?"

Dranor by ji nejraději na místě zabil, ale nakonec řekl jen: „Jediný král, je ten trpasličí. Žádný samozvanec si tento titul nemůže jen tak dát."

Žena ale vypadala stále klidně. Pomalu si prohlédla každého bojovníka a řekla pouze: "Král Lambrax Druhý se o trpaslíky nestará. Můžete si mít svého krále, ale chovejte se slušně nebo srovnáme vaše město se zemí."

To už Dranor viděl, jak se do hovoru vřít i Loki, jeden z bojovníků. Loki byl typickým trpasličím bojovníkem. Černý dlouhý plnovous sahal až na těžkou zdobenou zbroj, pod kterou by člověk už dávno klesl do kolen. Žena se ale nenechala zastrašit ani jeho pohledem, který byl schopný založit požár.

Loki došel až k neznámé a vyštěkl: "Jak se vůbec odvažuješ trpaslíkům vyhrožovat. Chceme hned toho lupiče vidět a vysvětlit mu, kdo tu vládne!"

Žena se uklonila, velmi hluboko i když to spíše udělala jen proto, aby skryla zlomyslný úsměv. Její žluté oči škodolibě zářily. Potom jim naznačila, aby šli za ní. Zvláštní průvod se tak dal na pochod chodbami, které trpaslíci doposud neznali. Dranor šel hned za jejich průvodkyní a stačil si ji dobře prohlédnout. Její světlé vlasy jí spadaly až na záda. Démon zahlédl i něco jako zakrnělá křídla. Hlubiny země skýtaly asi ještě mnohá překvapení. Dranor si zrovnu prohlížel její zadnici, když žena zastavila, před mohutnými dveřmi. Sotva se jich dotkla rukou, vchod se otevřel a oni vešli do rozlehlého sálu. Trpaslíci ale hleděli na jeho konec. Tam ležel drak obřích rozměrů. Bílé šupiny matně zářily ve světle svící. Kolem něj seděli bojovníci, kteří byli téměř obry, ale oproti ještěrovi působili jako děti. Zvíře mělo žluté oči, které až podezřele připomínaly oči jejich průvodkyně. Dranor náhle pochopil. Drakovi bojovníci i ženy okolo, byli jeho potomky. Znovu si prohlédl neznámé kolem sebe. Našel další postavy porostlé šupinami nebo se žlutýma očima. Jeden z obrů měl i křídla, která ale nebyla dost velká, aby unesla jeho váhu.

Drak se přikrčil, aby dostal hlavu blíže k trpaslíkům a pronesl hlubokým hlasem: "Jsem Lambrax Druhý, král pod horami. Proč mě rušíte, místo toho, abyste si hráli s železem?"

Dopředu se dostal Dranor. "Jsem Dranor, bojovník trpaslíků...." Nestalčil domluvit, protože se všichni dali do smíchu.

Lambraxův hlas se ale rozlehl síní a všechny přehlušil: "Nikdy jsem neviděl bytost, která by tak málo připomínala trpaslíka a hlásila se k nim. Co si doopravdy zač?"

Dranor se uklonil a snažil se mluvit dvorně, to zvíře si opravdu myslelo, že tady vládne. "Jsem nalezenec a sirotek, trpaslíci se o mě postarali a tak jsem u nich zůstal."

Mohutná hala se dala do pohybu. Drak pohlédl na malby na zdi, kde byl výjev nějaké bitvy. Potom s klidným hlasem pronesl: "Spíše mi připomínáš demony, co zabili mého otce." Odtrhl hlavu od obrazů a pohlédl na bojovníky před sebou. "Před několika lety jsem ztratil svého syna. Elfové ho zahubili, kdybyste přišli v jejich doprovodu, už byste dávno byli mrtví. Nemáme ale důvod, proč vás zabít. Musíte ale hned odejít a už se do našeho paláce nevracet. Jestli se sem ještě jednou vploupáte, zničíme vaše město."

Loki se ale znovu dostal ke slovu: "Zabili jsme příliš mnoho draků na to, abychom se báli zrovna tebe. Odtáhni z našich hor i se svými zrůdami a necháme tě žít!"

Dranor si připravil do rukou válečné kladivo. Stačilo jen několik vteřin a jejich nepřátelé se dali do pohybu. Drak otevřel tlamu a vyslal na ně proud ohně. Trpaslíci se útoku vyhnuli, ale hned na ně zaútočili drakovi bojovníci. Dranor odvrátil ránu kladivem a sám zaútočil. Praštil svého soupeře do kolen a ten se s křikem skácel k zemi. Démon mu rychle dupl na hlavu a hnál se na dalšího soupeře. Kladivem srazil na ze další zrůdu a blížil se k drakovi. Zvíře kolem sebe mávalo ocasem i

předním tlapami. Už stačil zabít tři trpaslíky, než sek němu Dranor dostal. Démon rychle máchl kladivem a udeřil Lambraxe do kolene. Zvíře si ale rány ani nevšimlo. Místo toho ocasem rozdrtilo dalšího trpaslíka. Dranor zanačoval, nikdo z nich nebyl připravený na střet s drakem. Čekali, že by mohli narazit na skřety nebo gobliny, ale ne na nějakého šupináče. Bojovník rychle máchl kladivem, ale jeho zbraň jen poškrábala brnění bílého obra. Netvor ho popadl mohutnými pažemi a hodil s ním, jako s hračkou. Dranor prolétl vzduchem a narazil do stěny. Rychle ztratil vědomí. Poslední, co slyšel, byl křik umírajících spolubojovníků.

4. PODIVNÝ NÁVŠTĚVNÍK

Elfka pomalu natáhla tětívu luku. Naslouchala zvukům okolo sebe. Něco se k ní blížilo. Něco proběhlo okolo ní. Slyšela blížící se bestii, která si prorážela cestu křovinami. Žádný elf by neudělal tolik hluku. Lidé do těchto lesů nechodili. Příliš se báli dětí bohů světla. Přesto ale nemohla spatřit, co se k ní blíží. Jako by se sami bohové proti ní spikli. Její pohled prohledával les. Náhle spatřila, co se k ní blíží. Ze skrytu kmenů vystoupilo vysoké stvoření s černou kůží. Tmavě modré oči si měřily kořist před sebou.

Elfka vystřelila šíp, který minul. Protivník se rychle ráně vyhnul, jako by ji čekal. Bojovnice pustila luk a místo něj vytasila dva meče. Úzké čepele pronikly jakoukoliv zbrojí. Stvoření před ní ale nic takového nemělo. Od holé černé kůže se odráželo světlo slunce, které pronikalo mezi listy stromů. Selin se podivila, když pohlédla na svého soupeře. Nechystal se na ni zaútočit. Jen stál a vyhýbal se jejím šípům. Zůstala proto stát a jen čekala. Stvoření po několik úderů srdce pouze vyčkávalo. Poté udělalo něco, co elfku ještě více překvapilo. Uklonilo se a sedlo si do trávy.

Představil se jako Grol, démon z ostrovů věčné noci. Přišel, aby vyhledal krále Orease a řekl mu vše o blížících se skřetech. Ztratil se ale ve zdejších lesích. Selin si sedla a odložila zbraně. Nevěděla, zda může Grolovi věřit. Ona byla dítětem bohů světla. Stála vysoko nad lidmi nebo démony. Elfové byli něčím daleko větším. Nepotřebovali, aby je někdo varoval před nebezpečím. Přesto nemohla tohoto posla jen tak přejít. Vyslechla si vše o náčelníkovi skřetů I o smrti kněžny Lejli. Její lodě padly za oběť bestiím. Všichni, kdo se na nich nacházeli byli mrtví, nebo ztročení. Démon poté

vstal a zmizel mezi stromy. Nečekal na slova bojovnice. Svou zprávu donesl tak blízko elfímu králi, jak mohl. Víc již nebylo v jeho silách.

Selin vstala a opustila mýtinu. Musí se co nejdříve dostat do Pevnosti Slz. Její kůň čekal na cestě. Původně měla za úkol lovit zvěř. Teď ale má důležitější poslání. Jen na jednu věc musela nalézt odpověď. Proč ji démon varoval? Ostrovy Věčné Noci byly místem temnoty. Děti temných bohů tam byly po velké bitvě vyhnáni. Nikomu se je nikdy nepovedlo dobýt. Později ale elfové zanechali zdejší obyvatele vlastnímu životu. Bestie je nemohli ničím ohrožit. Zlo ale žilo v mnoha podobách. Skrývalo se a vyčkávalo na svou příležitost. Proto se děti světla zajímaly o jiné nepřátele.

Grol mohl války využít a on i jeho lid se mohli dočkat svobody. Tímto krokem ale démoni spíš více ztratili, než získali. Selin rychle projížděla kolem stromů. V této chvíli nevnímala jejich krásy. Kůň ji rychle donesl na hranici města. Zdejší domy byli postaveny z bílého kamene. Všude bylo vidět ozdoby ze stříbra a diamantů. Žádný jiný národ nikdy nestvořil nic krásnější, nic dokonalejšího. Sami bohové těmito cestami kdysi před tisíci lety kráčeli. Temnota je ale vyhnala z těchto končin. Selin se zastavila u brány a hleděla na strážce. Vojáci ve zbrojích ale poznali, kdo se k nim blíží. Proto ani nemusela sesedat z koně a průchod se otevřel. Zvíře samo procházelo ulicemi a mířilo ke stájím, velké budově z šedého kamene. Zde byli chováni koně a další jezdecká zvířata. Pouze několik málo jednorožců bylo ve stájích krále. Selin sesedla a nechala sluhy aby sundali sedlo.

Satyrové byli malé bytosti porostlé hnědou srstí. Na hlavě měli malé rohy. U některých starších exemplářů dorůstali velkých rozměrů. Elfka tyto bytosti neměla

ráda. Její lid se některým pracím vyhýbal. Proto před tisíci lety našli tento národ. Vyvedli je z divošských krajů a dovolili jim, aby žili mezi nimi. Za to jim pomáhali s prací v říši. Selin si rukou uhladila bílý oděv a vyšla na ulici. Okolo vládl ruch. Nikdo se ale neptal na její cestu. Proto rychle vyšla po bílé cestě směrem k sídlu Orease. Městem protékalo mnoho menších potoků. Okolo nich rostly stromy a narušovaly tak jednotvárnou bílou barvu. Každý dům byl dílem umělce. Elfové nestavěli nenápadité budovy, jak to bylo zvykem u lidí nebo skřetů. Všude jste mohli najít sochy nebo malby na bílých zdech. Všechno zvláštním způsobem splývalo. Obrazy ukazovaly elfí bojovníky v mnoha bitvách se zlem. Selin se u jednoho takového zastavila.

Pohlédla na vyobrazení jejího otce. Limbar býval královským bojovníkem. Ztratil se ve velké bitvě s lidskými barbary. Nikdo nenalezl jeho tělo, ale i s tím si umělci poradili. Vyobrazili jej, jak bojuje sám s přesilou nepřátel. Elfka se vrátila ke dni, kdy byl pohřeb. Jeho duše ten den opustila svět. Stále ale nikdo neviděl jeho tělo. Selin doufala že se dostal k bohům světla. S povzdechem obrátila svůj pohled k paláci. Stavba z bílého mramoru, byla vidět do dále. Její bílé věže při svitu měsíce zářila daleko do krajiny. Nyní byl ale den.

Elfka došla ke stříbrné bráně kde zůstala stát před strážnými, muže a ženou v těžkých zbrojích. Odebrali jí všechny zbraně a poté ji pustili dál. Nikdo s mečem nebo lukem nesměl projít. Temní elfové žili daleko na severu, ale i tak musela být udělána opatření proti špionům. Selin vešla do rozlehlé chodby. Cestou sledovala obrazy a sochy na mohutných podstavcích. Některé malby byly dílem samotného krále. Většina z nich byla ale zhotovena nejlepšími malíři elfího národa. Selin došla k hnědým dvěřím. Otevřela je a vešla do

trůního sálu. Jeden z vojáků jí ukázal směr, kterým musela jít. Zde nemohla zůstat stát a prohlížet si obrazy. Stráže sledovali každý její krok. Proto rychle šla ke králi. Muž si jí prohlížel přátelským pohledem. Selin ale i tak věděla před kým zůstala stát. Oreas byl nejmocnějším elfem, byl tím posledním kdo viděl bohy, než se odebrali mimo jejich svět. Bojovnice poklekla a po té začala mluvit. Vylíčila své setkání z démonem i jeho varování před skřety. Nevynechala nic z toho, co se stalo. Poté zůstala potichu a čekala na odpověď. Král vstal a přešel k ní. V jeho tváři bylo vidět neklid. Jeho hlas se ale brzy rozlehl sálem. Někdo bude muset co nejdříve vyrazit na cestu a přesvědčit se o pravdivosti slov démona.

Selin chápala jeho slova. To ona bude tou, kdo se vydá na cestu. Oreas jí to potvrdil, aniž by cokoliv řekla. Na cestě ale bude mít společníka. Elf přivoval jednoho ze sluhů a něco mu řekl. Bojovnice nerozuměla jeho slovům. Později ale zjistila o čem nejspíše mluvil. Do sálu přikráčel minotaurus. Mohutné stvoření s tělem člověka a hlavou býka. Stvoření mělo v nozdrách zlatou náušnici.

Selin připadali minotauři stejně potřební jako satyrové. Nechápala proč má cestovat s někým takovým. Jejich velikost jim nedovolovala jezdit na koni. Také byli až příliš hluční a většinou i páchli. Elfka ale nemohla nic říct. Musí uposlechnout slov krále a vydat se na cestu s někým takovým. Minotaurus se jmenoval Galind. Selin jej rychle pozdravila o poté vyšla ze sálu. Za svými zády slyšela jeho kroky. Nedokázal jít stejně tiše jako elfové. Místo toho podupával jako stádo býků. Jeho dusání se rozléhalo daleko po chodbách. Selin by ho nejraději nechala někde ve stájích. V myšlenkách proklínala krále za jeho rozhodnutí. Co ale mohla dělat? Vůbec nic.

Proto se raději co nejrychleji vrátila do stájí. Vybrala si koně, jiného než předtím. Galind neřekl ani slovo. Selin za jeho mlčení byla ráda. Nevěděla o čem by s ním měla mluvit. Minotauři nevěděli nic o umění, ani o nějakém způsobu boje. Při bitvách se většinou jen rozeběhli a mávali kyji, kladivy nebo podobnými zbraněmi. Většinu nepřátel vyděsil jejich samotný zjev. Elfka pohlédla do jeho tváře. Krása elfů mu zůstala odepřena. Nebyl ničím jiným než zvířetem.

Selin nasedla na koně a vyjela ze stájí. Lidé teď hleděli na jejího společníka. Jinak by jí stále nevěnovali žádnou pozornost. Rychle projeli kolem domů. Strážníci u brány si něco mezi sebou šeptali. Selin je neslyšela, ale mohla se jen domýšlet o čem se baví. Nejspíše se bavili o důvodech, proč elfka vyráží spolu s minotaurem. Ani ona sama ale neznala odpověď. Jejich prvním cílem bude osada stopařů. Zde by mohli znát nové zprávy, které se ještě nedostali ke králi.

Cesta ubíhala rychle, bez jákehokoliv přerušení. Stále se nacházeli příliš blízko města. Při západu slunce ale elfka spatřila první věže hradeb, které byly vztyčené kolem osady. Selin znala strážného, který byl u brány. Elnor byl vojákem v králově vojsku. Vysoký bojovník z černými vlasy. Nevypadal na první pohled přívětivě, ale Selin jej znala příliš dobře. Věděla, že opak je pravdou. Prošla okolo něj spolu se svým společníkem. Minotaurus elfa pozdravil mávnutím ruky. Poté produpal dál mezi nízké dřevěné domy. Nepoužíval se zde kámen, jen dřevo z blízkých stromů. Proto to zde vypadalo jinak, než v Pevnosti Slz, i když ta byla vzdálená jen den cesty. Selin se neohlížela na svého společníka a rychle došla k jednomu z domů. Zde sídlili stopaři.

Po krátkém zaklépaní otevřela elfka dveře. Uvnitř byl jen jediný muž, i jeho Selin znala. Bernor byl lovec a stopař ve službách krále. Jen málo co mu mohlo z tváře vyhnat úsměv. Elfce to někdy bylo i nepříjemné. Málokdy si připouštěl přítomnost nepřátel nebo temnotu, která byla za jejich lesy. Selin si k němu sedla a opět si nevšímal minoutara za svými zády. Galind zůstal venku a čekal na její návrat. Selin se tu ale hodlala zdržet. Ptala se elfa na skřety a démony.

Bernor o skřetech nic nevěděl, ale řekl jí o kněžně Lejle. Dnešním dnem již měla být v Pevnosti Slzí ale nedorazila. Někdo zničil její lodě a pobil všechny, kdo na nich byli. Našlo se tam jen několik stop. Někdo, nesjíše nějaký čaroděj, si dal ale práci s tím, aby se nedalo poznat, kdo tam byl. Otisky nohou nemohl nikdo poznat. Elfka se vyptávala dál ale nic jiného nezjistila. Bernor nevěděl kam se útočníci poděli, ani kam zamířili. Selin měla tedy další cíl jejich cesty. Musí dojít k pobřeží a najít bytosti, které zabily Lejlu. Vstala a uklonila se.

Poté vyšla z malého domku. Minotaurus jí beze slova následoval. Neptal se na nic. Jen šel za ní. Jako dobře vycvičený pes, který běží za svým pánem. Rychlým krokem se dostali zpět do lesa. Elfka se chtěla dostat dál po stromech. S jejím společníkem by to byla marná práce. Minoutaurovo dupání se rozléhalo daleko do kraje. Selin by ho nejraději na místě zabila. Pravou rukou pohladila svůj luk. Během několika málo okamžiků by mu jeden z šípů mohl projet hlavou. Takové myšlenky ale musela vyhnat ze své mysli.

Galind patřil k národu spojenců, stejně jako satyrové. Proto bylo jejich zabíjení zakázáno, i když byli kdesi hluboko pod elfy. Během dvou dní se putování mezi stromy stalo něčím strašným. Selin se nemohla dočkat dne, kdy se zbaví svého společníka. Nikdy už nevyrazí s

minotaurem, i kdyby měla riskovat vyhnanství. Její myšlenky ale přerušil nějaký zvuk. Něco si razilo cestu mezi stromy.

Poprvé pohlédla směrem ke svému společníkovi. Ten popadl do rukou své kladivo. Kamenná palice byla větší než elfí hlava. Mezi kmeny stromů se vynořil trol. Obří stvoření s hnědou srstí. Nejvíce připomínalo skřeta, až na velikost. Mohutné drápy popadly jeden ze stromů a vyvrátily jej z kořenů. Lesem se rozlehl řev bestie. Ke zděšení elfky i minotaura zaslechli oba mnohonásobnou odpověď. Lesem procházela malá armáda, které si zatím nikdo nevšiml. Poblíž byla jen osada stopařů a poté Pevnost Slz. Selin byla rozhodnutá. Porazí tohoto trola a poté se vrátí zpět ke králi. Musí někoho varovat před blížícím se nepřítelem. Rychle vystřelila ze svého luku. Šíp byl na bestii příliš rychlý a projel jí okem až do mozku. Tělo se zaduněním dopadlo na zem.

Elfka poté začala rychle šplhat na strom. Chtěla vědět více o nepříteli, který se blížil. Mezi kmeny se pohybovala mohutná těla. Stovky trolů se blížily přímo k osadě. Bohové stáli při svých dětech. Smečka nebyla tak velká, aby je ohrozila. S úlevou se vrátila na pevnou zem. Vyrazí znovu za svým cílem. Pobřeží je od nich ještě několik dnů cesty. Selin mávla rukou, aby ukázala Galindovi směr. Poté se vrátili na cestu a šli dál. Tři dny jen procházeli mezi stromy. Nikde nenarazili na žádné troly. Proto elfka usoudila že na cestu vyrazila jen jedna smečka bestií. Nic, co by její říši ohrozilo. Trolové se vždy spoléhali na hrubou sílu. Více než na promyšlený boj. Proto většinu bitev s elfy prohráli. Lidé se jich ale báli a málokdy se s nimi dávali do boje.

Selin záhlédla dalšího ze stopařů. Boran, elf s černými vlasy klečel nad něčím na zemi. Elfka přešla k němu a krátce pískla, aby jej upozornila na svůj příchod.

Bojovník vstal a ona tak mohla vidět mrtvolu nějakého démona. Vzhledem připomínal Grola. Zabil by jej elfí meč. Bojovník ale poté zmizel. Nepodařilo se najít nic, co by napovědělo co se s bojovníkem stalo. Selin ale musela pokračovat dál. Proto se rychle rozloučila se stopařem a šla dál. Všimla si jediné věci. Boran minotaura přehlížel stejně jako ona. Všechna jeho slova patřila jí. Bojovníku po jejím boku nevěnoval ani tu nejmenší pozornost.

Během několika dalších dnů cesty se krajina změnila. Stromy tu byly menší a řidší. Vzduch byl cítit slanou vodou. Moře bylo již blízko. Minotaurus byl čím dál víc neklidný. Selin se jej ale na nic neptala. Jen rychle pokračovala dál. Cesta skončila až v den kdy dorazili na pobřeží. Elfka několik okamžiků zůstala stát a hleděla na vodní plochu před sebou.

Pláž se světlým pískem byla něčím překrásným. Pomalými kroky přešla po písku. Cítila zde magii, která vystupovala přímo ze země. Našla stopy po kouzlu, které smazalo stopy. Klekla si a položila dlaň na zem. Cítila jak prsty nahmala magii. Tudy prošlo něco silného. Tohle nebyly stopy skřetů nebo trolů. Patřily nějakým démonům. Někdo musel bestiím pomáhat. Její ruce přejížděly po písku a vytvářely kouzlo. V polovině se ale vše rozpadlo. Někdo se bránil její magii. Musela bestie najít jiným způsobem. Ohlédla se zpět na moře.

Ve vodě náhle něco spatřila. Přešla blíže a našla zbytky lodí. Bílá loď kněžny Lejin byla rozsekána na kusy. Příď plavidla v podobě labutě byla zničená. Elfka viděla i kusy černého dřeva. Někdo chtěl zničit stopy svého příchodu. Tohle také nebyla práce skřetů. Lodě byly zničeny nějakou magií. Skřeti nebo trolové by si nedali takovou práci. Prorazili by do dřeva otvor, ale

nerozebírali by vše na části. Vše bylo čím dál podivnější. Co nejdříve museli vyrazit a najít skřety.

Galind náhle vydal zvuk, který nejvíce připomínal bučení. Rukou ukazoval na jeden ze stromů. Elfka tam našla šíp, který byl skrytý mezi stromy. Na hrotu šípu byla připevněna zlatá ozdoba. Selin ji dobře znala, patřila kněžně. Zlatá labuť s rozepjatými křídly. Šíp ukazoval směr. Selin se poprvé obrátila na svého společníka a řekla, co by to mohlo znamenat. Galind nic neřekl, jen pokývl mohutnou hlavou. Rychle tak vyrazili po stopách skřetů.

Co znamenala zlatá ozdoba? Žila ještě kněžna, nebo ji tam dal někdo z jejích vojáků? Minotaurus prolomil poprvé své mlčení, když řekl k čemu se blížíme. Jen několik dnů odtud byla vesnice. Trojvrší byla elfí vesnice. Ponejvíce tam žili čarodějové. Stopaři a vojáci se tomuto místu zpravidla vyhýbali. Jen několik málo umělců se tu učilo práci s magií, aby tak dále vylepšili svá díla. Nepatřilo mezi místa, která by elfka chtěla navštívit. Pokud ale šíp vedl tím směrem, nemůžou se tomuto místu vyhnout.

Galind vypadal pobaveně. Nejspíše si všiml odporu, který elfka měla k té vesnici. Neztrácela ale čas hovorem a vyrazila na cestu. Netušila proč skřeti šli tím směrem. Pokud by pokračovali po pobřeží, mohli se dostat na hranice elfí říše. Oni místo toho pochodovali dál do lesů. Stále měla otázky, ale odpovědi nepřicházeli. Pohlédla na minotaura, který dusal vedle ní.

Po stezce se dostali na dohled města. Trojvěží mělo pouze jedinou bránu. Galind rukou mávl na strážce, které je ihned pustily dál. Nízké domy ze dřeva jakoby zakrývaly co se tu skutečně děje. Vše tady bylo tvořené magií, která byla cítit na každém kroku.

V dálce elfka uviděla jednorožce. Na střeších bílé holuby. Vše tu bylo ukázkou elfí krásy. Lidem toto připadalo neskutečné. Elfce jen zbytečné. Sledovala hradby a hledala nějakou stopu po bestiích. Nic ale neviděla. Proto našla nejbližší hostinec a vešla do něj. Několik satyrů se už stihlo opít.

U jednoho stolu seděla skupinka elfů. Elfka si všimla jejich oděvu, který dokazoval jejich postavení ve společnosti. Patřili ke zdejšímu stopařům. Galind přešel k výčepu a elfka podruhé slyšela jeho hlas. Bavil se s mužem, který musel přežít již několik bitev. Černovlasý elf měl zjizvené paže a další šrámy na tváři. Musel se kdysi utkat s něčím silným. Skřet by takové rány nezpůsobil. Sama elfka se mužů ptala na troly nebo skřety. Nechtěla aby se Galind vrátil s úspěchem. Ne ve chvíli, kdy ona nevěděla nic. Nikdo jí ale nic neřekl, ani nemohli. Nikde nic neviděli ani neslyšeli.

Elfka opustila stopaře a vrátila k minotaurovi. Zaslechla útržky jejich hovoru. Její společník opravdu dosáhl svého. Několik elfů spatřilo v lesích skřety. Ztratili se ale dříve, než dorazili stopaři. Nikdo nedokázal říci kam. Lidé ale cítili magii, která jako by vystupovala ze samotné země. Ta bránila tomu, aby bestie vypátrali nějaké kouzlo.

Elfka zaklela a několik mužů se po ní překvapeně otočilo. V tuto chvíli by svými nádvakami předčila i trpaslíka. Od muže si vzala klíč od pokoje. Bohužel byl volný jen jeden. To znamenalo, že bude spát v jedné místnosti s minotaurem. Galind rychle vyběhl po schodišti, které pod jeho kopyty nebezpečně skřípalo. Vypadalo to ale, že si ničeho nevšiml. Elfka šla za ním a sledovala schody. Nikde ale stopy prasklin neobjevila. Jejich pokoj byla velká místnost se čtyřmi postelemi. Galind se ale uvelebil před krbem. Téměř hned usnul.

Elfka si sundala zbroj a dávala pozor aby ze svého těla neukázala více, než by chtěla. Lehla si do postele a zanedlouho usnula.

Při východu slunce ji probudilo nějaké dupání. Otočila se právě včas aby spatřila minotaura. Zvíře přecházelo po pokoji a při chůzi pokyvovalo hlavou. Vstala a přehlídlá jeho chování. Nevyrazila na cestu aby se učila zvyky minotaurů. Oblékla si zbroj a vyšla ven. Co nejdříve opět vyrazí na cestu. Galind popadl kladivo a vyšel za ní. Ve výčepu zaplatila za přenocování.

Našla jen jednoho hosta, který patřil ke stopařům. Hnědovlasý elf seděl sám u velkého stolu. Nevypadal ale jako by na někoho čekal. Elfka si k němu přisedla a mluvila o skřetech. Řekl, že o nich ví, ale ani on nemohl nic najít. Poté jí rychle podal ruku a představil se, Elborn. Nějaký čas jen seděli. Po snídani všichni tři vstali a vyšli ven. Chtěli se podívat na místo kde se skřeti ztratili. Šlo jen o část lesa. Ničím se nelišila od okolí Trojvrší, nebo jakéhokoliv elfího města nebo vesnice. Galind si začal hvízdát. Skončil s tím až ve chvíli, kdy ho elfka praštila do zad. Vyšli mezi stromy a bojovnice nechtěla aby vyplašil zvířata okolo.

5. KNĚŽKA

Dranor pomalu otevřel oči. Přímo nad sebou uviděl kamenný strop. Možná se mu vše jen zdálo a on spal ve svém pokoji. Otočil se a musel se chytit za hlavu, která ho neuvěřitelně bolela. Několik vteřin vůbec nic neviděl. Seděl a čekal, až se jeho pohled opět projasní. Když se tak stalo, uviděl před sebou ženu v bílých šatech, která rozhodně byla dračího původu, takže ten boj nebyl jen sen.

Žena před postel položila mísu s vodou a houbou mu začal omývat rány. Dranor jen seděl a čekal, co s ním dál bude. Služebná skončila a znovu se postavila ke dveřím. Tichým hlasem řekla pouze: "Přijde za vámi jeden z vojáků a vše vám vysvětlí". Potom se protáhla dveřmi, jakoby se ho bála a zmizela na chodbě.

Dranor si prohlédl místnost. Rozhodně to nevypadalo jako vězení, dokonce to bylo i lepší, než jeho vlastní ložnice. Postel byla velká, jakoby vyrobená pro něj na míru. Dranor ale věděl, proč to tak je. Dračí míšenci byli velcí a tak tomu odpovídala i postel, skříň i stůl blízko dveří.

Náhle se dveře znovu otevřely a dovnitř vešel jeden za strážných. Jeho chování ale bylo až příliš přátelské, na to že chtěl Dranor zabít jeho krále. Voják se uklonil a začal mluvit. "Jsem Naldoron, jeden ze strážců krále. Lambrax by si s tebou chtěl promluvit, hned jak to tvůj zdravotní stav umožní. Nečekal, že v řadách trpaslíků najdeme někoho takového a chtěl by vám něco nabídnout."

Dranor pohlédl do jeho žlutých očí. "Jakou nabídku?"

Voják se na okamžik zamyslel a řekl jen: "Týká se to pomoci proti trpaslíkům, ale víc ti říct nemůžu."

Dranor se zamyslel a popadl části své zbroje. "Půjdeme hned, jen počkej až se obleču," utrousil k vojákovi, který se už opravdu naposledy uklonil a vyšel ven. Hned jak ze sebou zavřel dřevěné dveře, si démon sedl zpět na postel. Co má teď dělat? Lambrax mu mohl prozradit něco o jeho minulosti, ale přeci nemohl tak snadno podrazit trpaslíky a pomoci drakům. Nemohl ale prostě jen vyjít ven a cestu si probít, ani vlastně nevěděl kde je. Znovu se vrátil do reality a vyšel ven za svým průvodcem.

Společně procházeli divokou změť chodeb. Démon si nejdříve zachovával nějaké zdání o orientaci, protože byl trénovaný od trpaslíků, ale brzy se i navzdory tomu ztratil. Naldoron vešel do jednoho ze sálů a Dranor zůstal stát v rámu dveří, jakoby si hrál na živý obraz. Přímo před ním se totiž objevila mohutná dračí hlava.

"Přišel jsi dříve, než jsem očekával. To je dobře, tak to mám rád," pronesl Lambrax a jedním žlutým okem mrkl na nahou ženu, která se rozvalovala na hoře polštářů. Dranor po ní přešel pohledem a za ním se ozval hlasitý zvuk, který matně připomínal smích.

"Chtěl by sis s ní také užít? Pokud mi splníš jedno přání, můžeš mít celý harém," pronesl drak, snažící se o tichý šepot, který ale i tak by slyšet určitě všemi chodbami jeho království.

Dranor rychle odvrátil zrak od ženy a plně svou pozornost věnoval drakovi. "Co bych tedy měl dělat?"

Drak se převálil a našel si lepší polohu pro své obří tělo a pak jen řekl: "Otevřeš mi trpasličí bránu. Víím kudy jste přišli ale touto cestou nemůžu projít."

Dranor ale byl už připravený. "Bránu otevřu, jen když mi něco řekneš o mých rodičích".

Lambrax přikývl a začal mluvit. "Tvá matka byla velká žena, před několika lety se setkala s mým otcem a

zabila ho. Můj otec chtěl rozšířit svá panství a ona ho v tom zastavila. Více ti řeknu až po našem boji. Vojsko se již připravuje, chtěl jsem vyjít do boje, s tvou pomocí nebo i bez ní. Počkej tady se mnou a brzy se vydáme na cestu".

**

Trvalo několik hodin, než bylo vojsko opravdu připraveno a Dranor celou tu dobu trávil ve společnosti draka Lambraxe. Snažil se z něj získat ještě nějaké informace o své matce, ale na to byl šupinatec až moc mazaný a nebo Dranor tak málo vytrénovaný. Trpaslíci nevěnovali tolik pozornosti své výřečnosti, ale spíše svým sekerám.

Brzy ale Lambrax prošel velkou bránou v sále a vyšel ven. Dranor šel několik kroků za jeho ocasem. Poprvé tak mohl pohlédnout na mohutnou armádu krále Lambraxe. Šupinatec velel opravdu velkému množství vojáků.

Vojáci před Dranora přivedli podivnou směsici koně a draka. Démon se opatrně posadil do sedla, i když při nasedání na obludu málem spadl na zem. Trpaslíci taková zvířata neznali a ani je nepotřebovali. Vojáci krále Lambraxe byli opravdu v mnoha ohledech jiní.

Celá armáda se dala do pohybu. Cestou procházeli jeskyněmi, kam by se vešla celá města. Lidé ani elfové se sem nikdy nedostali, protože o to ani nestáli. Šikmouší dál pěstovali svoje květiny a stromy a neměli ani ponětí, jaká krása je zde. Dranor jen nevěřičně vrtěl hlavou. Nad jednáním lidí i nad tím, jak přemýšlel Lambrax. Opravdu byl tak naivní a dal se tak snadno obelstít. Démon nikdy neměl v úmyslu podrazit svého pěstouna. Šupinatec u bran trpasličí říše tvrdě narazí.

Ještě několik hodin a budou na dohled pevnosti. Lamrax vydal mohutný řev. Démon se dostal mezi smečku dračích míšenců a neviděl přes ně, co se děje vpředu. Ozval se ale třesk zbraní. Zvuk, který dobře znal. To trpaslíci museli vyrazit do boje a setkali se se svým nepřítelem. Dranor se snažil projít blíže k šupinatci a uskutečnit svůj plán. Kopl nějakého muže do krku, ozvalo se křupnutí a voják padl na zem. Démon vytáhl sekeru a rozťal dalšího muže od hlavy až k břichu. Na kameny se vyliil celý obsah těla. Nikdo si nevšiml démona, který zabíjel své zdánlivé spojence.

Dranor sesedl z podivné obludy a blížil se k drakovi. Proklestil si cestu blíže ke svému cíli a zahlédl trpaslíky. Drak je mohutnými drápy držel v odstupu, ale většinou se mu nepovedlo zasáhnout cíl. Lambrax ale musel postrádat desítky svých vojáků, kteří našli smrt nebo zmrzačení leželi na zemi a skučeli bolestí. Dranor jednomu muži dupl na hlavu a už stál u svého cíle. Drak byl k němu otočený zády.

Démon se rozpřáhl a chystal se svou zbraní hodit, když ho něco udeřilo do zad. Nechal zbraň klesnout k zemi a otočil se, připravený na další zápas. Nikdo kolem něj ale nebyl. Nepřátelé kolem draka udělali široký kruh. Dranor se chtěl znovu otočit ke drakovi, když se ozval syčivý hlas: "Hlupáku, opravdu jsi tak naivní". Démon otáčel hlavou a hledal svého soupeře. Hlas se ale ozval znovu: "Mě nenajdeš."

Dranor ale poznal, co se děje. Jeho soupeř byl neviditelný, ale to mu nadlouho nepomůže. Démon hleděl na oblaka prachu, která se zvedala všude kolem. Náhle uviděl, co hledal. Prach se jednomu místu podivně vyhýbal, jakoby tam něco stálo. Dranor se nečekaně rozpřáhl zbraní a zaútočil. Železo projelo tělem neviděného bojovníka.

Náhle se objevila žena, která byla skoro nahá. Černé kousky kůže halily jen to nejnnutnější. Plně se spoléhala na svou magii. Z úst se rty černými, stejně jako její vlasy, vyšla její poslední slova: "Dcery draka tě jednou dostanou".

Dranor ale jejím slovům nevěnoval žádnou pozornost. Rychle se otočil k drakovi, který ale již ležel mrtvý na zemi. Démon si svou zlost vybil na muži, který se mu bláhově postavil do cesty. Stačila jediná rána a voják padl mrtvý na zem. Dranor se rychle otočil, ale kolem něj už nebyl nikdo. V dálce k němu ale přicházeli trpaslíci. Bojovník se tak mohl vrátit domů ale bez trofeje.

6. PODIVNÝ ZACHRÁNCE

Elfka, Elborn i Galind procházeli mezi stromy. Nikde ale neviděli žádné nebezpečí. Skřeti museli být jinde. Blížili se k místům, kde se bestie ztratily. Bojovnice cítila magii, která opravdu vycházela za samotné země. Museli dorazit ke svému cíli. Elborn položil ruku na zem. Hledal zdroj, ale nenašel ho. Galind mezitím procházel mezi stromy. Jakoby se ho celá záležitost ani netýkala. Elfka prohlížela stromy, ale nemohla nic najít. Jako by se skřeti propadli do země. V tu chvíli ji ale něco napadlo. Otočila se k Elbornovi a vyrušila ho při hledání. Zeptala se, jestli tady blízko není nějaká skála, nebo cokoliv vyššího. Jen pokývl hlavou a ukázal pravicí mezi stromy.

Šli udaným směrem a zanedlouho došli k nízkému kopci. Spíše to byla vyvýšenina, i zde ale byla cítila magie. Elfka položila ruku na zem ale Galind ji za ni uchopil. Setřásla ho a vrhla po něm tázavý pohled. Neřekl nic, jen máchl kladivem a zarazil ho do země. Nechácala čeho chce dosáhnout. Bojovnice i stopař čekali, co se bude dít. Válečnickovo počínání ale brzy přineslo úspěch. Zem se na jednom místě po ráně kladivem propadla. Minotaurus dokázal najít něco co elfí stopaři míjeli. Příliš se soustředili na stopu magie. Stačilo pouze, aby někdo vchod zakryl dřevěnými prkny a hlínou.

Nepřátelé se ale museli ve své práci vyznat. Nikde nebylo vidět nic, co by vchod prozradilo. Galind kladivem zničil poslední část překážky a odhalil tak vstup do jeskyně. Chodba se stáčela doprava. Neviděli proto dál než pár kroků. Několik úderů srdce váhali. Minotaurus se ale opět ujal vedení a jako první vešel pod zem.

Chodba byla jen nahrubo udělaná. Strop byl podepřený trámy, které při každém kroku vydávaly podivné zvuky. Po pár krocích trojice zůstala stát. Před nimi bylo rozcestí. Dvě cesty, kterými se mohli vydat. Galind chtěl opět udělat první krok. Elfka ale nechtěla, aby převzal vedení. On byl jen voják, dobře vycvičené zvíře. Udělala proto krok před něj a šla chodbou vpravo. Elborn šel za ní. Nikdo nepřerušil ticho, které tu vládlo. Proto slyšeli každý pád kamene. Jejich kroky skončily v rozlehlé síni. Zdi se proměnily a vyhladily. Jako by zdejší místo vytvořil nějaký umělec. Pohlédla na rudé žíly na černém kameni. Nikdy předtím nic podobného neviděla. Cítila magii, která byla téměř všude. Přímo před nimi se v temnotě něco pohnulo. Galind pozvedl svoje kladivo.

Ze tmy vystoupila postava v černé zbroji. Obličej neznámého byl zakryt maskou a kapucí z tmavé kůže. Elfka pozvedla meč a čekala. Protivník připomínal elfa. Neslyšně přešel až k nim. Viděla jeho tmavé oči, které si prohlížely každého z nich. Stále ale nevěděli, co od nich chce. Neznámý pozvedl pravou ruku na pozdrav. Poté se otočil a ztratil se ve tmě. Několik okamžiků sledovali stříbrné trny, kterými byla kapuce posázená. Poté je ztratily z dohledu.

Elborn jako první prolomil ticho. Chtěl neznámého sledovat. Bojovnice ale byla proti. Mohlo jít jen o past. Proto vyšli zpět na povrch. Co nejdříve pošlou zprávu králi. Musí se dozvědět o všem, co našli. Při pochodu zpět do Trojvrší si elfka všimla pohledu ve tváři minotaura. Tvářil se vítězoslavně, jako by vyhrál nějakou velkou bitvu. Tušila, co zlepšilo jeho náladu. Byl spokojený sám se sebou. Opravdu měli jiné myšlenky než elfové. Nyní ale na tom byli ještě hůře než předtím. Nebyl důvod oslavovat, ani se radovat.

Elborn jako první vešel do města. Šli zpět do jejich pokoje. Elfka si sedla k malému stolku a napsala zprávu králi. Galind ji poté zanesl hostinskému. Měl ji dát nějakému poslovi, který ji co nejdříve doručí do Pevnosti Slz. Všichni se poté sešli zpět v pokoji. Nikdo z nich ale nevěděl, co dál. Mohli tu jen čekat na odpověď. Beze slov krále nevěděli, co dělat. Galind jako vždy jen seděl na zemi. Elfka a Elborn se domlouvali jen mezi sebou. Několik dní jen vyčkávali. Jako dravci kteří čekají až kořist přijde k nim.

Bojovnice seděla v pokoji, když přišel posel. Slyšela zaklepání a šla otevřít. Malý satyr s černou srstí přinesl pergamen. Rozlomila ozdobnou pečeť a přečetla zprávu. Na cestě do Trojvrší byla malá skupina vojáků. Měli počkat na jejich příchod a poté se vypravit znovu do jeskyně. O něco později dopis předala i Elbornovi. Galind je bude následovat jako vždy.

Po příchodu vojáků se urychleně připravili na další pochod. Královi bojovníci čekali před městem. Byla to jen stovka mužů s meči. Nikdo z nich ale nevěděl, s čím se můžou setkat v jeskyních. Proto doufali ve víc. Vyšli a hledali místo, kde Galind našel průchod do podzemí. Minotaurus je celou cestu vedl. Elfka pohlédla na Elborna a sledovala jeho úsměv. Musel poznat, jak jí společnost minotaura vadí, a bavil se tím. Zanedlouho dorazili k cíli. Vojáci krále jako první vešli do temné chodby. Při procházení si elfka všimla i elfího stopaře Bernora. Pozdravila jej a sama se protáhla průchodem. Sledovala muže před sebou. V podzemí bojovníci rychle ztráceli pojem o čase. Bylo těžké se tu orientovat. Zanedlouho dorazili do chodby, kde předtím viděli neznámého bojovníka. Nyní tu ale nikdo nebyl. Pozorně se rozhlíželi a hledali tajemného cizince. Dostali se ale příliš daleko od místa předešlého setkání.

Najednou se všude setmělo a slyšela pouze množství nohou kolem sebe. Kolem ní a společníků se musely pohybovat stovky vojáků, ale nechápala nic z toho, co se tu dělo. Elfům obvykle stačilo jen minimum světla, aby něco viděli. Zde ale spadla do dokonalé temnoty. Náhle se rozhostilo hrobové ticho. Nevěděla, jak dlouho trvalo, než se ozval první výkřik. Ten byl ale předzvěstí nejbizarnějšího boje, kterého se kdy stala součástí. Mířila svým mečem jen podle zvuků. Jednoho protivníka zabila. Za několik okamžiků málem jejím mečem zemřel Galind. Nakonec se opět rozhostilo ticho a bojovnice věděla že boj skončil. Zbyla jen ona, jediná. Musela ale najít cestu ven. Trvalo jen několik úderů srdce, než ji popadlo něco velkého a vleklo ji to jeskyní. Její meč pouze sklouzl po kůži nového soupeře. Brzy se dostali na světlo slunce a ona strnula hrůzou. To, co ji neslo byl velký bílý drak. Zanedlouho vylétl do vzduchu a odnášel ji od podivné jeskyně. Netušila, co s ní bude. Má být jeho svačina nebo se s takovým tvorem může nějak domluvit? Raději by byla pro druhou možnost.

„HEJ!“ vykřikla, jak nejhlasitěji mohla, ale tvor ji buď neslyšel, nebo dokonale ignoroval. „Mohla bych s vámi na chvíli mluvit?“ zkusila to poněkud slušněji a její přístup přinesl výsledek.

Drak se chystal na přistání. Slétl na mýtinu a stočil svou hlavu k jejímu obličejí. Viděla v jeho očích zvědavost. Jeho dech by ale porazil obra. Čekal, co řekne, a podle toho se k ní nejspíše bude i chovat.

„Jsem elfí bojovnice Selin. Děkuji za záchranu, ale co se mnou máte v úmyslu?“

Drak pohlédl na slunce a pomalu se nadechl. „Jmenuji se Lambor a pokud jde o moje úmysly rozhodně tě nechci zabít ani mučit. Můj rod má sice zlou pověst, ale někteří z nás bojují proti zlu, ve všech jeho podobách.

Zachránil jsem tě před démony temného elfa a vrátím tě domů, pokud to budeš chtít. Zanesu tě na jakékoliv místo na hranicích elfí říše“

Několik věcí jí na drakových slovech zaujalo. „Proč mluvíš o temném elfovi? Nic takového v naší říši není.“

Lambor vydal zvuk podobný smíchu a poté začal mluvit. „Temný elf? Ty jsi o něm ještě neslyšela? Elfové o sobě vědí asi méně, než jsem si myslel. Žije jeden příslušník vašeho národa, který se dal na cestu zla. Je možné, že ho nenajdete včas a bude to znamenat zánik vašeho národa.“

7. POUTO KRVE

Dranor vyhlížel z oken trpasličího města a sledoval dění pod sebou. Jedno z posledních útočišť kdysi hrdé rasy, bylo vytvořeno zčásti v podzemí. Démon tak hleděl na ulice a budovy, které nikdy nebyly zasaženy světlem slunce nebo měsíce. Vše tady bylo osvětleno světélkujícím mechem. Místo oblohy byla tvrdá a neprostupná skála. Uprostřed náměstí ale bylo jezero a několik málo rostlin, kterým neublížil nedostatek světla. Dál se nacházely i celé louky, porostlé jeskynní trávou. Tam se nacházelo místo, kde byli ovce a kozy. Trpasličí mnoho zvířat nechovali, krávy a koně pro ně byli prostě příliš velcí. Koně se ještě k tomu lekali podzemních chodeb.

Dranora z myšlenek vytrhl hlas jeho pěstouna. "Přemýšlíš?" zeptal se Gromjan.

Dranor pohlédl na malého trpaslíka a povzdychl s: "Myslím na toho draka. On věděl více o mé minulosti."

Trpaslík náhle zkřivil tvář, jakoby by měl bolesti. Dlouho sledoval dění okolo, jako by ho najednou zaujala skupinka dělníků, mířících do nedalekého dolu. Dranor stál vedle něj a čekal, pak se ale malý bojovník ozval: "Ty jsi zčásti démon, jak už jsem ti říkal. Drak měl ve své armádě mnoho lidí a některé i z temného města na severu. Nejspíše opravdu věděl něco víc, nebo si to alespoň myslel."

Znovu zavládlo ticho a Dranor se odhodlával k otázce možná až příliš dlouho, ale nakonec odvahu našel. "Nevěděl by tedy někdo z jeho vojáků více?"

Gromjan otázku ignoroval a rychle začal mluvit o něčem jiném. "Přišel jsem za tebou, abych ti dal další úkol. Nedaleko od nás se usídlila skupina skřetů. Nejspíše ani nevědí, že tu jsme, ale na to nezáleží. Nesmějí objevit

tajné vchody, jinak by je rychle prozradili dalším bestiím. Jdi a zabij je."

Dranor se uklonil a odešel. Jediné, co ještě od mistra dostal, byla hromádka pergamenů. Nebude si je brát s sebou, ale prohlédne si je a co nejvíce věcí si zapamatuje. Démon došel do své ložnice a podíval se na první z nich. Byla to mapa blízkého okolí. Na plánu bylo označené jedno místo. Trpaslíci očekávali, že tam ty nestvůry vytvořili osadu a dál už nepůjdou. Dranor tedy sebral menší zásoby potravin a vyšel.

Chodbami se potulovali trpaslíci, ale nevěnovali mu moc pozornosti, i když je převyšoval výškou, byli na to už zvyklí. Démon si prohlížel jejich uniformy, podle kterých se dalo poznat společenské postavení.

Nejvýše postavenými byli bojovníci a bojovnice. Moc žen se sice bojem nezabývalo, ale žádný zákon jim to nezakazoval. Druhou kastou byli dělníci, většinou kováři, zlatníci, kameníci a horníci. Třetí a poslední kastou byli lidé zabývající se magií a vědou. Tam jste našli kněžky, velkého kováře, léčitele a různé vědce. Dranor trávil nejvíce času u bojovníků. Nikdy se nenadchl pro žádné umění.

Z myšlenek ho vytrhl až příchod k menší bráně. Ukázal strážím pergamen s pečetí Gromjana a vyšel ven. Cesta nebude dlouhá. Šel jen dva dny, než uslyšel jejich hlasy. Káceli stromy okolo sebe, někdy pro dřevo, jindy jen z dlouhé chvíle. Bohové měli opravdu špatný den, když je stvořili. Dranor vytasil sekeru a šel blíž. Bestie ani nerozestavili hlídky.

Měl na sobě jen lehkou hnědou zbroj. Trpaslíci neměli nic, co by odpovídalo jeho velikosti a zatím se ani nesnažili něco takového vyrobit. Pořád byl jen dítě, které si něco takového muselo nejdřív zasloužit.

Spočítal skřety a vyběhl do útoku. První bestie spadla s uťatou hlavou, další usekal ruce, třetí padl s rozseknutým břichem. Za několik úderů srdce se počet skřetů zmenšil na polovinu, opravdu byli až příliš pomalí. Jeden voják se k němu otočil a překvapeně vyhrkl: „Princi?! Jste to vy?“

Dranorova zbraň mu však uťala hlavu dříve, než si stihl vyložit jeho slova. Tím zabil posledního skřeta a splnil svůj první úkol. Hlavou mu ale pořád zněla slova posledního nepřítele. Proč mu řekl princi? Byl ale nalezenec a mohl pocházet odkudkoliv. Možná byl královský levoboček, to by ho ale skřet neznal. Král by se něčím takovým nechlubil. Hlasitě zanadával, proč ho musel tak rychle zabít. Ted ho čekala pouze nudná cesta domů.

Pod horami mohl člověk objevovat krásu jeskyní, podzemních jezer nebo shluky krystalů. Zde to byly jen stromy, tráva, stromy, tráva, stomy, velice záživné to nebylo. Dranor ještě ohledal mrtvoly, ale nic užitečného nenašel. Zbraně skřetů byli opravdu až strašidelně špatně vykované. Démon netušil, co přitom kovář pil, ale bylo to určitě něco silného. Jestliže existovaly byliny, kterými trpaslíci omámili vlastní smysl, skřeti museli mít určitě něco podobného.

Dranor pohlédl k horám a vyrazil zpět. Vrátil se do Zlatnice stejnou bránou, kterou i vyšel. Hned začal hledat svého pěstouna Gromjana. Trpaslík byl v jejich domě, chtěl se ho zeptat na skřetova slova. Dranor ho našel, jak stojí u krbu a zamyšleně hledí do plamenů. To byl velmi neobvyklý pohled, protože trpaslík byl většinou velice netrpělivý a impulzivní jako většina příslušníků jeho rasy. Dranor tak položil otázku spíše jeho zádům.

Starý trpaslík se otočil a pomalu se nadechl. Potom řekl: „Možná mohl vědět něco o tvojí minulosti. Je smůla že

jsi jej zabil, už se nic nedozvíme. Zkusíme ale něco z tvojí minulosti vypátrat, už víme kde se máme ptát.“

Jeho odpověď se Dranorovi zamlouvala a potěšila ho. Brzy se může dozvědět něco o tom, jak se k trpaslíkům dostal a kdo byli jeho rodiče. Gromjan se otočil a dál se věnoval předchozí činnosti.

Dranor vyšel ven a pokračoval po cestách podzemí. Dostal se až ke skrytému východu ve skále. Sáhl na správné místo a otevřel se tajný průchod vedoucí do lesa. Vyšel po schodech a ocitl se na skalní římsě. Trpaslíci budovali nové cesty a další brány, většina ale byla zamaskovaná. Mistři kováři a kameníci se už nechlubili vlastní prací. Snaha o přežití je donutila, aby se skrývali.

Dranor sešplhal ze skal a procházel mezi stromy. Všude vládł klid. Šel dál a došel na dohled Temné věže, pokaždé ho to k ní táhlo, ale nevěděl proč. Netušil ani proč se trpaslíci zabydleli tak blízko něčeho takového. Něco ho napadlo, musel se ale dostat ještě blíž. Nyní měl zasloužený odpočinek po splnění úkolu. Vracel se k domu svého mistra, neřekne mu pravdu, nesouhlasil by s ním, ale Dranor neměl na vybranou. Musel zjistit něco o své minulosti.

Otevřel dveře domku a našel Gromjana. „Mistře, potřeboval bych s vámi mluvit,“ řekl. Trpaslík se k němu otočil a naznačil, aby mluvil dál. „Chtěl bych na několik dní vyrazit do lesů, chtěl bych si prohlédnout okolí Zlatnice.“

Trpaslík si ho změřil zvláštním pohledem, nejspíše přemýšlel co má říct. Nakonec si odkašlal a řekl: “Jsi ještě mladý na to aby ses toulal několik dní po této zemi. Jdi, jestli chceš, ale buď opatrný.“

Dranor si sbalil jen pár nejnnutnějších věcí a vyrazil. Tentokrát vyšel cestou, která byla blíže k Temné věži. Ve skrytu lesa se blížil ke svému cíli.

8. DĚDICTVÍ

Dranor procházel mezi stromy a pomalu, ale jistě, se blížil k temné věži, srdci všeho zla. Existovalo mnoho pověstí o tom, co se tam vlastně nachází. Temná věž a město, které leželo kolem ní, bylo místem plným zlé magie. Dříve zde žil temný vládce, který neměl jméno. Existovala pověra o pojmenovaném, kterého jste díky tomu mohli ovládnout. Temného vládce ale zabili upíři a ukončili tak stovky let trvající vládu. Lidé ale byli rádi i za takové sousedy. Temná věž totiž byla postavená v průmysku, který vedl do zemí za horami. Divokých zemí, které byly podle pověstí plné skřetů a draků. Upíři tak nechtěně bránili obyvatele Aganty před ještě horším zlem.

Dranor pohlédl na své zbraně a vymyslel plán. Pokusí se chytit nějakého skřeta a vymámit z něj více o tom, kdo ve skutečnosti je. Bestie věděli něco o jeho původu, na rozdíl od trpaslíků. Bojovník si své bitvy vybojuje sám a nečeká na skutky ostatních, jak tvrdilo jedno trpasličí pořekadlo.

Za čtyři dny byl na dohled městu. Černé věže se tyčily daleko do výšky, hradby se ztrácely ve skalách. Jedna věž se ale tyčila až nepřirozeně vysoko, to bylo sídlo vládce. Město strážilo průsmyk, který vedl do černého srdce říše upírů, démonů a skřetů. Nemusel se ale dostávat tak daleko, stačilo, aby chytil nějakou bestii před bránou.

Proplížil se mezi balvany a dostával se blíž k bráně. Jednu věc ale nedomyslel, jak donutí některého z vojáků, aby vyšel ven. Musel proto počkat, až někdo sám půjde na cestu. Při západu slunce udělal zásadní chybu každého bojovníka, usnul při stráží. Probudil ho až kopanec do břicha, přímo nad ním stála skupinka

skřetů. Chtěl rychle vytasit sekeru, ale skřeti s něčím takovým počítali. Jeden z nich mu přišlápl ruku a další tři ho rychle svázali.

Nesli ho do města jako pytel. Viděl jen dlažbu pod sebou a někdy i hromádku výkalů. Některé kameny byly vytesané do podoby lebek. Slyšel hlasy skřetů a dalších bestií, někdy to byla slova v cizích jazycích, jindy to byli jen zvířecí skřeky.

Kolem jeho obličeje se mihl ocas zakončený trnem, poté dopadl na zem. Zvedl hlavu a hleděl do bledé tváře nekromanta. Dostal se přesně tam, kam nechtěl, přímo do hlavních částí města. Čaroděj se sklonil, aby se mu podíval do tváře. Dranor viděl jeho bledou tvář, která se vznášela jen několik centimetrů od jeho obličeje. Potom z úst s černými rty vyšla slova: „Jak se jmenuješ?“

Muž měl pisklavý hlas, který Dranorovi ale připadal povědomý. Okamžitě mu však naskočila husí kůže, když si to uvědomil. Jak mu to mohlo být povědomé?

Odpověděl mu jen: "Jsem Dranor, bojovník trpasličí říše."

Čaroděj se zasmál a odpověděl: "Nevypadáš jako trpaslík, spíš jako démon. Jak jsi říkal že se jmenuješ?"

Dranor viděl podivný výraz v jeho obličeji, nejspíš mu před tím nerozuměl, možná byl i nahluchlý. Odpověděl proto trochu hlasitěji: "Dranor! Bojovník z říše trpaslíků!"

Skupinkou démonů a skřetů kolem něj prolétl hlasitý šepot. Slyšel svoje jméno, jako by tu byla ozvěna. Nakonec démoni ztichli a rozhostilo se ticho. Čaroděj k němu přišel a prohlížel si jeho tvář. Potom rychle vyštěkl: "Víš kdo jsou tví rodiče?!"

Rozhodl se říct pravdu i když ne celou. "Jsem nalezenec, trpaslíci mě našli mezi bažinami na jihu Aganty."

Čaroděj mu naznačil, aby šel s ním. Vstal a šel dva kroky za ním. Nechápal co se tady děje. Proč jeho jméno vyvolalo takový neklid. Možná ale věděli něco o jeho rodičích. Najednou mu hlavou prolétla pochmurná myšlenka: Co když jsem levobočkem krále Temného Města? Možná ho chtěl čaroděj uvěznit nebo mučit.

Muž došel až k velkému chrámu a otevřel bránu. Dranor šel za ním a přestal se obávat nejhoršího, tohle rozhodně nevypadalo jako vězení. Prošli několika chodbami a vešli do rozlehlého sálu s černými sloupy. Čaroděj se zastavil, ukázal na trůn a řekl: "Tohle byl trůn tvé matky, upírky Alii."

Dranor zůstal stát na místě. Poté se zmožil jen na jednu větu: "To musí být nějaký omyl."

Muž se zasmál a vedl ho dál. Vyšli z prostor a chodbami došli až do sálu se sochami. Čaroděj se u jedné zastavil a ukázal na ni. "To jsi ty jako malé dítě, se svou matkou."

Dranor hleděl na sochu z černého kamene. Žena, která v náručí držela nemluvně. Za sochou stál obraz. Upírka s černými dlouhými vlasy seděla vedle kolébky. Dítě v postýlce mělo bledou kůži a na hlavě zárodky ostnů, byl to Dranor. Musel se ale na něco zeptat.

"Kolik takových démonů jako jsem já existuje?"

Čaroděj se zasmál. "Jsi jediný svého druhu Dranore."

Bojovník nemohl tomu všemu uvěřit, byl tedy princem.

"Kde jsou moji rodiče, jsou mrtví?"

Čaroděj jen přikývl a naznačil mu, aby si sedl na trůn. Muž se uklonil a představil se jako Derion, rádce krále Dranora.

9. KRALOVÁNÍ

Uběhlo dvacet dní od doby, co se Dranor stal králem. Stále tomu všemu nemohl uvěřit, ale nic jiného mu ani nezbývalo. Rada města nehodlala věřit tomu, že by se spletli. Nechtěli jej ani pustit zpátky k trpaslíkům. Nevěděli ale co dělat dál. Jeho matka byla Alia, upírka která tohle všechno vybudovala. Sjednotila desítku národů a vytvořila největší říši dětí noci. Díky ní se mohli upíři pohybovat i na denním světle. Co všechno se očekávalo od Dranora.

Jednu věc ale chtěl udělat. Chtěl napadnout trpaslíky a zjistit, co se stalo. Derion přišel hned jak ho zavolal, vždy byl nablízku. Stačilo jen zavolat. Jak ale mohlo být něco takového vůbec možné? Dranor pořád čekal, kdy do síně vtrhne horda skřetů a zabijí ho, protože se spletli. Derion mu žekl, že trpaslíci pravdu znali, ale to nemohla být pravda. Trpaslíci mu přeci nemohli celé roky lhát. Dranor vzteky zařal pěsti. Chtěl udělat jen jediné. Rozhlédl se a mávl na prvního sluhu, kterého viděl, postave s bílou kůží a hnědými křídly.

"Chtěl bych napadnout říši trpaslíků a zjistit, jak jsem se k nim dostal."

Čaroděj přikývl, ale nesouhlasil s ním.

"Nejspíše víme co se stalo. Byl jste unesen trpaslíky. Před několika lety nás napadli spolu s lidmi. Dostali se k místu, kde jste byl a unesli vás. Ztratili se a my si mysleli že jste mrtvý. Bohužel k nám brzy nato dorazila zpráva, že i vaše matka se ztratila."

Dranor věděl, co se s ním stalo, ale ani tak nechtěl vše nechat být. Také to řekl hned nahlas, ale Derion řekl, že by si měl nejdříve upevnit moc. Svolají proto nejvyšší z rady, která království několik let vedla. Představí se jim jako nový král, tak nikdo nezpochybní jeho vládu. Dva

dny nato Dranor seděl na svém trůnu a pozoroval tváře kolem. Viděl démony, upíry ale i lidi, skřety, ti všichni mu budou brzy sloužit.

Dranor se opájel nově získanou mocí. Vše se blížilo k dokonalosti. Derion stál vedle, byl připraven mu pomoci, kdyby to potřeboval. Nastal den, kdy měl vidět nejmocnější vládce temné moci. Tím ale nastal i den, kdy o svou moc přijdou. Všem bude vládnout jen Dranor, samozřejmě s pomocí svého rádce. Derion ho varoval, musel být opatrný, neboť hrozil útok. Skřeti a démoni se své moci nebudou chtít vzdát tak snadno.

Dranor seděl na trůnu a pronášel svou řeč: "Vrátil jsem se z místa plného klamu, abych vás vyvedl z jeskyní a zapadlých pevnůstek v horách. Povedu démony, upíry i vlkodlaky zpět ke slávě, která vám po právu náleží. Lidé zapomněli, kde je jejich místo. Jejich pýcha roste, ale přinese smrt, jen jim samotným."

Jeden ze skřetů povstal a zastavil se jen dva roky od trůnu. "Nečekali jsme na příchod nějakého přivandrovalce, nikdo nám nemusí říkat, co máme dělat. Alia nám dala moc, pevnosti i nová území. Ty jsi jenom výhonek omylu jednoho vládce."

Derion před tím Dranora varoval a tak byl připravený. Popadl zbraň a udělal několik rychlých kroků. Jeho největší zbraní byl ale moment překvapení. Ještě stále totiž nebyl tak úplně zdatným bojovníkem. Máchl sekerou a na zem s tupým dopadem padla skřetova hlava. Jeho tělo se ještě několik vteřin klátilo na místě, jako by se nechtělo smířit se smrtí, než i ono následovalo hlavu.

„Ještě někdo má problém s mou osobou?“

Všichni jen stáli a čekali. Dranor si znovu sedl na trůn a připadal si jako pravý vládce. Koutkem oka se podíval na strážce, které se nehnuly ze svých míst, ale byly

připravené zakročít, pokud by se situace vyhrotila. Nikdo už ale nepozvedl hlas, aby jeho slova zpochybnil. Báli se více o své hlavy, než o moc, kterou dnešním dnem ztratili. Ten večer už se o ničem důležitém nejednalo. Derion poté dovedl krále do jeho ložnice. Dranor si lehl na postel a čekal na spánek. Nakonec se ale rozhodl pro průzkum celého paláce. Znovu na sebe nandal zbroj a přidal ještě těžký černý plášť.

Sídlo krále bylo studené a temné místo. Připomínalo spíše pevnost, než místo, ve kterém by někdo trvale žil. Dranor vyrazil z pokoje. Po několika krocích chodbami ale zjistil, že neví, kam dál, ale už ani neví, jak se vrátit. Vyrazil dopředu, s tím že najde bytost, které by se mohl zeptat. Náhle zaslechl hlas Deriona. Šel po stopě a našel pootevřené dveře. Zastavil se, až když zaznělo jeho jméno. Zůstal stát na místě a poslouchal.

„.....musíme ho už konečně zabít. Upírka mu dala ochranu a má v sobě krev démonů, ale i tak ho musíme konečně zabít. Můžeme vládnout sami ale ne, pokud je tu on.“

Druhou osobu sice neslyšel, ale syčivý hlas Dranora vyděsil. Nejspíše nebyl takový bojovník, jakým se snažil být. Musel se ale hned skrýt, aby si zachránil vlastní život. Rychlými kroky procházel palácem a hledal východ. Žil tu ale jen pár dní a vůbec nevěděl, kudy se vydat. Sluhové mu nosili vše co potřeboval do jeho komnat a on tak prakticky nevycházel ven. Z části za to mohl i strach, nebyl na takové tvory zvyklý.

Kolem něj se pohybovali skřeti, bledí a vznešení upíři ale i divocí vlkodlaci. Vlčí lidé, jak se jim zde také říkalo, byli národem, který zde fungoval samostatně, měli svého vůdce, který se ale zodpovídal králi. Dranor zrovna jednoho z nich minul a našel to, co hledal. Vysoký černý oblouk, který vedl ven. Démon opatrně

vyšel a snažil se působit sebejistě. Sice byl většinou vyšší než tvorové, kteří ho míjeli, ale on si i tak připadal maličký a nicotný. Jako by se přede všemi těmi bojovníky scvrkával. Našel východ, i když netušil jak, na tom ale vůbec nezáleželo a vyšel do noci. Kde má ale teď žít? Všude ho najdou démoni nebo vlkodlaci. K trpaslíkům se ani vrátit nechtěl. Celý jeho život mu lhali. Jednou se jim ale za to dostane spravedlivé odměny, všechny je vybijí, jako obtížný hmyz.

Šplhal rychle přes hory na východě a doufal, že tam najde nějaký jiný národ. Trpaslíci většinou hovořili a divočině a dracích, co tam měli žít. Třeba se tam najde i jeho nová rodina. Drápy se zachytával výčnělků ve skále a dostával se až do výšin, kde se vyznal málokdo. Po několika dnech cesty se ale ohlásil hlad. Vodu získával ze sněhu, který se už začal objevovat, ale potraviny s sebou nevezal a samozřejmě je ani nenašel ležet na cestě.

Nakonec ale zabočil po úzké stezce a našel konec své cesty. Hory se rozestupovaly a odhalily malé údolí. Démon ucítil vůni pečeného masa. Jeho pohled se zastavil na malé chatrči, která stála v malém údolí. Díky strmým horám, to vypadalo téměř jako pevnost. Dranor udělal několik kroků dolů, když se dveře domku otevřely a ven vyšla nesmírně ošklivá žena. Její tvář byla podivně pokroucená a i držení těla bylo poněkud podivné.

Dranor zpozorněl, přikrčil se a sledoval neznámou. Mohlo jít jen o jediné stvoření a to skřeta. Tohle byl ale míšenec, nejspíše s člověkem nebo elfem. Více se to podobalo člověku a to působilo nejhůře. Dranor si připravil bojové kladivo a šel dopředu. Skřetí žena ho hned zahlédla, ale neznažila se o útěk ani o útok. Místo toho na něj přátelsky zamával a její obličej se ještě více zkřivil při něčem, co mělo být nejspíše úsměvem.

Dranor zůstal stát na místě a pak rychle oplatil pozdrav. "Jsem Dranor, tulák. Jak se jmenuješ?"

Žena se uklonila a odpověděla: "Jsem Kora ze svobodných skřetů."

Démon došel až k ní. "Ze svobodných? To znamená co?"

Kora se zasmála. "To znamená, že nemám žádného pána, žiji tady jen se svým otrokem a šesti dětmi."

Dranor se téměř vylekal. "S kolika dětmi?"

Kora se znovu rozesmála. "Mám šest dětí, to je u nás zvykem."

Dranora ale zaujala i druhá věc, kterou řekla. "Jakého máš otroka?" zeptal se hned.

Žena ukázala do domku a vykřikla něco, čemu Dranor nerozuměl. Ven z domu se pomalu vyšoural trpaslík ve starých otrhaných šatech. Jeho tvář nesla stopy jizev a vousy i vlasy měl ostříhané nakrátko. "To je můj otrok," řekla Kora, zvedla sekeru a začala štípat dřevo.

Démon jen vyjeveně zíral na postavu před sebou. Trpaslíci byli většinou hrdí bojovníci, ale tohle stvoření bylo pohublé a všechna jeho pýcha zmizela. Musel odvrátit pohled a změnit téma. "Kde je otec tvých dětí?"

Kora přerušila práci a zvědavě na něj pohlédla. "Ty jsi asi opravdu zdaleka. Můj otrok je jejich otec, na to ho tady také mám."

Dranor se musel znovu zadívat na otroka. Jak musely vypadat jejich děti, to raději nechtěl vědět. Už toho na něj začínalo být moc. "Mohl bych od tebe ještě dostat něco k jídlu? Sice u sebe nemám moc cenností, ale určitě se nějak domluvíme."

Zbytek dne strávil Dranor čekáním na večer. Měly se vrátit Kořini potomci a přinést zásoby. Při západu slunce se tak i stalo. Ze zákrutů horské cesty vyšla tlupa podivných bestíí. Démon přemohl odpor, když musel

pohlédnout na míšence skřetů a trpaslíků. Malé bytosti s mohutnými postavami a hustým plnovousem.

Jeden z nich hned pozdravil Dranora a to tak srdečně, jako by se jednalo o jeho kdysi ztraceného bratra. Dranor měl nutkání tu zůstat. Něco jej ale hnalo dál.

Kora k němu s úsměvem přišla. "Vím, že už chceš vyrazit, ale ráda bych využila toho, že jsi k nám našel cestu." Dranor pohlédl do její tváře a trochu se vyděsil, když viděl její úsměv. Vzklíčilo v něm podezření, které se potvrdilo, když ho žena dovedla až k posteli. Opatrně mu sundávala oděv. Dranor zavřel oči a užíval si blízkost jejího těla. Brzy jí sundal oblečení a ulehli.

Kora se pomalu nadechla. "Můj otrok umí hodně věcí, ale ve znalostech tělesné lásky má mezery."

Dranor rozladěně otevřel oči. "To já ale taky."

Žena se tiše rozesmála. "Zatím si vedeš výborně". S tím oba zavřeli oči a celou noc už nepromluvili ani slovo.

**

Venku seděli Kořini potomci a bavili se zvuky, které unikali z domu. "Brzy budeme mít asi nového bratříčka," řekl jeden z nich.

"Třeba to bude konečně sestra," řekl druhý.

Třetí se rozesmál hlasitým smíchem. Okolo nich ale nebyl nikdo, takže se nemuseli ničeho bát.

**

Druhý den ráno Dranor vstal a jeho nutkání tu zůstat ještě vzrostlo. Opatrně otevřel dveře ven a uviděl ohniště, u kterého spalo několik pokroucených postav. Vrátil se do domu a vzal si svůj oděv. Dostal pytel plný jídla a příslib, že se sem může kdykoliv vrátit.

Kora se s ním rozloučila slovy: "Kdybys měl syna, pošlu ti zprávu". Dranor jí rychle zamával a zmizel za zatáčkou.

Cesta ubíhala rychleji, než si myslel, dostal se až do jedné z pro něj neznámých zemí. Cestou jej nikdo nesledoval, posledních deset dní na cestě ho ale zmohlo. Nebyl žádný cestovatel. Trpaslíci cestovali jen vzácně. Příliš se nezajímali o to, co se děje za hranicemi jejich země. Dranor se dostal až do lesa o kterém nic nevěděl. Udělal jen několik pomalých kroků, když zaslechl hrubé hlasy skřetů. Připravil si kladivo a čekal.

10. VĚŽ SLZ

Pomalu rukou pohladila černého koně. Hledala co nejrychlejší cestu do Věže Slz. Kůň neklidně zaržál. Nevěděla ale proč je neklidný. Za celý život na koni strávila velmi krátký čas. Vlčí elfové dávali přednost chůzi. Nyní ale musela zvolit pro ni nezvyklý způsob. V rukou tiskla malý balíček, který měla předat přímo králi. Její rodina byla v nebezpečí. Šedí vlci ze severu se blížili k jejich domovům. Zlo stále sílilo a oni na to již sami nestačili. Po tváři jí přelétl smutek, když si vzpoměla na smrt bratra. Vlci jej zabili jen několik málo kroků od domu. Dívala se na to, jak ho trhají na kusy. Sama se musela bránit před dalšími vlky. Smečku se zatím povedlo zastavit. Jak dlouho ale můžou odolávat? Projela mezi posledními stromy a vyjela na mýtinu. Zastavila a sesedla. Její kůň udělal několik kroků po louce a začal se pást. Sedla si do trávy a rozbila balíček, který nesla. Byla v něm vlčí lebka zbavená veškerého masa. Mělo jít o varování toho, co se blíží. Hory nebyly nikdy bezpečným místem. Nyní se ale vše měnilo. Neměli zprávy od trpaslíků, i bez nich ale poznali zlo.

Z myšlenek ji náhle vytrhlo táhlé zavrčení. Vstala a vytasila meč. Rozlédla se a zjistila, že její kůň zmizel. Několik kroků od ní stál černý vlk. Rudé oči zvířete sledovaly každý její pohyb. Vykročila dopředu. Vlčisko skočil a chtěl ji strhnout na zem. Uhnula mu a bodla. Čepel zvířeti projela levým bokem. Zůstala stát na místě a sledovala jeho tělo. Zemřel na místě.

Nechtěla dál čekat. Musela opět vyjet. Nikde ale stále neviděla svého koně. Vrátila se do lesa a hledala nějaké stopy. Nedlouho poté vyšla na louku a spatřila, co hledala, otisky podkov. Vyšla a našla zvíře mezi stromy.

Muselo se tam skrýt před vlkem. Pomalu jej vyvedla na mýtinu a nasedla. Pokračovali v cestě do hlavního města elfů.

Věž Slz byla sídlem krále a šlechty. Nikdy tam ještě nebyla. Kdyby by ji na toto místo nezahnal důležitý úkol, ani by jej najít nechtěla. Klan vlčích elfů, ze kterého pocházela, žil vysoko v horách. Nestýkali se s jejich příbuznými z lesů, dokud je k tomu nedohnala nouze.

Po několika dnech elfka dojela na dohled hlavního města. Se smutkem myslela na Valindor, sídlo jejího klanu, které bylo vystavěno v horách. Domy z šedého kamene zarůstaly do skal. Ničím se nedalo srovnávat s tím, co viděla před sebou. Nevěřila tomu, že se elfové mohou od sebe tak lišit. Pobídla koně, i když by jej nejraději obrátila a jela zpět. Musela ale přehlídnout svoje předsudky. Našla cestu k bráně a vjela do města.

Musela sesednout z koně, aby dokázala najít cestu mezi elfy, satyry a minotaury. Všude vládl strašlivý zmatek. Nejdříve tomu nepřikládala příliš důležitosti. Náhle si ale všimla vojáků. Na hranicích města muselo dojít k nějakému útoku. Znovu nasedla na koně a jela za elfími bojovníky. Po několika krocích zaslechla zvuky boje. Slyšela i bojový křik trolů. Rychle jela k hradbám. Smečka bestii útočila na ochozy a snažila se dostat do města. Nebylo jich mnoho, ale museli strážce najít nepřipravené. Hrozilo, že se dostanou do města. Elfka vytasila meč a blížila se k nejbližšímu z trolů. Seskočila ze sedla a bodla. Bestie uskočila a sama zaútočila. Bojovnice uskočila před jeho zbraní. Jeden z elfů po něm vystřelil z luku a soupeře zasáhl. Elfka pokračovala v boji a dostávala se dál do vojska nepřítele. Elfové nyní byli v přesile a pobíjeli nepřátele po desítkách. Vyhнула se další ráně a otočila se k trolovi s černou kůží. Udělal několik kroků a.....

* *

Pomalou otevřela oči. Stále slyšela zvuky boje, ale jakoby z dálky. Musela být opět ve městě. Rozhlédla se a zjistila, že se mýlila. Okolo ní pochodovala stovka trolů. Jeden z nich ji popadl a postavil na nohy. Držel ji, aby viděla na to, co se dělo přímo před jejíma očima. To, co slyšela, nebyly zvuky boje. Trolové zabíjeli své vězně. Viděla desítky bojovníků, kteří měli sloužit jako zásoby pro válečníky trolů. Zavravorala ale bestie ji nenechala spadnout na zem. Cítila drápy které jí tiskly ruku. Sledovala jatka před sebou a nevěřila vlastním očím. Trol ji bez varování pustil. Spadla na zem a zůstala ležet. Po ráně do hlavy byla zatím příliš slabá. Stále čekala, že se probudí a tohle se stane jen snem. Noční můrou, která zmizí v zapomnění.

Trolové celý den zabíjeli elfy. Bavili se tím, jako by šlo o každodenní věc. Při západu slunce jeden z nich přišel i za ní. Popadl ji za ruku a táhl za sebou. Šeptem pronášela modlitby k bohům. Zнала zvěsti o to, co všechno trolové provádějí se ženami. Trol ji dotáhl do jednoho ze stanů. Položil ji na podlahu a odešel.

Několik úderů srdce jen ležela. Čekala, kdy ucítí nůž, nebo meč. Nic z toho ale nepřicházelo. Brzy upadla do neklidného spánku. Stále měla před očima bestie a to, co prováděli elfům. Při východu slunce se probudila. Před vchodem do stanu stáli dva strážci. Odporní poloobři s šedou kůží.

Sedla si na podlahu. Tiše zašeptala: „Co mám dál dělat?“ Nic ji ale nenapadalo. Zbraně u sebe neměla. Netušila ani, v které části říše se vlastně nachází. Čtyři dny strávila ve svém vězení. Poté přišli trolové a stany zničili. Jeden z nich ji popadl a přehodil si ji přes rameno. Stejně jako lidé nosívají pytle.

Celá smečka se dala do pohybu. Nevěděla, kam míří, ani kolik elfů ještě přežilo. Pohlédla na trola vedle sebe. Jeho zbroj byla plná cákanců od krve. On si toho ale nevšímal. Nejdříve se celá smečka pohybovala pomalým krokem. Zanedlouho ale přešli do rychlého klusu. Po několika mílích vyšli z lesa. Obávala se toho, že jsou na hranicích elfí říše. Brzy se ale vrátili mezi stromy. Urazili další kus cesty a znovu zůstali stát. Trol ji schodil na zem, jako by se zbavoval nějakého odporného zvířete. Poté se vyčerpaně opřel o kmen starého stromu. Snažil se znovu sebrat síly, které mu pochod vzal. Nelitovala ho a ani nechtěla. Sama byla až příliš vyčerpaná. Ležela na zemi a snažila se znovu usnout.

Znovu otevřela oči. Ležela na nějaké holé skále. Před ní se tyčila stavba s šedých kamenů. Zvedla hlavu a rozhlédla se. Okolo ní byla stále smečka trolů. Znovu si lehla a naslouchala zvukům tábora. Všude se rozléhaly nějaké rány. Všude byl cítit zápach bestíí a krve. Jen ležela a snažila se vymyslet, jak přežít. Neznala ale nikoho, kdo by uprchl smečce trolů. Z přemýšlení ji vytrhl až příchod jednoho z vojáků. Dal jí napít vody z lahve, která byla ještě od krve. Napila se a znovu usnula.

Probudila se a rozhlédla se po okolí. Nebyli již v elfí říši. Okolo ní byla tmavá zeď z nějakého kamene. Pochodně vrhaly jen matné světlo na to, co se dělo okolo. Trolové zabíjeli zajatce a stahovali je z kůže, stejně jako lidé stahují králíky. Všude bylo plno krve a hlasitých výkřiků. Potom si elfka všimla jednoho rozdílu. Trolové se vůbec nenamáhalí s tím, aby elfy zbytečně netrápili. Stahovali je zaživa. Elfka netušila, jestli jsou na hranicích elfího lesa nebo v lidské říši. Trolové neovládali magii, ale sál

kde se nacházeli, nebyl jejich dílem. Dávali přednost jeskyním.

Jeden z vojáků k ní přišel a kopl do ní. Zvedla hlavu a sledovala jeho tlapy. Náhle se sehnul a chytil za nohy. Táhl ji po zemi, jako by byla nějaký pytel. Neměla ale sílu, aby se bránila. Trol ji táhl k nějakým dveřím. Viděla, jak z místnosti za nimi vynesli tělo nějakého elfa. Byla čím dál víc zmatená. Voják ji pustil a odešel. Zavřela oči a připravovala se na nůž, který projede jejím masem. Místo toho ale uslyšela tiché kroky. Několik úderů srdce jen čekala na příchod smrti, ta ale nepřicházela. Otevřela oči a pohlédla na postavu, která se nad ní skláněla.

Štíhlé tělo vězelo v tmavé zbroji. Tvář neznámého byla skrytá pod kápí. Na látce byly připevněné stříbrné hroty. Podle držení těla a pohybů poznala, že jde o muže. Zůstala ležet na zemi a čekala. Nic jiného udělat nemohla. Neznámý vzal do rukou meč a klekl si vedle ní. Hleděla do jeho očí a snažila se v nich něco najít. Bylo to ale, jako bych hleděla na někoho dávno mrtvého. Z jeho pohledu jí naběhla husí kůže. Čekala na ránu mečem, kterou díky svému stavu nemohla odvrátit. Podivný muž ale místo toho uvolnil pouta a odešel. Několik úderů srdce jen hleděla na jeho záda. Poté ale vstala a hledala cestu ven.

Opravdu nebyli v říši trolů. Struktura budovy připomínala spíše něco elfího, ale bylo zde spoustu prvků, které nikdy neviděla. V jaké části říše to vlastně jsou? Po několika málo krocích ji ale napadla podivná myšlenka. Mělo by se to tady všude hemžit troly, ale ona za celou dobu nepotkala ani jednoho. Cítila podezření, nakonec mohla být propuštěná, jen aby je dovedla někam jinam. Tak promyšlený plán by ale trolové dohromady nedali. Nejspíše se jen pustili do dalšího lovu. Měla stovky

otázek, ale její prvotní starostí bylo, aby se dostala ven. Po dalším pochodu ucítila bestie a slyšela tichou ozvěnu boje. Všechno najednou dávalo smysl. Ten neznámý byl elf a osvobodil ji, musel se ale vrátit do boje. Okamžitě se rozběhla ke zvukům bitvy. Stačilo několik kroků a doběhla na místo. To, co uviděla, jí vyrazilo dech.

-

11. AVARIA

Dranor doběhl k bestiím a viděl, jak vcházejí do nějaké jeskyně. Vchod ale nebyl přirozeného původu, byl uměle vytvořený, stejně jako prostor pod skálou. Pevně chytil kladivo a šel za bestii.

„Jsem syn upírky, hrdina Dranor!“ Tato slova si pořád opakoval, i když měl pořád strach. Bestií bylo až příliš mnoho. Tiše se za nimi plížil. Všichni tak vpochozovali do sálu, který měl s trolly pramálo co společného. Dranor si spíše vzpomněl na elfy, ale ti by se nikdy s někým takovým nespojili, na to byli až příliš nafoukaní. Náhle si ho všiml jeden z posledních vojáků a zakřičel nějaký povel. Vytasil zbraně a odvrátil první útok. Bodl dopředu a jedna z obrovských postav se skácela na zem. Odvrátil další dva pokusy o jeho zabití a zahlédl nějakou elfku. Vypadala jako uprchlá otrokyně. Zaslechl jen výkřik.

„Jmenuji se Avaria.“

Nechápal, jak se může v takové situaci představovat, ale její pomoc se mu bude rozhodně hodit. Elfka vytrhla zbraň jednomu z trolů a probodla mu záda. Brzy svou spolubojovnici ztratil z očí, ale podle umírajících trolů věděl, že ještě žije. Jejich protivníci byli jen tupým stádem bestií, proto je rychle porazili a setkali se tak v klidu.

Představil se a vynechal pouze jednu věc. Nechtěl prozrazovat svůj královský původ. Elfka mu vyprávěla svůj příběh a tak se dohodli, že si navzájem pomohou. Najdou srdce elfí říše a on se u nich pokusí najít své místo. Věděl, že už se nikdy nevrátí mezi tvory, kteří jen přemýšleli, jak ho zabít. Raději bude co nejdále od nich.

**

Z křoví vyrazila obrovská postava, trol. Vzhledem k jeho velikosti jste se jen mohli smát jeho protivníkovi, malému trpaslíkovi, který stál před ním.

Pokud by si to ale někdo dovolil. Bojovník byl voják trpasličího krále. Proto se nebude bát nějakého trola. Rychle vykřikl první urážku, která ho napadla. Musel ale rychle uhnout válečnému kladivu. Jeho hlava byla větší, než celé jeho tělo. Ruce trola končily dlouhými černými drápy. Nohy pod kolena byly až nepřírozeně silné a hustě porostlé šedočernými chlupy.

Trol vyrazil hluboké zamručení. Z čelistí mu trčely ven dlouhé tesáky. Hleděl na trpaslíka jako by ho chtěl zabít pouhým pohledem. To se mu ale nepodaří. Trola se zmocnil slepý vztek. Vyřítíl se dopředu a vší silou zaútočil. Trpaslík uhnul jeho ráně. Cítil páchnoucí dech. Okolo něj náhle proletěl oštěp. Hrot oštěpu sklouzl po boku trola, aniž mu způsobil nějaké zranění. Zasmál se a ohlédl se po tom naivním trpaslíkovi. "Který z mých bojovníků mohl být tak naivní a myslet si, že trola probodne něčím tak titerným."

Skupinka trpaslíků za ním ale nic neprozradila. Na nějaké hašteření teď nebyl čas. Rozzuřený trol znovu zaútočil. Pravá paže trola udeřila trpaslíka do brady. Byl vymrštěn do vzduchu a po krátkém letu tvrdě přistál v křoví. Chvilí jen ležel na zemi. Brzy ale vstal a pohlédl na své spolubojovníky. Trol jednoho z nich zranil. Viděl pramínek krve, který mu stékal mezi vlasy. Tím boj ale nebyl u konce. Trol se oháněl svými pažemi a jednoho trpaslíka zabil. Na svojí velikost se pohyboval až moc rychle. Trpaslík popadl sekeru a udeřil. Rána do trolova těla byla stejná, jako by udeřil do kamene. Ostří se zabořila jen pod kůži. Zranění nemohlo bestii vyvést z míry nebo zabít. Tenký pramínek krve byl toho důkazem. Nevěděl, co se s bestii poslední dobou

dělo. Jejich práce byla náhle těžší než dříve. Trolové i skřeti měli kůži, jako by byli vytvořeni z žuly. Trol ho znovu zasáhl a trpaslík spadl z nízkého srázu rovnou do řeky. Peřeje ho začali unášet pryč od jeho spolubojovníků.

Otočil se kolem své osy a poté se začalo točit úplně vše kolem. Voda ho unášela stejně jako větve, které se kolem hromadily. Popadl největší z nich a držel se tak nad vodní hladinou. Proud byl ale příliš silný. Nezbývalo mu nic jiného, než se nechat unášet vodním živlem a čekat až dostane příležitost k záchraně.

Náhle ho něco udeřilo do hlavy a on ztratil vědomí. Po probuzení se rozhlédl kolem sebe. Silné kmeny stromů a motýli, kteří lítali kolem, mu napověděli, kde skončil. Cítil i neurčitý špatný pocit, to bylo varování božského kováře. Ocítl se v lesích elfů. Nebylo horšího místa, kde by se mohl vynořit. „Co se mnou bohové zamýšleli?“ postěžoval si nahlas. Raději by se probudil v pevnosti skřetů, než tady. Jeho špatná nálada vzrostla, když zjistil, že ztratil svou sekeru. Je v hájích těch šikmouchých bestíí a ještě beze zbraně. V dálce uslyšel nepříjemné hlasy elfů, ale ještě jeden hluboký hlas, který neměl kam zařadit. Vyrázil podle sluchu a doufal že tam najde spojení.

12. POTOMEK

Muž se s chroptěním plazil v krvi svých druhů, kteří byli dávno mrtví. Nezáleželo mu na ničem jiném, než aby se dostal k velké dubové bráně, která byla jeho spásou. Chtěl se dostat ven a volal o pomoc. Luciana viděla, jak jeho tvář nabrala bledou barvu a pozorovala jeho marný boj o život. Nechala jej, aby věřil, že se zachrání. Pásla se na jeho utrpení a ukájela se jím. Muž sahal na první schod, když vyšla ze svého úkrytu a šplápla mu na záda. Jeho tvář dopadla na kamenou podlahu, rezignoval a vzdal svůj boj. Vytasila meč a probodla mu záda. Vždy se bavila při jednání lidí, když se blížila jejich smrt. Patřila mezi čarodějky a tak se tímto divadlem mohla bavit navěky. Stáří a únava roky se jí netýkaly. Pohladila váček s mincemi a těšila se na zbytek své odměny za vyvraždění kláštera. Nevěděla, proč lidé, kteří zasvětili svůj život modlení, museli zemřít, ale nezajímalo jí to. Měla svou práci, která jí připadala velice zábavná. Kolik lidí si může něco takového dovolit vyslovit. Vyšla branou přímo do deního světla. Nyní jí zbývalo jen, aby našla svého mistra a vybrala si odměnu.

**

Dranor procházel lesem spolu s elfkou a čekal, co se bude dál dít. Náhle ucítil podivný pach a zůstal stát na místě. Elfka se nevěnovala tomu, co je před ní a s klením narazila do jeho zad. Přímou před ním se objevil trpaslík. Vypadal, jako by se vyválel v nějakém bahně. Pohledem přelétl okolí a vyštěkl: „Od kdy se elfové spojují s bestiiemi?“

Démon zavrtěl hlavou a pohlédl na malého bojovníka. „Odkdy trpaslíci chodí do elfích lesů? Neměl bys raději hledat poklady v horách?“

Dranorova výška daleko přesahovala rozměry „kapesního bojovníka“. Musel vynaložit velké úsilí, aby se k němu nechoval jako k malému dítěti. Vlastně ničím jiným ani nebyli. Vždy si mysleli, že jsou jejich plány bezchybné, a proto v Aganty vymírali. Bojoval s nutkáním toho malého drzouna na místě zabít.

„Vypadáš, že potřebuješ pomoc. Pohrdnul bys pomocí Dranora a Avarie?“

Trpaslík se uklonil a představil jako Longin. Vyprávěl jim svůj příběh. Došli tak téměř na dohled hlavního města elfí říše. Najednou ale nad nimi přeletělo něco, co na několik úderů srdce pokládali za mrak. Dokud ta věc nepřeletěla znovu a oni nespátřili mohutné dračí tělo. Drak přistál přímo před nimi, z jeho hřbetu seskočila elfka a hleděla na ně. Dranor se naklonil k Avarii a zašeptal: „Nevěděl jsem že máte ve své armádě jezdce na dracích.“

Avaria se neklidně zašklebila a zašeptala: „To ani já.“

Jezdkyně přišla mezi tím až k nim. „Jmenuji se Selin a tohle je můj společník Lambor. Nestihneme doletět až do města a potřebujeme vaší pomoc.“ Poté se skácela na zem a zůstala ležet tváří k zemi.

Avaria k ní přiběhla a viděla ránu v boku, která silně krvácela. Rychle ji ošetřila a položila elfku na deky, které posbírala od všech svých společníků. Lambor vysvětlil, že je po cestě přepadli trolové.

Selin se zanedlouho probudila a prvním co viděla byl Dranor. On byl také první koho k sobě zavolala. „Chtěla bych vám poděkovat za záchranu mistře bojovníku. Co jste zač?“

Řekl jen to, že je trpasličí nalezenec. Svůj původ nechtěl říkat všem.

Trvalo dva dny, než mohla elfka opět vstát a vydat se na cestu. Na dračí hřbet se našťestí vešli všichni, a tak

měli poslední míle cesty rychle za sebou. Město před nimi rostlo, jako by bylo výtvořem snu nějakého umělce. Avaria jako první otevřela bránu a poklonila se strážím, které je pustili dovnitř. Lambor samozřejmě čekal venku. Dranor hleděl na krásu kolem sebe a nevěnoval moc pozornosti svým společníkům. Cívil okolo sebe a snažil se najít nějakou nedokonalost, když náhle zjistil, že se ztratil. Nikde elfky ani kapesního válečníka neviděl. Všechny domy vypadaly stejně, bílé a neporušené. Rychle se rozběhl směrem ke středu města. Jeho zběsilý běh ale skončil před jedním domem, kde vrazil do nějaké ženy. „Tady žijí i lidé?“ Postava se z nárazu vzpamatovala ještě rychleji. „Tady žijí i démoni?“

Dranor se musel zasmát. „Nejspíše se shodneme na tom, že jsme oba jen návštěvníci?“

Žena se usmála a podala Dranorovi ruku. „Jsem Luciana, obchodnice, která zde měla nějaké jednání.“

“Já jsem Dranor, bojovník, který se tu nepochybně dokonale ztratil.“

Luciana mu věnovala svůdný úsměv a pokynula rukou, aby jí následoval. Brzy došli k bráně paláce a tam se setkali i s elfkami a trpaslíkem. Luciana se k nim připojila a společně vešli do paláce. Stráže je celou dobu bedlivě sledovali, ale nechali je přijít až k přijímacímu sálu. Třam museli počkat na přijetí od Orease. Mezitím mohli všichni obdivovat krásu pevnosti Slz.

Dranor nevěděl, proč někdo pojmenoval tak krásné město tak pochmurným názvem. Poslední, co by chtěl na tomto místě dělat, bylo prolévat slzy. Podíval se na Selin a v hlavě mu vířilo stovky myšlenek. Je možné, aby se poloviční démon zamiloval do stvoření světla?

Jeho matka byla upírka a vládla velké říši. Nejspíše by v nějakém archivu našel i něco o takovém spojení. Nebo bude první? Selin pocítila jeho pohled a usmála se na něj. Ani jí nejspíše nevadil původ neobyčejného bojovníka. Dranor poznal, že jeho náklonnost opětuje, její oči vyprávěly více než slova. Jeden ze strážců přerušil jejich hovor beze slov a uvedl je do sálu. Oreas seděl na trůnu, který byl jako vše okolo vyrobený z nějaké světlé horniny. Všichni se mu uklonili a řekli důvod návštěvy.

Král elfů přešel k Dranorovi a položil dlaň na čelo bojovníka. „Jsem rád, že někdo jako ty našel cestu k nám. Nejspíše naši bohové chtějí, abychom se spojili i s mocí, která nám byla doposud cizí. Tvé srdce ale není zkažené, proto tě přijmeme. Zastaneš místo v našem vojsku.“

Dranor poděkoval a vyšel ven. Jeden ze strážců mu ukázal pokoj a řekl že se k němu brzy dostaví i jeho společnice. Bojovník nevěděl, která elfka s ním chce mluvit, ale nepochybně to musela být Selin. Při čekání se rozhlédl kolem sebe. Pro vojáky zdaleka byly blízko paláce byty, které sice nebyly známkou přepychu, ale bohatě postačily svému účelu. Elfové neznali pojem „přechodný příbytek“, budovy vždy vypadaly, jako by měly přetrvat staletí, i když šlo jen o stan.

Dranor se otočil a za sebou uviděl Selin. Usmála se na něj a položila mu prst na ústa. Oba si lehli na postel a vysvlékli si oblečení. Následovala první noc mezi Dranorem a Selin.

Sedm dní strávili elfové, trpaslík a Dranor v pevnosti, než přišel den prvního úkolu. Jejich byty naplnil poplach a všichni museli hned uposlechnout a zařadit se mezi bojovníky. Na město opět zaútočili trolové, i když nikdo nevěděl z jakého důvodu.

Dranor popadl dvojitou sekeru, která byla větší než Longin a proběhl chodbou. Trolové obklíčili jednu z bran a snažili se jí otevřít. Démon sledoval, jak se mohutná křídla dala do pohybu. Otevřít je mělo ale jen tajné heslo. Nikdo si nedokázal vysvětlit jak se povedlo trolům dostat až do obydlených částí města. Dranor mávl sekerou a přesekl jednoho trola na dvě poloviny. Střeva a další vnitřnosti se rozprskli po bílém dláždění ulice. Mezi mohutnými těly bestii se náhle proháněla i menší těla s rohy. Satyrové se zařadili mezi nepřátele a útočili na elfy. Mezi vrčením se ozval výkřik: „Grorand přišel aby pomstil své bratry a sestry.“

Dranor netušil, co je malá bytost zač, ale zjistil, kdo otevřel bránu. Elfové byli zrazeni vlastními sluhy. Útok byl ale i tak opět odvrácen a bojovník stačil zabít jen jednoho protivníka. Začal se pomalým krokem vracet zpět do svého příbytku, když uviděl máry, na kterých ležela Selin. Pustil sekeru na zem a rozběhl se k ní.

Voják na něj ale mávl, aby se uklidnil, přišel k němu a řekl jen: „Je živá mistře bojovníku. Potřebuji ale, abyste přišel za léčitелеm. On pozná KAŽDOU změnu, která se v těle stane.“

Dranorovi se nelíbilo, jak elf zdůraznil jedno slovo, ale rozhodl že to zatím nechá být. Musel zjistit, jak je na tom Selin. Brzy nato stál v domě léčitele a čekal na nějaké zprávy. Vzpomněl si na svou zbraň, kterou nechal ležet na zemi. Udělal ale jen dva kroky ke dveřím, když se proti němu objevila jedna z léčitelek a odvedla ho k elfce.

Selin ležela na posteli a zjevně na sobě neměla jediný obvaz. Dranor si celý zmatený sedl vedle ní. Elfka se usmála a řekla jen: „Budeme mít dítě.“

Dranor sice nevěděl, jak to mohli elfové tak brzy zjistit, ale hlavou mu brzy běžela jen jediná myšlenka. Za devět měsíců se z něj stane otec.

13. DRAK A LÁSKA

Uběhlo osm měsíců od doby, co se Dranor dozvěděl, že z něj bude otec. Selin seděla u jídla, když se zkroutila bolestí a začala rodit. Dranor ji rychle popadl do náruče a odnesl k léčiteli. Muž byl celý zmatený, ale společnými silami dostali elfku do postele. Okolo ženy se seběhly léčitelky a vyhnaly bojovníka ven. Dranor pochodoval po ulici a snažil se uklidnit. Po čase, který mu připadal jako celé století ho zavolali k jeho družce. Bojovník vešel dovnitř, ale nikde neviděl své dítě, nejspíše ho odnesli do nějaké vedlejší místnosti.

„Jak je vám?“

Selin se usmála. „Máme syna, brzy ho uvidíš, všechno je v pořádku“

Dranor na chvíli odešel a jeho místo zaujala Luciana. Stačila jen pogratulovat elfce, když do místnosti vešla léčitelka i s dítětem. Lucianě se rozšířily oči překvapením, když novorozeně spatřila. Po jeho těle se táhly světlé šupiny, které okamžitě prozradily elfčino tajemství.

„Ty jsi chtěla Dranora podvést? Myslela sis že mu vnutíš nějakého dračího míšence.“

Selin začala plakat a jen tiše přikývla.

Luciana nevěřila svým uším. „Já Dranora miluji a nenechám tě, abys ho klamala!“ Rychle vytrasila dýku a elfku probodla. Ta téměř okamžitě zemřela.

Poté vyšla ven a přivedla s sebou Dranora. Ten pohlédl na dítě s odporem. Pomalu ho uchopil do náruče a nesl ho městem. Luciana za ním kráčela jako by byli na svatbě. Věřila tomu, že dítě na místě zabije a za novou družku si zvolí ji. Opět ji ovládlo překvapení, když Dranor dítě předal drakovi a odcházel z města. Zůstala stát na místě a hleděla na jeho mizející záda.

„Kam jdeš?! Musíme zpátky do města.“

Dranor se na ni podíval a ona viděla v jeho očích neskrývaný smutek. „Má bývalá družka je mrtvá, sama jsi jí před několika okamžiky zabila. Všechno jsem viděl oknem. Musíme odsud rychle odejít nebo nás elfové zabijí.“

Drak se s jeho slovy vznesl a odletěl do hor. Dítě v jeho drápech nebylo téměř vidět. Luciana se ještě rychle vrátila do města a vynesla z domku všechny svoje věci. V tu dobu ale na jiném místě zněl poplach. Někdo zabil ženu, kterou měli na starost léčitelé. Zatím ale byli elfové příliš zmatení, když přesně zjistili co se stalo, byli už Luciana s Dranorem daleko od města. Vražedkyně je vedla do hor, aby minuli pevnosti elfů. Dranor jí mezitím řekl vše o svém původu.

Při vyprávění si nevšiml, že žena změnila cíl cesty. Záměr vyšel najevo, až když vyšli u svatyně s podivnými runami. Dranor vešel dovnitř a pohlédl na obří sochu nějaké upírky. Rychle mu došlo, co stojí před ním. Poprvé mohl pohlédnout do tváře své matky.

Luciana se na něj usmála a políbila ho na tvář. „Co říkáš na mé malé překvapení? Tvá matka se stala něčím větším, než jen mrtvou královnou. Temní jí uctívají jako bohyni a staví jí chrámy. To ti nepochybně tví přátelé z řad skřetů neřekli. Chtěli tě mít jen jako loutku.“

Dranor dál hleděl na sochu. Postava se ale náhle dala do pohybu a kamenné rty formovaly slova. Svatyní se rozlehl hlas dávno mrtvé královny. „Zdravím tě můj synu. Mrzí mě, že ti nemůžu pomoci osobně, ale mohu tě navést na cestě k moci. Vyrázíš do svatyně dcer draka. Jsou to čarodějky, které dříve sloužili Lambraxovi, drakovi kterého jsem zabila. Tvá družka tě povede. Najdeš tam sedm magických knih. Najdeš tam magii, která měla být má, ale byla jsem příliš zbrklá. Pozoruj

tvůj život od tvého narození, stane se z tebe mocný vládce.“

Dranor dál hleděl na sochu, i když se vrátila do předchozí strnulosti. Luciana ho vzala za ruku a vedla ze svatyně. Venku mu vylíčila cestu k dcerám draka. Po vyprávění zůstala stát na místě, jako by se utápěla ve vlastních myšlenkách.

„Musíme se dostat k nějakým koním.“

Tentokrát to ale byl Dranor, kdo je dostal z problému. Prošel do nedalekého města skřetů a zastavil se u ohrady s podivnými ještěry.

Z malého domku u plotu vyšel statný skřet. „Chtěli by jste jednoho z nich koupit?“

Dranor si oddechl. „Ano, pokud se dá na nich i jezdit.“

Skřet se zasmál. „Můžete je i sníst nebo se s nimi spáří, ale ježdění samozřejmě zvládnou také.“

Dranora při jeho slovech napadla zajímavá myšlenka, ale rychle zaplatil za dva ještěry. Brzy tak byli v polovině cesty k chrámu. Tam vylíčil ženě svůj nápad. „Měl bych se stát vládcem, ale nemám žádnou říši. Mohli bychom nalákat skřety do našich služeb.“

Lucianě se líbilo, že s její osobou tak moc počítá i do budoucna.

„A jak bychom nalákali k sobě celou armádu skřetů? Pár jich rozhodně přemluvíme ale celou armádu? Tak dobří zase nejsme.“

Dranor se jen usmál. „Stačí nám jen pár bestíí a několik lidských otrokyň. Skřeti se s nimi odjakživa kříží.“

Luciana ale jeho návrh smetla. „Trvalo by roky, než bys vychoval vojsko bojovníků. Ty jsi nesmrtelný a skřeti také, ale já ně. Myslela jsem si, že bys mě chtěl mít jako družku a také abych spolu s tebou vládla říši.“

Dranor se znovu usmál. „Budu pánem i nad smrtí. Budeš žít věčně, stejně jako já.“

Luciana po něm vrhla zamilovaný pohled a dál pokračovali v jízdě mlčky. Brzy dorazili k chrámu a zůstali překvapeně stát na místě. Svatyně byla všechno možné, jen ne opuštěná a zapomenutá. Jedna kněžka jim šla naproti. Usmála se na ně a při tom ukázala špičaté zuby, které se k její útlé postavě nehodily.

Dranor se rozhodl situaci řešit tím nejjednodušším způsobem. „Zdravím dceru draka. Mohli bychom mluvit s vaší vůdkyní? Chtěli bychom se jí zeptat na magické knihy.“

Kněžka kývla. „Myslíte knihy, které patřili naší královně.“

Dranor přikývl a celá trojice prošla bílou branou. Tou se dostali do chrámu, který byl plný obyvatel, Lucianě se tady líbilo, všude byly jen ženy. Bojovník došel až k ženě, jejíž oděv byl vyšívaný stříbrem, nepochybně vůdkyně kněžek. Uklonil se jí a řekl jí o knihách.

Žena pokývla a dala se do řeči. „Nejdříve bys mě musel porazit v souboji.“

Její oděv se náhle uvolnil a spadl na zem. Pod ním se objevila nahá bledá kůže, která na některých místech přecházela v šupiny. Dranor mávl rukou a náhle ucítil zvláštní svědění. Vytasil sekeru a soustředil se na jedinou myšlenku, na smrt ženy před ním. Napůl nevěděl, co dělá. Zaútočil sekerou a při tom ukázal na ženu druhou rukou. Z jeho paže vyšlehly modré plameny a sežehly ženu na popel.

Dívka, která je sem přivedla zůstala překvapeně stát. „Jak jste ji mohl zabít magií? Nemáte tohle umět.“

Dranor ji nechápal, ale musel jednat. Hodil sekerou a zarazil čepel ženě do těla. Zbraň byla ale na útlé tělo příliš a vyšla zády ven. Posekanou trávu skropila sprška krve. Chrám náhle ožil, všude se sbíhali bojovnice a připravovaly se na boj.

Luciana vytasila krátkou dýku. Bojovník ale nehodlal bojovat, tak jak ony doufaly. Objevil v sobě silnou magii. Rychle udeřil rukou do země. Zdi chrámu se rozpadaly, ženy mizely v sutinách. Přímo k zvláštní dvojici dolétlo sedm knih a zůstalo před nimi ležet. Dranor knihy chytil do ruky, ale nepřestal svou magií ničit palác. Nic nesmělo připomínat bílého draka.

„Na tomto místě vznikne můj vlastní palác. Bude to počátek říše Dranorie.“

Luciana se usmívala. Tento den navždy změní tvář Aganty a Argosu. Její druh se nyní stal králem.

14. DOMOV

Následující měsíce trávili Luciana s Dranorem stavbou nového paláce. Magie démona sice byla opravdu ohromující, ale i tak se s ní nejdříve musel naučit zacházet. Skřeti a ani rada z Aganty a Argosu zatím neposlali odpověď na jejich zprávu. Luciana chtěla, aby si Derion uvědomil, že chtěl zradit vlastního krále. Dranor tak jeden večer otevřel poprvé knihy, které osvobodil z osidel dcer draka.

První kniha byla plná magie, kterou neznal. Nevěděl sice, na co mu mohou být levitační kameny, ale rozhodně to bylo něco, co dál použije. Vyhlédl z okna a viděl trosky jednoho vozu. Vtom ho napadlo, co by mohl vytvořit. Listoval dál a našel návod na výrobu kamenů hromu. Objekt měl sám napadat nepřátelé, kteří měli zhynout v záplavě plamenů. Dranor rozestavil magické svíce a začal se zaříkáváním.

Další dva dny strávil v jednom ze sálů, kde postavil svůj vlastní vynález. Na střechu vozu upevnil kámen a sundal kola. Místo nich přidal čtyři levitující kameny. Vůz mohl od této doby létat a zabíjet nepřátelé, kteří se mu připlou do cesty. Rychle zavolal Lucianu, která přiběhla do sálu a hleděla na novou zbraň. Dranor vešel dovnitř a ukázal jí, co vše se s něčím takovým dá udělat. To vše byl jen začátek věcí, které se měly dostat na světlo Dranorie.

Luciana rozmístila kameny hromů na malé věže a tak zabezpečila jejich nový palác, bez toho že by použila jediného vojáka. Oba ale věděli, že další bojovníky budou brzy potřebovat. Dranor proto opět strávil den v knihovně, než našel něco, co by jim pomohlo. Kouzlo, které dokázalo spojit magii, techniku a živé tělo do jednoho celku. Luciana si zprávu přečetla a rychle

odjela k jedné skřetí osadě. Démon čekal dva dny, než se jeho družka vrátila i s jejich zajatcem.

Bojovník popadl na muž a do křetí kůže vyril runy. Část pravé paže nahradil kusem stříbra, které mělo magii pomoci. Skřeta obklopila fialová záře. Okamžitě sebou začal škubat a trhat, ale v pohybu mu bránili tlusté provazy. Tělo bestie se začalo roztahovat. Pouta začala prskat a uvolňovat místo svazku svalů. Oči bestie nabraly rudou barvu. Dranor s obavami hleděl na nového vojáka. Kouzlo ale účinkovalo, tak jak mělo. Skřet se uklonil a přísahal poslušnost svému novému pánovi.

Luciana zatlesklala a přešla ke svému druhovi. „Mohli bychom použít i tělo nějakého mrtvého?“

Dranor kývl a hledal v knize, rychle našel co hledal. „Mohli bychom udělat něco lepšího. Našel jsem kouzlo, které oživí mrtvé tělo. Kousnutí tohoto tvora promění jeho protivníka v jeho spojence. Stačí, abychom povolali jednoho a dostaneme z něho celou armádu.“

Luciana přitáhla tělo jedné kněžky. „Tak můžeme začít“ Dranor si přečetl magické formule a hned začal. Kněžka otevřela své oči, které žhnuly žlutým světlem. Démon jí předal rozkazy a pustil ven. Bestie uvolněná ze řetězů proběhla palácem a vyskočila oknem ven. Luciana se dívala, jak běží přes planinu a mizí v lesích elfů, které měli na dohled. Dranor poté magii povolal znovu a další nemrtvá kněžka se rozběhla do Argosu. Aganty si zatím na svou nemrtvou kněžku musí počkat. Nejdříve museli odstranit nepřátele, které měli vedle sebe. Dranorie musí růst.

Lucianu ale napadlo něco, čím by svému druhu pomohla. „Mohli bychom mezi živé povolat i tvou matku.“

Démon přikývl, ale trvalo ještě nějaký okamžik, než začal mluvit. „Nemáme ale její mrtvolu. Nikde jsem nenašel jedinou zprávu o tom, co se stalo s jejím tělem.“ Luciana smutně pohlédla z okna. Měli by na její straně nejmocnější upírku v historii.

15. ZTRACENÁ MATKA

Derion rychle přecházel po místnosti. Dranor uprchl z jejich paláce a ještě k tomu k elfům. Nejdříve si myslel, že je ten poloviční démon mrtev. Dokud mu nepřišla zpráva ze země jménem Dranorie. Tohle se nikdy nemělo stát. Ten bastard si někde tvořil vlastní armádu. Stála při něm moc jeho matky, tak jak by ho mohli zabít. Zničili by jeho pevnůstku jediným útokem, ale to by k ničemu nebylo, protože démona nemohli zabít jen tak nějakou zbraní. Meč Titánů si odnesla Alia do hrobu, jak alespoň doufal. Nikde nemohli najít její mrtvolu. V místě, kde zemřela našli jen stopy nějaké kočky. Což bylo ještě podivnější. Derion přivolal sluhu a dal mu odpověď na zprávu z Dranorie. Nehodlal tomu bastardovi věnovat ani míli z Argosu ani Aganty. Věděl, že tohle bude začátek války, ale než Dranor přijde s armádou, vymyslí, jak ho zabít. Nějaký skřet vzal pergamen do rukou a vyšel s ním z místnosti. Derion mu řekl, kam má zprávu odnést, více vědět nepotřeboval.

**

Nemrtvá kněžka mezitím roznášela smrt všude, kam přišla. Ostražitost jí nedovolovala zaútočit na větší město, ale v Agosu našla i tak dostatek kořisti. Někdy zabitého skřeta pozřela a někdy ho jen kousla, aby se později přidal do jejích řad. Takto šířila smrt dál od Dranorie, byla horší než jakýkoliv mor. Později se ale probírala rozkazy svého pána. Jakoby ji něco táhlo směrem k temnému městu. Volání něčeho, co znala. Její kroky se tak k tomu místu blížily, aniž by vlastně chtěla. Nemrtvá se tak dostala až k bráně. Uklonila se strážím a vešla. Nikdo nemohl vědět, co má ve

skutečnosti v plánu. Město bylo plné různých bestií, proto ji stráže pustili dovnitř, aniž by jim připadalo něco divného. Vlastně ji ale měli na místě zabít.

Jen nejsilnější nekromanti dokáží k sobě připoutat těla mrtvých a jejich duši nahradit něčím jiným. Kněžka tohle věděla ze starých knih, které měla její učitelka. Ženě připadala zvláštní jedna věc, nepamatovala si vlastní jméno. Vlastně nic z toho, čím byla předtím. Věděla, že žila v chrámu, ale nevěděla co měla ráda, jaké jídlo nebo barvu.

Z rozjímání ji vytrhl až hlas, který chtěla slyšet ze všeho nejvíce. Derion kráčet ulicí a přitom prošel těsně kolem ženy, která ho chtěla zabít. Nemrtvá se ale nechtěla prozradit a zabít ho mezi tolika skřety a démony. Místo toho muže sledovala. Měl sice na hlavě kápi, ale nemrtvá se řídila podle hlasu a pachu, který uměla najít velice dobře.

16. NOVÁ GENERACE

Dranor seděl ve věži a hleděl na planiny Dranorie. Přivlastnil si celé míle Argosu a nyní jen čekal na útok elfů nebo démonů. Luciana ale spolu s ním připravila obranu, která odrazí jakýkoliv útok. Pevnost sama se uměla bránit lépe než celé vojsko. Dranor hleděl na svého prvního skřeta a vymýšlel svůj další vynález.

Jeho družka zaklepala a vešla dovnitř. „Mám co jsme chtěli, pět elfích žen a všechny jsou připravené pro našeho skřeta.“

Démon vyšel z věže a jeho sluha ho následoval. Vždy kráčel za ním a plnil všechny rozkazy. Dranor neviděl na jeho chování jedinou známku odporu a za to mu chtěl dát odměnu, která by ale přinesla užitek i jemu samotnému. Pět elfích žen bylo vězněných v bývalém sklepení, které se změnilo na dokonalé vězení. Luciana otevřela dveře a skřet vešel do místnosti s ženami.

Dranor mu řekl jedině: „Užij si dar ode mě a Luciany. Rád bych, aby sis vybral svou odměnu ale aby to elfky přežily.“

Skřet pochopil, po jeho tváři se rozlil škleb, který připomínal nějakého démona. Jedna z žen začal křičet, ale skřet skončil před ní a rukou jí zacpal ústa. Poté druhou rukou strhl zbytky šatů, které měla na sobě. Dranor zavřel dveře, ale poslouchal co se v místnosti bude dít. Slastné výdechy bestie zněly možná až příliš hlasitě. Luciana se rozběhla k rohu sklepení a vyzvracela se. Dranor byl okamžitě u ní a přidržel ji, aby nespadla. Žena ale jen zavrtěla hlavou a odešla ven.

Démon pozoroval její odchod. Poslední dobou jí bylo často špatně a rozhodně za to nemohlo zabíjení kolem ní, na to byla už zvyklá. Možná se ale společně strávené

noci podepíší na počtu obyvatel pevnosti. S úsměvem vyšel ze sklepení a nechal skřeta, aby se bavil.

**

Luciana vyšla ze sklepení a běžela do ložnice. Opravdu jí poslední dny bylo pořád špatně od žaludku. Popadla knihy svého druha a vztekle listovala. Chtěla mít děti, ale musela se přesvědčit. Nevydržela by čekat tři měsíce, než to bude poznat. Našla kouzlo, které by jí ukázalo nenarozeného potomka. Postavila na zem modrou svíčku a začala. Na jejím těle nejdříve nebylo nic vidět, ale za několik málo okamžiků zahlédla modré světo, které se formovalo do podoby nenarozeného dítěte. Zatím to spíše připomínalo jednu z bestií, ale to se brzy změní. Luciana ale zahlédla něco, co ji vyděsilo. Jeden obraz dítěte se překrýval s dalším. Žena zrušila kouzlo a sedla si na postel. Třásla se po celém těle a nemohla se uklidnit. Bude mít dvojčata. Rukou si přejela po svých dlouhých vlasech, aniž by svému okolí věnovala nějakou pozornost. Brzy nato vstala a nabyla svou dřívější sebejistotu. Vrátila se ke svému druhovi, aby mu řekla, co zjistila. Našla Dranora jak sedí opět ve své věži a zběsile listuje v knihách.

„Potřebovala bych s tebou mluvit.“

Démon se otočil a nechal knihu ležet na stole. Poznal, že jeho družka chce něco důležitého.

Žena ho nechala chvíli váhat, než řekla: „Budeme mít děti. Zjistila jsem to s pomocí magie“

Dranor se zasmál a popadl jí do náruče. „Zjistila jsi, jestli to bude chlapec nebo dívka?“

Tentokrát se zasmála Luciana. „Řekla jsem, že budeme mít děti, ne dítě. Budou to dvojčata, jeden chlapec a jedna dívka, pokud jsem vše dobře viděla“

Démon zůstal stát na místě. „Dvojčata? To je opravdu velký dárek od bohů temnot.“ Znovu jí obejmul a společně na zemi oslavili příchod nového života.

Po oslavě se vše vrátilo do tradičního života v pevnosti. Stále očekávali útok jednoho z národů. Nikdo ale nepřicházel. Dranor si čas krátil tím, že pozoroval zajaté elfky a hledal nějaké změny. Dočkal se jich až po třech měsících. Čtyři zajatkyně si ze setkání se skřetem odnesly i malou upomínku, která jim rostla v těle. Démon vešel do sklepení spolu s bestií a magickou knihou. Poklekl před jednou z elfek a začal se svými kouzly. Fialová záře obklopila neznámou ženu a její tělo se začalo měnit. Její břicho rostlo až z těla začal téct krev. Tělo křehké ženy neuneslo rychlé změny a elfka zemřela. Dranor ukončil kouzlo a vzal meč. Rozřízl mrtvé tělo a vyndal z něj dítě, které rozhodně nevypadalo jako novorozenec.

Stvoření bylo míšencem skřeta a elfa. Půvabný obličej byl zdeformovaný a kazily jej i ostré tesáky, které vyčuhovaly ze zkroucené tlamy. Démonův sluha popadl dítě do náručí a odešel s ním do pevnosti. Dranor stejné kouzlo provedl ještě třikrát, než i spolu s dětmi odešel. Vyšel po schodech a otevřel dveře malé místnosti. Luciana byla nyní na takové pokusy poněkud přecitlivělá a proto tu nebyla. Místo ní tu byl ale otec dětí, který je s pýchou předal na experimenty svého pána.

Dranor popadl kusy magického kovu, který předtím vytvořil a magií ho vpravil hluboko do těla svých nových vojáků. Malá těla začal okamžitě růst. Za okamžik před ním stáli jeho noví sluhové. Čtyři monstra, která byla téměř stejně silná jako on. Připojil se k nim jejich otec a všichni se svému králi uklonili. Dranor se zasmál a šel za svou družkou. Luciana byla stále v chodbě a dívala se z okna. Těhotenství na ní bylo již vidět, ale ani to jí

nebránilo, aby nosila těsné šaty, které více ukazovali než skrývali. Dranor se ale vyhýbal nočním hrátkám dokud žena neporodí. Báł se, že by mohl děti nějak zranit. Luciana se mu za to smála. Překvapovalo ji, že silný dobyvatel má strach z takové věci. Vždy mu jen řekla, že nespočet žen před ní dítě porodilo, tak to nemůže být žádný problém.

Dny klidu ale skončily, když přišel dopis od Deriona.

Král Derion tímto uplatňuje svůj nárok na zemi, která si nyní říká Dranorie. Nová vláda takové království nikdy neuznala a proto jeho zřízení bereme jako akt nepřátelství. Náš útok na sídlo Dranora přijde již brzy. Pokud v pevnosti někoho najdeme, na místě provedem popravu za velezradu a rouhání se vůči pravoplatnému panovníkovi.

Král Derion a rada

Dranor dopis roztrhal a vyhodil z okna. Kusy pergamenu prolétly vzduchem a dopadly do bahna. Poté si démon sedl na zem jednoho ze sálů a rozestavěl svíce. Potřeboval přivolat své nemrtvé a dát jim jasný pokyn. Všichni co nejrychleji zaútočí na říši Deriona. Přitom by nejlépe měli zničit jeho bývalého rádce. Doba čekání právě skončila.

Během dvou dnů hlásili jeho skřeti první známky blížícího se útoku, jejich obranná opatření budou podrobena zkoušce. Luciana se hodlala zapojit do boje a její těhotenství na takové rozhodnutí nemělo žádný vliv. Hordy démonů kráčely k hradbám. Obyvatelé Dranorie viděli i skřety a vlkodlaky. Stovky upírů přišlo na zavolání jejich pána. Dranor se jen usmál a čekal.

První řady nepřátel se daly do pohybu. Obři táhli mohutné dobívací věže. Magie pevnosti se probudila k životu. Mezi hordu nepřátel dopadaly ohnivé koule a vyrývaly v řadách nepřátel široké brázdy. Na tuto chvíli démon čekal. Pomalu zapálil svíčky a začal s kouzly. Bojiště brzy naplnil bolestný křik a mohutné sténání. Mrtvá těla skřetů se opět zvedala a vrhala se na své bývalé spolubojovníky. Dranor probudil své schopnosti nekromanta a zrodil vojsko nemrtvých. Armáda nepřítele se brzy ocitla v divokém zmatku. Jejich útok skončil dříve, než pořádně začal.

Dranor se postavil na hradby a začal smát. Nepoužil ani polovinu z toho, co měl nachystáno. Některé zbraně nejspíše musí počkat na svůj čas. Démon přivolával své vojáky, ale ti na jeho volání neodpovídali. Dranor se vyděsil a hleděl na hordy vojáků, kteří jej zničehonic přestali poslouchat.

Luciana vystrašeně vyběhla na hradby. “Je jich příliš moc. Už je neovládáš“

Nemrtví se ale přestali zajímat o nepoškozenou pevnost a pomalu mizeli v elfích lesích.

17. NEMRTVÍ

Lycanor hleděl na hordy nemrtvých, které se objevily u jejich bran. Jejich drápy nestačily na to, aby narušily hradby Valindoru, a proto nepředstavovaly pro jejich říši hrozbu. Tou opravdovou hrozbou byli nemrtví přímo ve městech. Elfí kníže nechápal, jak se dostali až k jejich domům, ale podařilo se jim to. Představovali nebezpečí pro každého, kdo se po setmění dostal ven z domu. Stále jich bylo málo, ale uměli se dobře skrývat. Tím brali vojákům sebedůvěru a víru ve vítězství.

Náhle kolem elfa prolétlo nějaké tělo a tvrdě narazilo do zdi jednoho z domů. Lycanor viděl vnitřnosti a krev, která se rozprskla po kamenech. Za několik okamžiků následovala druhá střela. Podivně zkroucené tělo minulo dva domy a zmizelo v ulici města. Třetí střela ale tentokrát přistála na střeše jednoho stavení. Strážce sledoval nemrtvého, který jako kočka přistál na všech čtyřech a vydal vítězoslavný ryk. Další jeho soukmenovec si zlámal kosti přímo za hradbami. To ale nemrtvým nevadilo. Jejich počet se zvyšoval každým útokem na nějakého člověka.

Lycanor viděl jak hradby přelétl další nepřítel a nemohl věřit tomu, co měl přímo před sebou. Hledal mezi stromy způsob, jakým se nepřátelé dostávají přímo do pevnosti. Při dalším pohybu zahlédl to, co hledal. Ty příšery střílely své spolubojovníky z katapultu. Lycanor tomu nemohl věřit, ale musel zachránit vlčí elfy. Rychle popadl roh a zatroubil na něj. Vojáci se sbíhali a bojovali s nepřitelem. Z okolních domů a uliček ale běželi další nemrtví. Někteří byli už z města, kdysi patřili k elfům. Lycanor popadl meč a probodl nejbližšího protivníka. Žena se na něj podívala a začal se smát. Vytrhla si meč z těla a sama začala útočit. Elf jí příští ránou usekl

hlavou, takové zranění nerozchodí ani ona. Ten den ale padlo celé město a všichni obyvatelé se postupně stali nemrtvými monstry. Lycanor pozoroval, jak jeho město mizí a rozhodl se utéct. Neviděl žádného dalšího přeživšího a bylo zbytečné, aby tu ztratil život i on. Musel ale varovat vlčí elfy. Jejich nepřítel byl blíže a silnější než si mysleli.

-

18. POROD

Pevností znělo bolestné upění. Luciana rodila dříve než měla a to o čtyři měsíce. Dranor nedbal na její protesty a zachraňoval ji svojí magií. Neexistovalo nic, co by ho donutilo, aby jí nechal takto trpět, nebo aby se dětem něco stalo. Místo toho odstranil její bolesti a potomky dostal z jejího těla pomocí kouzel. Novorozenci ale vypadali tak, jak měli, ale až po devíti měsících. Dranor hleděl na své děti. Opravdu se narodili, tak jak řekla jejich matka. Dívka a chlapec, oba dva zdraví a živí.

Luciana ležela v posteli a spala. Démon ji uvedl do magického spánku, aby obnovila svoje síly. Mohl se také v klidu podívat na své potomky. Nemohl si ničím vysvětlit jejich rychlý růst. Nejspíše za to mohla kouzla, která použila jeho družka. Později se Luciana probudila a společně svoje děti pojmenovali. Dcera dostala jméno Linea a chlapec se od teď jmenoval. Govan.

Dranor poté zmizel opět ve věži. Při svých toulkách pevností, která ještě stále nebyla zcela prozkoumaná našel starou mapu Aganty a Argosu. Rychle si vzal všechny věci, které potřeboval, a starý dokument upravil. Použil všechny informace, které od svých zvědů dostal. Dranorie dostala své pevné místo a proto ji na mapu zakreslil také i když se její hranice brzy pohnou a tato země bude mnohem větší.

Nemrtvé nechal dál pochodovat, kam se jim zlíbí. Brzy bude mít větší moc a poté je k sobě znovu připoutá a donutí je, aby ho poslechli. Zatím si mohli v poklidu vraždit elfy a lidi. Dranorovi na nich určitě nezáleželo. Problém ale byla říše trolů, která byla nedaleko. Bestie mu bránily, aby se dostal k místům, kde zmizela jeho matka. Opravdu se poslední dobou zabýval jejím oživením, ale k tomu potřeboval její tělo. Magií přivoval

z lesa havrana a předal mu zprávu pro krále trolů. Pták uchopil kus pergamenu do zobáku a odletěl. Démon se z knih naučil ovládat zvířata a toho také hodlal jednou využít. Po trolech přijde na řadu les elfů. Samy stromy nakonec povraždí své bývalé pány.

Příští tři dny čekal Dranor na odpověď na svůj dopis. Napsal králi trolů, aby se k němu připojil při pátrání po právoplatné královně upírů. Nedal mu za to žádnou odměnu, bylo jeho povinností, aby sloužil Alii. Pták dorazil i s pergamenem. Dranor hned poznal, že je to odpověď od krále, když viděl podivnou pečeť. Ještě více ho ale překvapil obsah zprávy.

Jako panovník národa trolů tímto přísahám poslušnost královskému rodu. Stejně jako trolové bojovali na straně upírů, budu i já nyní plnit svou povinnost a bojovat po boku Dranora a jeho říše Dranorie. Dorazím do vaší pevnosti během dvou dnů.

Drogar král trolů

Dranor pergamen položil na stůl a vyhlédl z okna. Opravdu se mu povedlo opět zmenšit moc Deriona. Vypadalo to, že ten podivný skrček má méně spojenců, než si sám myslí. Upíři nezapoměli, kdo jim pomohl a vyvedl je z jejich pochybné existence. Alia jim dala pevnosti a zámky, ne Derion. Trůnu se měl ujmout jen její syn a nikdo jiný.

**

Za dva dny se brány pevnosti otevřely, aby dovnitř mohla vejít delegace trolů. Dranor byl svým vzrůstem nepochybně mohutným bojovníkem, ale vedle Govana

si připadal jako malé dítě. Obr se uklonil a po něm tak učinili i jeho společníci. Všichni poté vešli do velkého sálu a sedli si ke stolu. Skřeti začali nosit téměř všechno jídlo, které se v pevnosti nacházelo. Dranor to chápal jako znamení, aby začali jednat i když to mělo jít rychle. Aspoň si to démon dle slov Govana myslel.

„V mé zprávě stálo, co mám v úmyslu. Tělo mé matky se stále nenašlo a existuje naděje, že je někde neporušené. Alia padla u Chrámu Moci. Všude okolo ní byl led. Pokud spadla do nějaké propasti, nejspíš tam zmrzla. Zvědové našli pouze stopy nějaké kočky, což je ještě podivnější.“

Govan náhle nasadil grimasu smutného výrazu.

„Nemohla ta kočičí bestie Aliu sežrat?“

Dranor jen zavrtěl hlavou. „Ty stopy byli velmi malé, takové zvíře by jí maximálně ukouslo prst. Rozhodně by nemohlo spořádat dospělou ženu.“

Démon poznal, že jeho společník rozhodně není nějaký tupý trol. Všechno spíše vypadalo, jako by věděl víc, než zatím řekl.

Govan se dal brzy znovu do řeči. „Poté ji mohli upří odnést nebo vaše matka není tak mrtvá, jak by si Derion přál. Mohla se také zřítit do příliš velké hloubky. Potřebovali bychom starověké bohy, abychom ty propasti mohli prohledat celé.“

Dranor náhle změnil téma hovoru. „Zatím tedy necháme pátrání na později. Mám rozestavěný stroj, který by se do propastí dostal, ale bude trvat ještě měsíce, než ho dokončím. Chtěl bych ale v co nejbližší době začít s útoky na sever Argosu. Vaši trolové by mi s tím mohli pomoci.“

Govan náhle vypadal trochu vystrašeně. „Chcete abychom zaútočili na říši Deriona? On má tisíce vojáků, takový útok je nesmysl.“

Dranor se usmál. „Až sem tedy sahá vaše čest a přísaha, kterou jste nedávno písemně složil? Chcete se jen krčit ve své pevnosti a Aliu nechat být, tam kde je.“

Král trolů vstal a zakřičel. „Nějaký pomatený chlapec mi nebude nic říkat o cti nebo přísaze.“ Náhle padl obličej na stůl a zůstal ležet.

Do sálu vstoupila Luciana a na všechny se zářivě usmála. „Vítám vás v Dranorii. Bohužel jsem se musela věnovat svým dětem, a proto se k vašemu shromáždění připojuji až teď.“ V ruku držela luk. Šíp, který v něm ještě před okamžikem vězel, nyní trčel z Drogarova krku. Luciana si sedla vedle svého druha a opět se ujala slova.

„Král Drogar bohužel nevěděl, jak se má chovat k panovníkovi. Doufám, že vy s tím nebudete mít problémy. Pokud ano, tak vás můžu ubezpečit, že naše zásoba šípů je opravdu velká.“

Trolové v poklidu dojedli a poklonili se svému novému králi i královně. Vraceli se do své říše s velkými novinkami. Dranor jim přislíbil, že za sedm dní dorazí i se svým vojskem a čeká několik tisíc vojáků z jejich řad. Pokud odmítnou, zničí celou jejich říši a vyvraždí všechny troy. Hned jak delegace odešla, otočil se s úsměvem k Lucianě. „Ten tvůj výstup byl skvělý. Opravdu jsi zaskočila i troy. Nejspíše se z tebe stane dobrá diplomatka.“

Luciana se zasmála. „Pozvi mi sem všechny krále a já s nimi vyřídím všechna jednání během jednoho večera. Myslím, že kněžky by tady měly mít nějaký jed.“

Dranora něco napadlo. „Myslíš že by jed působil i na Deriona?“

Luciana zavrtěla hlavou. „Deriona bys otrávil, ale nevěřím tomu, že je tak hloupý abys k tomu vůbec dostal příležitost.“

19. VYNÁLEZCE

Následujících sedm dní strávil Dranor dokončováním svých vynálezů. Vynalezl bojové vozy. První verze byla jen kočárem, kterému urazil kola, a místo nich tam upevnil létající kameny. To by ale v boji dlouho neobstálo. Postavil proto stroj, který nejvíce připomínal obrácený trup lodi. Na vršku vozu byla dlouhá trubice, do které zasadil další magický kámen. Ukázal skřetům, jak mají řídit.

Den poté všichni vyrazili, až na Lucianu, která zůstala v pevnosti s dětmi. Skupinka vozů se rychle dostala až k pevnosti trolů. Tam už na ně díky zpoždění čekala armáda trolů. S obdivem a překvapením hleděli na podivný dopravní prostředek. Z vozů vyjely můstky a skupinku trolů vzaly na palubu. Zbytek kráčel v několika řadách za nimi.

Dranor si čas krátil dalším překreslením mapy. Dobývání ho těšilo čím dál tím víc. Za několik dní dorazili k výběžkům hor a našli tam podivnou pevnost. Zdi byly vytesány do podoby kočičích pracek a celá stavba připomínala kočku. Dranor nechal svou armádu míli od zvláštního výtvaru a dál šel sám. Chtěl vědět, co tam žije. Brána se jakoby sama od sebe otevřela vpustila ho dovnitř. Démon si okamžitě všiml koček, které všude běhaly a zvědavě si nově příchozího prohlíželi. Dranor prošel širokou chodbou, která ústila v rozlehlém sálu. Na zlatém trůnu seděla nějaká žena s dlouhými černými vlasy. Dranor si okamžitě vzpomněl na sochu své matky, i když ho nenapadlo, proč si na ni vzpoměl zrovna teď. Opatrně přistoupil k neznámé.

„Jsem Dranor, král říše Dranorie.“

Žena vstala a šla k Dranorovi blíž. Teprve až teď si démon všiml, jak je mladá. Musela být ještě mladší než on sám.

„Jsem Faunea, nejsem sice královna, ale jsem svobodná. Nezáleží mi na tom, kdo vládne nějaké zapadlé zemičce.“

Dranorovi se její pýcha líbila. „Tvůj palác je na hranicích Dranorie, takže od tebe nejsem až tak daleko. Rozhodně jsem ale nepřišel, abych tady vznášel nějaké nároky.“

Kdyby tu byla Luciana, tak by ženu na místě zabila, ale Dranorovi se líbila, proto si nechával její chování líbit.

Faunea si opět sedla. „Tak proč jsi sem přišel?“

Dranor se na ni usmál. „Moje říše se rozrůstá každým dnem. Chtěl bych najít tělo mé matky Alii a oživit ji. Chtěl bych ale přivést zpět k životu i její říši a vrátit upíry tam, kde mají být. Upíři mají vládnout a ne být jen něčimi vojáky.“

Faunea se na něj poprvé usmála a přitom ukázala ostré tesáky. „Já sama jsem s upíry spřízněná, proto ti pomůžu, ale nebudeš se ke mně chovat jako ke své poddané. Jsme rovnocennými spojenci.“ Dranor souhlasil a čekal co mu řekne. Faunea se pomalu zhluboka nedechla. „V horách dál na sever žijí mamuti. Obrovská zvířata, která svou silou předčí i některé obry. Zním ale způsob, jak je zkrotit a donutit, aby nás poslouchali. Mohli bychom vyrazit za moře a tam najít Aliu.“

Démonovi se zamlouvalo, že ho Faunea hodlá doprovázet. Luciana je daleko, takže jí něco takového ani vadit nebude. Společně tedy vyšli z paláce a celá kolona se opět dala do pohybu. Žena mezitím vysvětlila cestu přes hory, kde narazí na mamuty a přitom najdou i cestu k Chrámu Moci.

**

Luciana seděla uprostřed namalované runy a nechala svého ducha, aby opustil její tělo. Jako přízrak letěla k elfím lesům a narazila na jejich magii. Cítila ale i něco jiného, co se jí líbilo. Nemrtví byli na dosah. Pomalu soustředila své myšlenky na jednoho z nich a netvor jí začal poslouchat. Opět ho propustila ze svých služeb a letěla směrem k sídlu Deriona. Našla nemrtvou kněžku a magií jí přetáhla na svou stranu, poslední dny trávila učením kouzel a to se jí vyplatilo. Dala nemrtvé jasný pokyn, měla zabít Deriona. Luciana se vrátila do svého těla a zrušila kouzlo. Lehla si na zem a odpočívala. Trvalo několik úderů srdce, než mohla opět vstát a uklidit po sobě. Dranor nemusel nic vědět o její moci ani o jejím napůl démonském původu.

Bála se, že to Dranor zjistí, hned jak porodí, ale naštěstí se jí to povedlo utajit. Jak dlouho se jí to ale bude dařit. Stále si s hrůzou pamatovala na chvíli, kdy do ní démon vrazil, bylo to ještě ve městě elfů. Nikdy ho nenapadlo, aby se jí ptal, co dělala opravdu v tom domě. Luciana tam vzala novou zakázku. Dostala za úkol zabít Dranora, aby se nestal pro elfy nebezpečím. Místo toho mu ale pomohla a vzala si ho za manžela. Musela zničit elfy, aby se démon nikdy o tom nedozvěděl. Naštěstí mohla vše udělat tak, že jí nakonec Dranor ještě poděkuje.

Soustředila se na další kouzlo a opět její duch opustil tělo. Kroužila kolem měst elfů a hledala nemrtvé. Brzy je také našla ale bohužel ani napodruhé se jí nepovedlo je všechny zkrotit. Náhle její moc přitáhlo něco k sobě. Viděla na jednom místě zdroj velké moci, která ale neměla nic společného s elfími kouzly. Opatrně se k předmětu přiblížila a našla medailon. Vzala jej do ruky a

opatrně ho prohlížela. Četla runy, které na něm byly, ale nevěděla co za místo jsou „Ostrov Věčné Noci“. Pokud ale je na nich temná magie, mohly by jim velmi pomoci. Luciana se vrátila do svého těla a šla do knihovny. Velký sál obsahoval všechno vědění bílých draků. Šupinatci navštívili i okolní země, a proto by ostrovy mohli znát. Čarodějka mávla rukou a několik knih se rozzářilo rudým světlem. Popadla nejbližší svazek a listovala v něm. Brzy našla to, co hledala. Ostrov Věčné Noci byly místem, kam elfové vyhnali své nepřátele. Tisíce démonů tam byli ponecháni svému osudu. Jediným klíčem jak ostrovy navštívit byl medailon. Jeho majitele démoni spolechli a sloužili mu. Luciana zajásala. Konečně může mít Dranor armádu, kterou chtěl. Derion bude muset uznat jeho vládu a zmizet z Argosu i Aganty. Čarodějka vzala do rukou pergamen a brk, vše svému muži napsala. Nejdříve ale museli získat klíč k ostrovům, který byl stále v lesích elfů.

20. CHLUPATÁ VÝPOMOC

Dranor se pomalu se svou armádou blížil k místu, kde Faunea chtěla najít mamuty. Prošli ohybem skály, když poprvé stvoření zahlédli. Obrovská stvoření, která byla porostlá hustou hnědou srstí. Z hlavy jim visel velký chobot. Dívka mu vysvětlila, že tím mohou zvednout i kmen stromu nebo balvan a hodit ho po nepříteli.

Faunea pokývla na démona a rozběhla se. Zvířata si jí vůbec nevšímalá a nechala ji, aby přišla až k nim. Dívka popadla dýku a skočila. Probodla jedno ze zvířat, které okamžitě spadlo mrtvé na zem. Z jeho těla se poté rozzářilo rudé světlo a tělo se začalo rozpadat, Faunea namočila do trouchnivějícího masa dýku a řízla se do ruky. Její krev se spojila s krví mamuta. Potom nechala mrtvolu svému osudu a zamávala na Dranora, aby šel blíž. Rychle ho popadla za ruku a řízla ho.

Démon poté cítil celé stádo zvířat. Mohl je ovládat pouhou myšlenkou. Cítil se, jako by se stal součástí nějakého velkého monstra. Sedl si na kameny a soustředil se. Za okamžik se stádo dalo do pohybu. Jeho tisíce trolů se posílilo ještě o několik stovek namutů. Faunea mu ještě řekla, že by zvíře jedinou ranou nezabila, kdyby dýka nebyla otrávená. Zvířata vydržela i několik desítek bodných ran a stále bojovala.

Dranor poté vydal další rozkaz, celá armáda se dala znovu do pohybu směrem k horám a k moři. Faunea je provedla stezkou, která se vinula kolem vodní masy a proto nepotřebovali lodě. Za několik dní tak stanuli na druhé straně. Mamuti vytrvale šlapali za troly. Putovali v poklidu širokou stezkou a nikde nepotkali nic živého. Po čase jim to ale připadalo divné. Někde by tu měla být města nebo aspoň jen vesnice.

Najednou uviděli v dálce hrad, který rozhodně nevypadal jako dílo lidí. Dranor opět šel na průzkum sám. Cítil z toho místa vliv upírů. Jako by cítil něco známého. Otevřel malou bránu a pokračoval v cestě, aniž by mu něco přerušilo jeho průzkum. Zvedl pravou ruku, z které vystřelilo bílé stvoření a prolétlo chodbou až do hradu a zpátky k démonovi. Nikde tu nebylo nic živého. Dranor se vrátil ke své armádě a prohlásil, že je hrad od teď součástí Dranorie. Jeho země se tím opět rozrostla o celé míle.

Faunea našla cestu, která by měla vést přímo k Chrámu Moci. Pochodovali ale ještě mnoho dní, než se vzduch kolem nich ochladil a vše pokryl sníh. Dívka vysvětlila, že se při velkém boji vše změnilo a okolí Chrámu je pokryté ledem. Brzy ale našli to co hledali, zbytky otesaných kamenů. Trolové vytahovali zbytky knih a odnášeli je do bojových vozů. Dranor a Faunea prohlíželi rokle, které se tu časem vytvořili. Opravdu ale nemohli udělat nic jiného, než pátrání vzdát. Některé prolákliny byly celé míle hluboké a oni neměli nic, čím by je prozkoumali. Démon zkusil použít magii, ale něco ji zde rušilo. Okolí Chrámu Moci byli stále prosáknuté kouzly bohů a tak se museli vrátit zpět domů s neúspěchem. Vzali s sebou co nejvíce z vědění chrámu a odešli.

Při cestě si Dranor všímal své průvodkyně. „Co jsi vlastně zač?“

Faunea se na něj podezřívavě podívala. „Myslíš si že tě zradím?“

Dranor zavrtěl hlavou. „Nejsi čistokrevný upír, ale ani démon. Chci jen vědět, jak jsi přišla na svět.“

Dívka se smutně usmála. „Nepamatuji si nic ze svého dětství. Jen led a zimu, stejnou jaká byla v Chrámu Moci. Sama nevím co jsem zač, jen to, že je ve mně

část upíra. Děti noci se ale mohou množit jen s mocnými démony, proto musel být jeden z mých rodičů velice mocný.

Dranor se zamyslel. „Jak si myslela to že si pamatuješ jen zimu?“

Faunea jen zavrtěla hlavou. „Možná jsem jako malá spadla do jezera, nevím, co to má být. Odmalička se o mě staraly divoké kočky.“

Dranora to překvapilo. „Proč by se o tebe měly starat divoké kočky?“

Dívka náhle vypadal podrážděně. „Nevím! Prostě jsem živá a jsem za to ráda! Mohli bychom pokračovat dál?!“

Dranora ale něco napadlo a rozhodně se nechtěl vzdát. V noci prohledával knihy z Chrámu a našel to, co hledal. Upíři se opravdu mohli rozmnožovat jen s několika málo tvory, kteří kdy kráčeli po tomto světě. Jedním z těchto tvorů byl i kočičí démon. Derion přece jednou řekl, že jeho matka měla za přítele takového tvora, bylo to před tím než zmizela u chrámu. Druhý den šel znovu za Fauneou.

„Vím že jsem se k tomu neměl vracet, ale něco jsem možná zjistil. Vím, kdo jsou tvoji rodiče a vím, kde žije tvůj bratr.“

Dívka otevřela ústa v němém údivu. Chvilí trvalo než promluvila. „Rychle, mluv, co si zjistil!“

Dranor si vychutnával svoje malé vítězství. „Tvůj otec byl jeden z kočičích démonů, tvá matka byla upírka Alia a tvůj bratr stojí přímo před tebou.“

Dívka se začala hlasitě smát. To není možné, Alia je přeci mrtvá.

„Víš to naprosto jistě? Nikdo nemůže najít její tělo. Jediné, co si pamatuješ ze svého dětství, je zima. Alia spadla do průrvy a málem tam umrzla. Během toho ale

porodila tebe. Kočky tě našly a odnesli s sebou. Divoké kočky jsou pověstné tím, jak se starají o svá koťata. Naše matka se poté mohla probudit a někam odejít nebo tam ještě stále někde leží, ale je hluboko.“

Faunea se náhle zatvářila smutně. „Musíme naši matku najít a zjistit, jestli je to opravdu tak.“

Dranor zavrtěl hlavou. „Opravdu je to tak. Kolik si myslíš že existuje míšenců kočičích démonů a lidí?“

Faunea se usmála a pokračovali dál v cestě. Nikdy by si nemyslela, že najde svého bratra a již brzy najdou i svojí matku. Během několika dní dorazili zpátky do srdce Dranorie. Démon bohužel nedostal zprávu od svojí ženy a tak o tajemných ostrovech nic nevěděl. Představil ale Fauneu jako svou sestru a přizval ji do paláce.

Dívka okamžitě souhlasila a poprvé viděla i zbytek rodiny. Sledovala Govana a Lineu s veselým úsměvem.

„Takže jsem vlastně jejich teta?“

Luciana jen se smíchem přikývla.

Jejich klidné soužití ale zmizelo velmi brzy. Dranor přinesl zprávu od Deriona.

Vaše rádobý říše neukončila svůj život, proto následuje odplata zrádcům. Za několik dní budou vaše pevnosti srovnané se zemí. Odtáhněte daleko z mé země nebo vás všechny zabijí moji vojáci.

Král Derion a rada

Démon jeho vzkaz opět roztrhal a hodil z okna, kde skončil v ohradě prasat. Luciana se zasmála. „Opět ho porazíme a Faunea nám s tím může pomoci.“

Dívka se na ni udiveně podívala, ale souhlasila. Luciana poté oběma vysvětlila svůj plán a dali se do práce. Sesedli se do magického kruhu a přizvali magii podivné

trojice. Jejich duchové se dostali z těl a letěli do lesa elfů. Brzy našli hordy nemrtvých a soustředili svou moc přímo na ně. Nemrtví je poslechli a přidali se zpět na jejich stranu. Poté se duchové vrátili do svých těl a kouzlo bylo zrušeno.

Dranor se rozesmál. „Opravdu máme své vojáky zpátky? Dokázali jsme nemrtvé přitáhnout zpět. To znamená že můžeme svrhnout Deriona.“

Trvalo měsíc, než bylo vše připravené, Derion zatím stále neútočil a tak byla Dranorie první, kdo zavelel k útoku. Hordy nemrtvých, trolů a mamutů se daly do pohybu, ale narazily na velké překvapení. Derion vyrazil do útoku stejně jako oni a obě armády se potkaly mezi Dranorií a bránou do Aganty. Boj trval třicet dní a stále nebyl znám vítěz. Tisíce vojáků umíraly během jednoho dne. Nemrtví je znovu oživovali a dál posílali do boje. Derion ale jako vojáky použil všechny obyvatele Aganty a Argosu. Dranor se rozjel do bitvy. Na velkém koni dorazil během několika dní na hranici, která přesně odělovala jeho říši od Argosu. Přímo na ní se kupily hromady mrtvých.

Démon natáhl pravou ruku a vyslal z ní proud blesků. Světlo sežehlo několik desítek skřetů. Pomalu jel dál a zabíjel jednoho protivníka za druhým. Derion ale do boje posílal příliš velké množství vojáků.

Luciana se náhle objevila za svým manželem, který okamžitě začal nadávat. „Vrať se hned do pevnosti, nemůžeš tady být.“

Čarodějka jen zavrtěla hlavou a vrhla ohnivou kouli po nějakém muži, který na místě shořel. „Můžu tady být úplně stejně jako ty,“ řekla. Opět zapálila dalšího protivníka, který podle křiku zemřel ve velkých bolestech.

Dranor svoje snažení vzdal a nechal ji dál zabíjet. Místo toho se věnoval skřetovi, který se mu postavil do cesty. Vzal meč a rozsekl ho na dvě části. Okolí postříkala jeho zelená krev. Dranor opět zvedl ruku a zabil deset lidí najednou, jen svými blesky. Protivníků bylo ale opravdu hodně. Proto se za několik hodin stáhl a dal rozkaz ke stavbě zdi, která by odělila Argos od Dranorie. Musel ubránit aspoň to, co už měl.

Skřeti začali vršit kameny a dávat je dohromady. Brzy tak vznikl základ velké zdi. Dranor mávl rukou a vyrýl před základy hluboký příkop. Brázdou se rozlily plameny. Poté sedl na koně a stejné divadlo se opakovalo po celém bojišti. Dranor zavelel na ústup a jeho vojáci se stáhli za ochrannou zeď. Průchody se uzavřely a oddělili od sebe bojující strany. Derionovi vojáci nevěděli, co dělat a stáhli se zpět. Tím skončila první velká bitva za svobodu Dranorie.

21. ROZHODNUTÍ

Dranor seděl v pokoji a sledoval svoje děti. Během toho stihl sepsat změny, které se stanou u velké zdi. Derion zatím nevěděl, jak si s novou překážkou poradit a u toho mělo i zůstat. Otroci mezitím stavbu ještě zpevnili a přidali ohnivé kameny. Každý, kdo se k hradbě přiblíží okamžitě shoří. Zatím ale mohla armáda překážku prostě obejít. Otroci proto stavěli dál, aby vše neprostopupně uzavřeli. Derion tím přijde o polovinu Argosu, kterou zatím bral jako svůj majetek. Slabý král si brzy neudrží ani to, co má nyní, tím si byl Dranor jistý. Démon se za poslední dny naučil více, než za celé roky. Nestačí jen vymyslet nové zbraně a bezhlavě je vpustit do boje. Musel zajít ještě dál. Luciana vešla do místnosti a vzala Lineu do náruče. Za ní kráčela Fanunea a hodila Dranorovi nějakou zprávu.

„Byl tady posel a přinesl další vzkaz od Deriona. Ten starý samozvaný král nepřestane. Stále odmítá uznat Dranorii a hodlá opět zaútočit, pokud se nevzdáš. Ty jeho ohlášky mi připadají trochu nelogické.“

Dranor jen kývl a dlouho trvalo než něco řekl. „Derion nejspíš nemá tolik vojáků, kolik by chtěl mít. On se dalšího útoku bojí více než my, ale necháme ho, aby došel až k hranicím Dranorie. Tady ho také zničíme.“

Za tři dny se démonovi skutky staly skutečností. Derion osobně přišel se svými vojáky před hradby a chránil jednotky svou magií. Dranor sedl na koně a vyjel do bitvy. Ukázalo se, že samozvaný král temné říše je opravdu zoufalý. Do bitvy poslal vše, co měl a dokonce rozebral i části hradeb, aby je donesl na bojiště a bránil jimi vojáky. Několik mil před hranicemi Dranorie tak vznikala další zeď.

Ohnivé kameny neustále zabíjely tisíce skřetů. Derion posílal blesky, které Dranor opět posílal zpět. Jejich magie zničila i zemi pod nimi. Celé míle úrodné země se změnila na poušť, kde se proháněla jen smrt a vítr.

Druhé obléhání Dranorie trvalo třista let. Govan a Linea mezitím dospěli a nastal čas, kdy měli poprvé vyjet do bitvy, aby se změřili se svými protivníky. Luciana jim to do té doby zakazovala, ale nyní nastal čas, aby válka skončila.

Linea vzala zbroj a nasedla na koně, který měl zbroj vrostlou přímo do masa. Na podobné stvoření nasedl i Govan a oba vyjeli. Vojáci je pozdravili radostnými výkřiky. Tušili, že tento den válka skončí. V čele armády kráčel král Dranor, aby pozdravil své děti. Přímo za nimi dopadali na zem kusy mrtvých těl. Skřeti je poté nabíjeli do katapultů a posílali zpátky Derionovi. Na bojiště přišly i Luciana a Faunea. Celá zvláštní skupina dojela k bráně, která se před nimi sama otevřela. Projeli přímo na bojiště a pozvedli svou magii. Fialová stěna se prohnala jednotkou skřetů a roztrhala je na kusy. Derionova magie byla příliš slabá a nemohla je zadržet.

Dranor pozvedl pravou ruku a rozbil kus nepřátelských hradeb. Za nimi se táhly stany a domy jeho protivníků. Nemrtví pronikali vzniklými průrvami a zabíjeli nepřátelské vojáky. Luciana se na koni dostala až na dohled Deriona. Okamžitě se připravila na kouzlo. Její magie nabrala podobu rudého draka a bestie vzlétla. Magií vytvořené zvíře prolétlo mezi vojáky a desítky jich zabilo. Govan pozvedl paži, ze které vyšlehly plameny a spálily další řadu vojáků.

Dranor ale řádění magie zastavil a nechal přijít na světlo důvod, proč čekal tolik let, než bitvu ukončil. Tajně sestrojil zbraně, které chtěl nyní použít. Z pevnosti vyjely bojové vozy, které ještě nikdo neviděl. Trupy byly

okovány železem a ze dvou hlavní neustále vylétaly proudy plamenů. Za těmito vozy ale vyjel jeden, který byl mnohonásobně větší a jeho hlaveň měla tvar dračí hlavy. Zbraň se pomalu zastavila a s hlasitým skřípěním zaměřila svůj cíl. Ozvalo se hlasité cvaknutí a výstřel. Do vzduchu vylétla koule z nějakého kovu a dopadla přímo do řad Derionových vojáků. Ozvala se detonace a vzduch ozářilo ostré světlo. Do nebe vyšlehl proud plamenů, který ozdobila koruna z kouře. To však nebylo vše, s ohlušujícím hukotem se mezi vojáky prohnala tlaková vlna, která se šířila od místa exploze. Tisíce vojáků tato zbraň zabila hned a další umírali přímo na bojišti. Dranor se svými vojáky pokračoval dál k hranicím Aganty. Obrovský bojový vůz je následoval a připravoval se k dalšímu výstřelu. Démon ji chtěl použít na hlavní sídlo Deriona, aby smazal vše, co by ho připomínalo. Luciana projela kolem něj a zabíjela nepřátele, které našla ležet na zemi. Žena se zastavila, až když záhledla zvláštní oddíl vojáků. Děti, které mohli být stěží desetileté drželi v rukou luky a snažili se střítet do Dranorových lidí. Sice se jim to příliš nedařilo, ale někdy se jim zásah povedl a mrtvý bojovník spadl na zem.

Luciana zahlédla váhání v očích lidí. Ohlédla se a zavolala. „Skřeti! Přišel čas krmení!“ Ukázala bestiím zvláštní oddíl a čekala. Bestie se kolem ní prohnaly a s podivnými škleby se hnaly k dětem. Ozvaly se vyplašené výřiky. Jedna z dívek se pokusila o útek, ale skřeti ji rychle dohnali.

Luciana spokojeně jela dál. To by bylo vyřízené. Derion musel být hodně zoufalý, pokud posílal do boje i děti. Dranor s Lucianou projeli po koberci mrtvých těl až na dohled paláce nepřátele. „Dračí Chřtán“ byl opět připraven k výstřelu. Z hlavně vylétla další střela a

dopadla před bránu města. Znovu se ozvala detonace, která zničila hradby a vyrvala mohutnou bránu. V nově vytvořeném kráteru ležely kusy vojáků, kteří měli chránit krále Deriona. Dranor vjel sám mezi trosky a hledal stopy po svém nepříteli. Vojáci mezitím odklízeli ruiny a připravovali se na stavbu nového paláce.

Dranor projel úzkou uličkou a dorazil na něco, co mohlo být dříve náměstí. Zasmál se a pohlédl do očí samozvaného krále Deriona. „Zdravím tě můj rádče. Přišel jsem zpět na svůj trůn.“

Muž se ušklíbl. „Myslíš si, že ti ho jen tak dám. Jsi jen nalezenec, nic jiného. Sám si na krále jen hraješ. Právě jsi dovolil lidem, aby nás napadli. Zabil jsi tisíce vojáků a oni jsou nyní silnější a početnější.“

Dranor se rozesmál. „Lidé už nejsou nebezpeční.“

Derion se uklonil. „Samozřejmě že jsou a já ti mohu jako tvůj rádce pomoci, abys je dokázal porazit.“

Dranor se znovu rozesmál. „Jsi jako liška, kterou lovci zahnali do rohu. Nemáš už nic, tak čím bys si mi chtěl pomoci?“ Z jeho rukou vyšlehly řetězy a ovíjely se kolem bývalého rádce. „Chtěl jsi mě zabít a přivlastnit si mou moc. Od začátku jsi nechtěl, abych nastoupil na trůn.“

Pouta se pomalu stahovala. Derion poznal, co má jeho nepřítel v úmyslu a snažil se pouta magií zničit, to se mu ale nedařilo.

„Já jsem Dranor, syn temného vládce a upírky Aliii. Magie, kterou máš k dispozici ti rozhodně stačit nebude.“

Pouta se muži pomalu zařezávala do masa, až začalo odpadávat do těla. Krev skropila dlažbu, na které stáli. Řetězy se ještě o několik palců zmenšili a Derion se rozpadl. Zbyla z něj polamaná hromádka kostí a masa. Dranor mu rozdupal hlavu a odešel. Město bude do základu rozebráno a přestavěno. Démon vyšel na

nejvyšší budovu města, která ještě stála pohlédl k Dranorii. Už brzy najde svou matku a po té budou vládnout společně. Ona tam někde je a čeká, až přijde.

22. BOJOVÉ VOZY

Luciana seděla s Govanem v pevnosti a společně hleděli na vojáky, kteří se připravovali k pochodu. Společně vytvořili nové druhy vojáků a bojových strojů. Bojové vozy přicházely neustále s dalšími vylepšeními. Govan navrhl i zbroj pro mamuty. Ti se tak stali mnohem nebezpečnější a v boji vydrželi mnohem déle. Dranor došel ještě dál a spojil brnění s jejich tělem. Staly se z nich napůl stroje, které neměly konkurenci.

Luciana dlouho přemýšlela o tom, co řekl Derion, než zemřel. Lidé ale opravdu nepředstavovali žádné nebezpečí. Neměli žádného krále a vlastnili jen malé množství bojovníků. Do svých řad tak přibírali trpaslíky a elfy. Celá Aganty ale byla vydrancovaná neustálými útoky Deriona. Ten posílal tisíce otroků na různé stavby nebo jako vojáky. Lidé tak jeho porážku spíše přivítali, i když se k démonům zatím otevřeně nepřidali.

Luciana se ušklíbla, brzy je budou následovat. Jako by jim zbývalo něco jiného. Žena pohlédla na svoje břicho, které se opět zrádně zakulacovalo. Govan a Linea se brzy dočkají dalšího sourozence.

Bývalá říše Deriona byla přejmenována na Palác Agonie. Luciana si tam postavila velkou mučírnu, kam chodila když neměla žádnou důležitější práci. Elfů žilo ještě dost na to, aby měla neustále koho mučit.

Do sálu přišel sluha a podal ženě nějakou zprávu, poté se uklonil a odešel. Luciana dopis otevřela a přečetla si ho. Královna temných elfů se ptala, jaké jsou úmysly démonů a upírů.

Govan se rozesmál, hned jak si zprávu přečetl. „Bojí se nás a chtějí vědět, jestli je v budoucnu napadneme.“

Luciana se usmála. „Temní elfové nikdy neměli mnoho vojáků. Žijí sice věčně, ale jsou téměř neplodní. Rodí jen

málo dětí, takže takže zabitého bojovníka oplakávají několik měsíců.“ Její slova zněla chladně, jako by s temnými elfy měla nějaké zkušenosti, ale nic neprozradila. Govan nevěděl z čeho její nenávisť vznikla. Několik stovek let žili v Dranorii.

Do místnosti přišel Dranor. „Skřeti začínají být zdegenerováni. Rodí s různými znetvořeními a nedají se na nic použít.“

Luciana se zatvářila překvapeně. „To by se nemělo stávat. Máme přece plné žaláře elfek.“

Dranor zavrtěl hlavou. „Velké množství si jich nějaká žena odtáhla do mučírny.“ S tím zamrkal na svou ženu a mluvil dál. „Skřeti se nejspíše množí jen mezi sebou nebo se stále stejnými elfkami. Ty bestie si toho nevšímají, ale mohou mít děti i s vlastní matkou. Mohli by také používat mozek, ale to bychom od nich chtěli asi už příliš.“

Luciana tedy udělal změny. Všechny lefky z vězení byly odtážené do mučírny. Museli ale vyjet a z řad elfů dotáhnout další. Luciana a Dranor vzali s sebou jen hrstku vojáků a dali se na cestu. Démon měl plán, který by rád uskutečnil. Zanedlouho projeli planinou až k lesům, kde už začínala říše šikmouchých. Elfové se stáhli do zbytku říše a čekali na další útok.

Dranor vjel pod jeden ze stromů a sekl po něm sekerou. Náhle mu ale kmen ránu oplatil. Mohutná větev se zhoupala a srazila ho ze sedla. Luciana napnula luk a čekala na neviditelného útočníka, ale nikde žádného elfa neviděla. Strom se dal do pohybu a oháněl se po nich větvemi, jako by to byly pěsti připravené k útoku. Kořeny sice byly stále pevně v zemi, ale celý kmen se svíjel jako obrovský had. Celá skupinka bojovníků se rychle dostala z dosahu podivného útočníka a pokračovala v cestě. Zanedlouho narazili ještě na dva

podobné stromy. Setkání s nimi je stálo život jednoho vojáka.

Dranor se zamyslel. „Elfové se snaží vymyslet nějakou obranu proti démonům a upírům. Musíme dávat větší pozor než doposud. Nejsme jediní, kdo si pomáhá novými vynálezy.“

Luciana s ním souhlasila. „Naše závody ve zbrojení začínají být nebezpečné i pro nás.“

Zanedlouho dorazili ke zdem opuštěného města elfů. Dranor otevřel bránu a zmizel mezi úzkými uličkami. Luciana našla první dveře a vešla. Ocitla se v nějaké knihovně. Rychle vzala nějakou knihu a otevřela ji. Ze stránek se začal ozývat ječivý křik. Hned svazek zavřela a vrátila ho na místo. Elfové jsou opravdu divný národ.

Dranor mezitím vešel do nějaké věže a vystoupal po schodech. Ocitl se v kruhovém sálu, kde byla jen jediná věc. Velké zrcadlo, které sem jakoby nepatřilo. Vše okolo mělo hnědou a zelenou barvu. Zrcadlo před ním ale bylo stříbrné. Nejspíše pocházelo z hlavního města. Démon do něj pohlédl a spatřil bortící se Pevnost Slz. Obraz se náhle změnil a ukázal nějaké ostrovy. Všude létali démoni a z kráteru tekla láva. Náhle obraz prolétl po nebi a Dranor viděl svou matku. Alia seděla na židli a četla nějakou knihu. Dranor šel blíž ke skleněné ploše a hleděl na obraz své matky.

Obraz se měnil a ukázal mu Aliu s malým dítětem, poté upírku jak se brodí sněhem. Démon se rychle odtrhnul od obrazů a řekl vojákům, aby zrcadlo vzali sebou. Mohla být, to co viděl budoucnost. Elfové se snažili získat pro sebe nějaké výhody a tak by se něčemu takovému ani nedivil. Bojovníci podivný nález zabalili do kusů látek a naložili na koně. Skupinka se dala znovu na pochod. Brzy dorazili na dohled elfích pevností, které stále oplývali životem. Nemrtví se hemžili kolem a zabili

každého kdo se k nim přiblížil. Dranor projel kolem nich a zabouchal na dřevěnou bránu. Elfí srážci otevřeli a čekali, až vejde.

Démon nečekal, až ho vyzvou, aby mluvil, a začal sám. „Chtěl bych s vámi uzavřít mír. Dovedte mě ke svému vůdci.“

Elfové na něj hleděli s překvapením, ale poslechli ho a dovedli k elfce, která se tvářila jako kněžna. „Jsem vládkyně toho, co zbylo z národa světla. Mluvil ten voják pravdu a chceš s námi uzavřít mír?“

Dranor jen přikývl, Elfku jeho zpráva tak překvapila, že mu ani neřekla svoje jméno. Jemu na tom ale stejně nezáleželo.

„Máte u sebe medailon, který otevře Ostrovy Věčné Noci. Pokud mi pomůžete to místo najít, přestanu s útoky, ale národ světla se přidá do mých řad.“

Kněžna jen kývla a vypadala přitom, jakoby odsouhlasila svou vlastní popravu. „Mír tedy uzavřeme, ale ostrovy vám neukáží.“

Náhle kolem Dranora něco prolétlo a zastavilo se to až v ženině hlavě. Luciana nesla v rukou luk a šíp vězel v elfce. Žena se usmála na svého manžela. „Už jsem ji naučila slušnému chování. Nyní to půjde podle mého“. Rychle vysekla úklonu svému manželovi a položila ruku na mrtvou elfku. Tělo se okamžitě rozpadlo a zároveň s tím se Luciana proměnila. Vypadala přesně jako mrtvá kněžna. Rychle zavolala sluhy a předala jim rozkazy.

Dranor a Luciana si sedli na zem a čekali. Žena mezi tím nabrala svou pravou podobu. Zanedlouho do místnosti vešel sluha a v rukou držel nějakou krabičku. Démon jí otevřel a viděl medailon i s mapou. Lehčí už to být nemohlo.

23. MASKOVÁNÍ

Luciana a Dranor vyšli z paláce a připojili se ke svým vojákům. Démon se usmál na svou ženu. „Opravdu vše staví ze dřeva?“

Žena se usmála. „Hlavní město je z kamene, to bude horší.“

Společně prošli branou a začali s plánováním cesty na Ostrovy Věčné Noci. Podle mapy budou muset projít lesem elfů a poté dál na západ. Na pobřeží ale budou muset postavit lodě. Nakonec se rozhodli tak, že hlavní město elfů objedou a vydají se po stezce v horách. Cestou je nebude provázet celá armáda ale jen hrstka vojáků. Faunea zůstane spolu s Govanem a jeho sestrou v paláci.

Zanedlouho nasedli na koně a vyrazili. Luciany břicho se opravdu zakulacovalo až příliš rychle. Dranor své ženě nabídl, aby zůstala v paláci, ta to ale hned odmítla a jela dál. Těhotenství nebyla nějaká nebezpečná nemoc.

Rychle se dostali na stezku, která vedla kolem hor. Projížděli kolem hustších stromů, když Dranora něco srazilo z koně. Něco velkého přeskočilo jeho tělo a zabořilo to tesáky do jeho koně. Bestie nejvíce připomínala býka, až na tesáky, které jí čouhaly z tlamy. Dranor mávl rychle rukou a zvíře se zastavilo na místě. Faunea ho naučila ovládat zvířata a tak mohl ovládnout mysl šelmy a přiblížit se k ní. Zvíře bylo daleko silnější, než nějaký obyčejný kůň. Proto démon sundal otěže z mrtvoly na cestě a nandal je podivnému zvířeti. Rychle nasedl a celá kolona se dala znovu do pohybu. Luciana jen zavrtěla hlavou a jela dál.

Zanedlouho se dostali k pobřeží. Stromy zde mizely až ve vodě, která omývala jejich kořeny. Nebylo zde místo,

kde by mohli postavit loď. Luciana zanedávala, když jí něco prudce uhodilo do zad. Obličejem dopadla do vody a zůstala ležet. Dranor navedl býka zpět k lesu a chtěl se rozjet, když ho zvíře shodilo ze sedla a zmizelo mezi kmeny. Ty se ale náhle daly do pohybu a zaútočily na vojáky. Stromy se oháněly prudkými ranami a zabily několik bojovníků.

Dranor vyčaroval ohnivou kouli a hodil ji na dřevo. Střela ale nedolétla do cíle. Z úkrytu vylétla nějaká postava a odrazila plameny na jednoho vojáka, který okamžitě vzplanul. Démon pohlédl na nového protivníka. Nejvíce připomínal lidskou ženu, až na bílou kůži, rohy a hnědá velká křídla na zádech. Žena prolétla vzduchem a zasypala vojáky smrští ran. Dranor pozvedl kladivo a vyslal na neznámou smršť blesků. Nejdříve se útokům vyhýbala, ale okolo bylo na ni příliš nepřátel. Nakonec ji na zem srazil Luciany šíp. Démon se otočil a spatřil svou ženu.

Luciana stála celá od bahna u vody a v ruce držela dlouhý luk. Rychle ho položila na zem a vysekla dvorní úklonu. Několik skřetů jí vesele zatlaskalo, ale stačil jediný pohled Dranora, aby se vrátila ke své práci. Vojáci si sundali přebytečné části zbroje a začali kácet stromy. Několik jich skončilo ve vodě, aby bylo místo, na stavbu lodě.

Luciana si sedla na jeden velký balvan a jen sledovala práci před sebou. Skřeti pokáceli několik větších stromů. Dranor přešel blíž a pozvedl ruce. Dřevo se začalo samo ohýbat, jako by to byl papír. Nebylo potřeba žádných nástrojů. Kmeny k sobě srostly a vytvořily masivní velkou loď. Démona to vyčerpalo, ale nechtěl to dát najevo. Musel být za panovníka. Musel být silný. Prořídle vojsko se nalodilo a vypluli. Luciana zašla do

kajuty, bylo jí zle. Těhotná žena asi opravdu neměla na lodi co dělat.

24. LÁSKA MEZI SOUROZENCI

Linea seděla před zrcadlem a rozčesávala si vlasy. Stejně jako její matka i ona si svou korunu krásy barvila bylinami. Zaslouchla, jak se dveře její komnaty s jemným zakřipěním pohnuly. Dělal jako že nic a vstala, její šaty dopadly na zem a ona stála uprostřed pokoje nahá. Věděla jaký muž si dovolil ji sledovat. Ten, který ji nikdy nedostane. Pomalu se otáčela, aby její tajný nápadník viděl celé její tělo. Náhle se dveře opět zavřely. Linea se zasmála a znovu se oblékla.

Rodiče byli nyní na cestě k démonům. Stále své děti nikam neposílali a Linea ani Govan si na to nestěžovali. Ani jeden z nich se nechtěl vláčet po Dranorii a bojovat. Žena dávala přednost politice a její bratr se nezajímal o nic. Tedy téměř o nic, jen o jednu ženu jevil až přehnaný zájem. Linea si lehla na postel a okamžitě s úsměvem usnula. Druhý den vstala a našla u své postele kytici růží. S odporem je vzala do ruky a hodila do krbu. Plameny okamžitě dárek zničili. Dívka věděla, kdo jí dar dal a rozhodně ho nehodlala přijmout. Musela svého nápadníka odehnat tak rázně, aby se k něčemu podobnému již neodhodlal. Rychle prošla palácem a zabušila na dveře. Govan jí otevřel a pustil dovnitř. Linea hned začala mluvit. „Vím že mě máš rád, ale nejde to.“

Její bratr se usmál. „Budeme vládnout všemu živému, samozřejmě že to jde.“

Linei obličej se zkrivil hněvem. „Jsme sourozenci!“

Govanův úsměv na vteřinu zmizel, ale rychle se opět objevil. „To je jen další důvod, aby ses stala mou ženou. Zachováme čistotu našeho rodu.“

Linea se rozesmála zvonivým hlasitým smíchem. „Jakou čistotu máš na mysli? Náš otec je kříženec démona a

upíra, naše matka také není čistokrevný člověk. Naše teta je míšenec kočičího démona a upíra! Co mi na to řekneš?“

Govan otevřel dveře a rukou jí naznačil, aby odešla. Linea poslechla a se zlomyslným úšklebkem jeho pokoj opustila.

--

Govan ji nechal odejít, i když měl plány, jak svou sestru získá. Stačí jen, aby se jejich rodiče nevrátili ze své cesty. On a jeho sestra by se stali králi Dranorie a potom po své sestře může chtít téměř cokoliv. Přesvědčil se, že je v místnosti sám a sedl si na podlahu. Sepjal k sobě ruce a pronášel pomalá slova v temné řeči démonů. Vzduch kolem něho se dal do pohybu. Začal se potit, ale držel spojení s magií. Strávil mnoho let výukou magie a teď to hodlal použít. Přímo před ním se zhmotnila postava s průhledným tělem. Vyčaroval ducha vody, elementála. „Najdeš loď, která je tvořená kouzly a potopíš ji. Nikdo nesmí zůstat na tomto světě.“

Duch přikývl a zmizel. Govan vstal a otočil se ke dveřím, které vedly na chodbu. Vyhledá svoji sestru a vezme si to, co má být jeho.

**

Linea stála ve svém pokoji a připravovala se na ples. Oblékla si zelené šaty s vlečkou z pavích per. Mezi černé vlasy si zapletla zelené prameny a vyšla na chodbu. Kolem ní kráčely dvorní dámy. Jejich oblečení bylo o něco méně okázalé. Měly za úkol obsluhovat svoji paní, ne na někoho dělat dojem. Došly až k velkému sálu a vešly. Sál byl plný démonů a upírů. Skřeti a jim podobní zůstávali venku. Linea si od

otrokyně vzala sklenku vína pohlédla na podium, kde hráli upíři na hudební nástroje. Zdi sálu byli bílé, ale všude démonka viděla erby různých knížat. Při prohlídce si všimla i démona se čtyřmi rohy, které připomínaly korunu. Linea věděla, že se jmenuje Lifner a je vysoce postaveným generálem.

Muž se na ni podíval a uklonil se. Navzdory rohům, spíše připomínal lvího samce. Žlutýma očima přejel po šatech Liney a usmál se. Měl špičaté zuby, skoro jako upír. Netrvalo dlouho a začali spolu tančit. Napadlo ji, jak se zbaví svého bratra. Celý večer se snažila na Lifnera udělat dojem a to se jí také podařilo. Po pár tancích si sním domluvila schůzku a odešla. Sice odcházela až neslušně brzy, ale kdo by ji chtěl zastavovat. Matka i otec byli na míle daleko.

Prošla chodbou a vrátila se do svého pokoje. Rychle přidala pár kapek vůně a vyšla na balkon. Venku mezitím začali létat netopýři. V dálce bylo vidět měsíc. Linea stála na balkoně a čekala. Pozvala na malou schůzku jednoho z generálů. Monstrum se čtyřmi rohy sice nebylo dokonalým ženichem, ale chtěla jím dát jasný vzkaz svému bratrovi. Zavřela oči a poslouchala zvuky z mučírny. Desítky vězňů prosily o pomoc nebo křičeli bolestí. Linea slyšela jak se za ní otevřely dveře. Nechala zavřené oči a čekala.

Na ramenou jí spočinuly něčí ruce. Pomalu se otáčela a otevírala oči. Jedna z rukou jí ale zakryla výhled. Druhá ruka jí sjela k výstřihu šatů. Linea se lekla a strhla ruku, která jí zakrývala oči. Přímo před sebou viděla Govana. Rychle ho odstrčila. „Co tu děláš? Pozvala jsem jen Lifnera.“

Govan se jen zasmál a pokusil se ji obejmout. Linea sebou cukla a dupla mu na nohu. Chtěla kolem něj projít, ale byl na ní příliš rychlý. Chytil ji kolem pasu a

povalil na podlahu. „Ten opičák sem rozhodně nemůže přijít. Leží mrtvý v mučírně.“

Linea zalapala po dechu. „Zabil jsi mého nastávajícího manžela.“

Govan se rozesmál a roztrhl jí šaty. Rukama jí sahal na ňadra. Linea vyslovila jen jediné slovo a její bratr se ocitl v plamenech. Rychle ho zebe strhla a znovu mávla rukou. Vřískající ohořelé tělo přepadlo přes zábradlí a zřítilo se do zahrady. Linea se zvedla a vrátila se do pokoje. Rychle se převlékla a vyšla ven. Sice si to tak nepředstavovala, ale jedno se jí povedlo. Její bratr už nechá svého dvoření.

25. CESTA PO MOŘI

Luciana a Dranor pluli po moři a snažili se najít ostrov. Nejvíce času trávili ve svých kajutách. Dranor vyšel jen třikrát, aby kouzly odehnal možské hady. Skřeti začali být neklidní, až když se voda kolem nich začal měnit. Dříve vše kypělo životem, ale nyní byly vody mrtvé. Za nějaký čas jim scházeli mořští hadi, i když každý jejich výpad zaplatili mrtvými. Zanedlouho ale opět viděl nějaký stín v dálce.

Dranor zavelel, aby k němu vyrazili. Po vodě ale klouzala mlha a zabránila jim ve výhledu. Loď náhle drhla o zem. Luciana vyšla ven. V hnědých kalhotách a černém plášti sice nevypadala jako královna, ale i tak jí šli všichni z cesty. Podívala se přes hrazení a viděla nějaký černý kámen. Možná už opravdu byli na místě. Rychle seskočila na zem a kráčela mlhou.

Najednou se vše dalo do pohybu. Loď se uvolnila a celý ostrůvek se dal do pohybu. Luciana začala rychle šplhat zpět do lodi. Z vody se vysunula obrovská hlava. Dranor vytasil kladivo a okamžitě udeřil. Skřeti začali vřískat a ukazovali k hladině. Přímo z kamene se vysunula obří ploutev. Celý ostrov byla ve skutečnosti obří želva. Démon pohlédl na mech, který vyrůstal přímo z krúnýře. Želva se ale potopila zmizela z dohledu.

**

Elementál rychle proplouval oceánem. Cítil svou kořist a už se k ní blížil. Náhle zahlédl želvu, která se snažila uniknout velké lodi. Elementál zajásal, byl u cíle. Zrychlil a narazil přímo do lodi. Cítil jak se dřevo otřáslo. Soustředil svou moc na jediné místo a znovu udeřil. Zahlédl praskliny na dřevě. Cítil ale jak k němu plave

něco brovského. Ohlédl se a viděl obrovskou želvu, která ale neškodně proklouzla kolem něj. Chtěla jen zmizet v hlubinách. Elementál k ní v myšlenkách promluvil. Poděkoval jí za její pomoc. Zvíře nechápal o čem mluví, ale na tom nezáleželo. Loď se znovu otřásla a začala se potápět. Elementál zahlédl, jak něco spadlo přes palubu. Silueta nějaké ženy plavala zpět na hladinu. Kouzelný tvor ale poznal kdo to je, našel Lucianu. Rozkazy jeho pána hovořily jasně. Ta žena už nesmí žít na tomto světě. Démon rychle vyčaroval portál a čarodějka v něm zmizela. Několik úderů srdce se chtěla bránit ale ve vodě nebyla její moc tak velká.

**

Dranor hleděl na místo, kde zmizela jeho žena. Samozřejmě brzy vyplave zpět, ale něco prudce zmítalo lodí a ona by nemusela sama vyšplhat na palubu. Raději jí pomůže on, než aby se jí dotýkal nějaký skřet. Luciana se ale na hladině neukazovala a on už nemohl déle čekat. Sám skočil do vody a zahlédl nějaký stín. Stvoření vypadalo jako člověk, až na modrou poloprůhlednou kůži. Dranor jediným mávnutím ruky stvoření zničil. Už ale bylo pozdě, do lodi se prasklinou dostávala voda. Démon otvor uzavřel, ale neuměl dostat vodu z vnitřku lodi. Místo toho vyplaval na hladinu a vrátil se na palubu. Pořád čekal, že se Luciana opět vynoří. Nemohla být přece mrtvá. Jeho královna přežila staletí, tak ji nemohl zabít jediný pád do moře. Musel se ale vrátit k vojákům.

Rychle vypumpovali vodu z prostor lodě a snažili se najít správný směr. Netrvalo dlouho a mlha prořídla. V tu chvíli poprvé viděli Ostrovy Démonů. Pobřeží bylo lemované kolmými stěnami z černého kamene. Dranor

dal rozkaz a vše se dalo do pohybu. Na vodu byly spuštěny menší čluny, v kterých se dostali na pláž z šedých kamenů. Okolo rostly stromy, ale vypadalo to, že bojují o život. Tmavě zelené listy a hnědé kmeny vypadaly napůl mrtvé. Dranor vyšel po malé stezce a dostal se až na planinu.

V dálce viděli něco, co by měl být hrad. Věže byly zhroutené a hradby nesly stopy nedávného boje. Tráva okolo byla plná spálených míst. Vyrazily k hradu a hledali známky života. Došli až k hradbám. Náhle vše ožilo. Dranor rychle uskočil, aby jej nezasáhl kámen velikosti dračí hlavy. Jeden skřet padl a s vyděšeným křikem hleděl na své rozdrčené nohy. Další vojáci rychle připravili zbraně a čekali na útočníky. Na hradby hradu se vyhoupla malá postavička. Připomínala člověka až na malý vzrůst a tmavě fialovou kůži. Dranor si jediného obránce přeměřil pohledem.

„Sejdi dolů a nezabijeme tě. Hledáme tvého vůdce.“

Stvoření se skřípavě zasmálo. „Nepotřebuji vyjednávat, nejsem tu sám.“

Démon čekal, kdy uvidí zbytek obránců rozvalin, ale nikdo nepřišel. Zasmál se a řekl svou poslední nabídku. „Sejdi okamžitě dolů nebo zemřeš ve velkých bolestech.“

Obránce se rozesmál. „Co mi uděláš? Sem na mě nedosáhneš.“

Dranor jen mávl rukou a jeho útočník jim padl k nohám. Zmítal sebou a držel se za krk. Démon ho magií chránil před smrtí ale ne před bolestí. Skřeti okolo jásalí a navzájem se překřikovali. Dranor je nechal být, jen ať se pobaví. Nakonec ale nechal toho drzouna zemřít. Malá armáda nechala rozvaliny za sebou a pokračovala po široké cestě. Několikrát museli postavit tábor ale nikdo je nyvrušil.

Ostrov vypadal zpustle a prázdně. Až pátý den se vše změnilo. Dranor stál u jednoho ze stanů, když na obloze zahlédl něco velkého. Hned poznal, co to je a věděl, že se mu neubrání. Drak prolétl přímo nad nimi, několikrát zakroužil přímo nad jejich táborem a poté přistál. Z tmavozeleného monstra seskočila jezdčyně. Žena v tmavohnědém oděvu, s černými dlouhými vlasy. Ostré rysy prozrazovaly, že má v sobě dračí krev.

Dranor se uklonil a jezdčyně mu gesto rychle oplatila. Začala mluvit jako první. „Zdravím naše bratry ve zbrani. Jak jste se dostali přes ty šikmouché bestie?“

Dranor pokývl hlavou. „Jsem Dranor, král Dranorie. Elfové jsou téměř vybiti, prohráli s námi ve válce. Tohle mají být ty obávané ostrovy?“

Žena se rozesmála hrubým smíchem, který se k ní vůbec nehodil. „Nenechte se zmást. Ostrovy jsou rozlehlé a draci létají rychle. Nedaleko odsud je hrad naší královny.“ Dranor vytáhl amulet, ale žena ho nepustila ke slovu. „Tohle vůbec potřebovat nebudete, to není žádný klíč. Má to být pouze poselství, které má zachovat ostrovy ve vědomí lidí.“ Dranor se opět chystal ke slovu ale jezdčyně opět začla mlvuit. „Počkejte prosím tady, přivedu sem draky, abyste byli rychlejší.“ Bez čekání na odpověď naskočila zpět na draka a rychle odlétli.

Jeden ze skřetů obdivně hvízdal a jen řekl. „To by byla skvělá nová královna.“

Dranor popadl kladivo a urazil vojákovu hlavu. Nepotřeboval novou ženu, jeho Luciana není mrtvá. Démon si sedl a přichystal se na dlouhé čekání. Netrvalo ale dlouho a znovu zahlédli na obzoru něco velkého. Nepřilétal ale jen jeden drak, nýbrž celé vojsko. Skřeti se váhavě blížili k monstrům před sebou.

Jeden ze skřetů zavrtěl hlavou a řekl: „Jsem Lodrix, kapitán dračí armády. Musíte vše urychlit, královna na vás už čeká. Koná se velká slavnost, na počest krále Dranora a porážky elfů.“

Všichni se rychle chytali dračích šupin a usedali do velkých kožených sedel. Zanedlouho se armáda dala opět do pohybu. Vstříc drakům a jejich královně.

26. LŽI

Linea prošla prázdnou chodbou a snažila se rychle dostat do jednoho z velkých sálů v paláci. Elfové opět útočili na jejich říši. Všichni je měli za poražené, ale to byl krutý omyl. Náhle vrazila do nějakého vysokého muže. Zapotácela se a podívala se vojákovi do obličeje, aby mu vynadala. Nezáleželo na tom, že za to mohla ona. Je princezna, nikdo jí nebude odporovat.

Zvedla hlavu a zalapala po dechu. „Lifnere, ty žiješ?“

Démon vypadal udiveně. „Ano, princezno, ještě jsem nebyl na bojišti. Vyrážím až dnes večer.“

Linea se vzpamatovala a řekla jen: „Na bojiště vyjedeme společně. Musím si na svého nastávajícího dát pozor. Svatba bude hned jak elfy vyvraždíme.“ Nechala muže stát na místě a odešla. Hned za rohem se ale musela opřít o zeď, aby neomdlela. Govan ho tedy nezabil, byla to jen další hloupá lež.

Najednou prudce zavrtěla hlavou. Proč tak vyvádí, je jako malé dítě. Lifner je jen další voják, stovky jich umírají každý den. Zamilovat se nemohla, vždyť jí bylo už tři sta let. Láska je pro lidi a elfy. Možná by bylo lepší, kdyby se Lifnerovi stala nějaká nehoda. Linea rychle prošla sálem a nevěnovala okolostojícím kapitánům ani jediný pohled. Sedla si na trůn, kde by měl sedět její otec a začala mluvit. „Náš nepřítel má mnoho podob. Je to jako boj s hydrou. Elfům urazíte jednu hlavu a další tři jim narostou. Zítřka je smeteme z mapy Argosu. Musíme celý les zničit, vypálit, spolu se vším, co v něm žije. Nehleďte u nich slitování, oni ho s vámi mít nebudou.“

Jeden z vojáků zvedl ruku. „Ale to nemů...“

Už ale svou námitku nedořekl. Linea vstala, mávla rukou a muž shořel během několika údrů srdce.

„Nikdo! Nikdo mi nebude říkat, co můžu a co ne. Žádná drzá tupá opice mě nebude opravovat.“ Rychle se uklidnila, upravila si šaty a usedla zpět na trůn. Zbytek kapitánů byl až příliš vyděšený. Nakonec ještě bude muset útok vést sama. Znovu vstala a rychle prošla kolem lidí. Vrátila se do svých komnat a zbytek dne strávila přípravou na bitvu.

Při západu slunce vyšla z paláce a nasedla na koně. Projížděla kolem zdánlivě nekonečných řad upírů vlkodlaků, skřetů, démonů, obrů a mamutů. Fauna jela hned za ní, nasedla na obrovského šavlozubého tygra. Zvíře sama chytla a trénovala. Všichni se dali do pohybu a během krátké doby se dostali až na dohled elfího lesa. Bitva mohla začít.

-

-

27. ŠUPINÁČI

Dračí armáda začala přistávat na rozlehlém nádvoří. Dranor sesedl ze hřbetu obrovského tmavě rudého draka a pohlédl k bráně. Čekali na ně dvě ženy. Nevypadaly ale jako služky. Jedna měla vysoký účes ze stříbrných vlasů a druhá měla na sobě až příliš nějaké bílé barvy, kterou si natřela obličej. Dranor ještě se dvěma dalšími skřety vešel dovnitř. Vše bylo přímo obrovské. Klenuté chodby byly dlážděné kameny, aby unesly i váhu dračích těl. Ve stěnách byly výklenky, kde seděli výše postavení obyvatelé. Dranor zahlédl i jednoho vysokého muže, který měl tělo pokryté šupinami. Malá skupinka se dostala až k trůnímu sálu. Dranor tak poprvé uviděl královnu této říše. Čekal draka ale před sebou měl jen vysokou ženu. Štíhlá postava byla zahalená černými šaty. Královna měla ostré rysy, velmi rudé rty a každé oko mělo jinou barvu. Jedno z očí bylo žluté a připomínalo draka, to druhé ale modré a jakoby více lidské. Černé dlouhé vlasy měla zčesané dozadu.

Dranor se uklonil a žena gesto rychle oplatila a představila se. „Jsem Elena, královna ostrovů. Jsem ráda, že elfové byli poraženi a k nám již našli cestu i naši bratři a sestry.“

Dranor jen kývl hlavou na souhlas. „Přišli jsme s nabídkou spojení. Elfové byli poraženi, ale ne zničeni. Máme i jiné nepřátele, kterými by mohla být naše říše zničena.“

Elena se oslnivě usmála. „Po návratu jedné z mých bojovnic, jsem dlouze přemýšlela. Co udělat s králem na mých hranicích. Nyní dokonce mluví o jedné společné říši. Možná mě má v úmyslu zabít. Mohu mu ale nabídnout něco lepšího. Co byste říkal na svatbu?“

Dranor nevěděl co říct. „Už mám ženu, která mě bude doprovázet po zbytek života.“

Eleně ale nezmizel úsměv z tváře. Dokonce to vypadalo, že je ještě větší. „Mohla bych být vaše druhá žena. Jsme přeci panovníci. Můžeme dělat co chceme.“

Tentokrát se usmál Dranor. Vzklíčil v něm plán, jak se chopit vlády. Musí být ale opravdu dobrý herec. „Budu tedy rád, pokud se stanete mou druhou ženou. Obřad bychom ale mohli udělat Dranorii. Pokud by vás to neurazilo.“

Královna jen přikývla na souhlas.

28. SETKÁNÍ RODINY

Dranor stále nemohl uvěřit svému štěstí. Součástí Eleniny armády nebyli jen draci a jejich míšenci. Vládla i demonům, někteří z nich byli větší než obří. Podařilo se mu i připravit vše potřebné, aby mu vláda spadla do rukou co nejrychleji. Pohlédl na svou snoubenku, která letěla na bílém drakovi, přímo vedle něj. On sám osedlal černého samce se stříbrnými rohy. Šupinatci se zde vyskytovali snad ve všech myslitelných barvách.

Dranor odvrátil pohled od draků a podíval se na vodu. Stále čekal, že se někde objeví jeho manželka. Možná se i dostala zpátky do Dranorie a čeká tam na něj. Náhle jeden z vojáků něco zavolal a ukazoval před sebe. Na dohled měli pobřeží a zdánlivě nekončící les. Elena vykřikla rozkaz a celá armáda se snesla níže. Z dračích tlam vyšlehly plameny a spálily první řady stromů. Dřevo rychle vzplálo a bylo slyšet i křik hořících elfů. Démon zahlédl jednoho z bojovníků, jak skočil do vody a snažil se uhasit oheň, který stravoval jeho tělo. Šupinatci rychle ničili obranná zařízení šikmouchých.

Náhle ale jeden z nich spadl do vody. Něco velkého ho udeřilo do žeber a zanechalo to tam zející díru. Dranor se dostal blíž a spatřil stromového obra, který v rukou držel velký kámen. Druhý tvor vyběhl ze svého úkrytu a snažil se uhasit plameny na svém těle. Dranor se začal obávat prohry. Elfové se v nouzi pustili do ožívání stromů a jen Samael ví, co vše zde mohou potkat.

Dranora ale rychle upoutalo něco jiného. Druhý konec lesa byl také v plamenech. Někdo útočil na šikmouché z druhé strany. Prolétl s drakem nad řadami skřetů a ukázal na kouř v dálce. Elena něco zavolala a šupinatci se dali do pohybu. Rychlým letem překonali bránící se elfy a přímo nad jejich hlavami letěli na druhou stranu

lesa. V dálce zahlédl nějakou věž která byla také v plamenech. Vypadalo to na hlavní město elfů. Draci prolétli nad stromy a opět je zapálili.

**

Linea stála v čele armády, která katapulty spalovala elfí les. Princezna viděla, jak zasáhli i hradby hlavního města. Nebude trvat dlouho a Pevnost Slz shoří na popel. Oreas poté skončí v plamenech i s celou svou rodinou. Linea je chtěla úpálit, ale tak aby to všichni viděli. Vojáci ale začali křičet něco o dracích. Linea se podívala nad elfí les a viděla je také. Celé hejno šupinatců se blížilo přímo k nim. Cestou zapalovali stromy. Nebyli to tedy noví nepřátelé, ale spojenci.

Linea si hned vzpomněla na vlastního otce a matku. Museli se dostat ke svému cíli. Faunea popadla luk a rychle zastřelila jednoho elfa, který mířil na princeznu. To donutilo Lineu, aby se opět věnovala dění na bojišti. Elfové se přestali schovávat a vypochoďovali na vypálené prostranství. V čele jel na bílém koni král Oreas. Jeho zlatá zbroj byla podle Liney obrazem pýchy šikmouchých. Vypadalo to hrozně, ale lidé za to elfy obdivovali a mluvili o elfí kráse a dokonalosti. Linea se ušklíbala. Seškrábne mu kůži na obličej, to bude teprve dokonalé. Rychle projela mezi svými vojáky, až se dostala jen na pár kroků od Orease.

„Králi elfů, dovol, abych to byla já, kdo ti z těla vytrhne srdce.“

Král jen sesedl z koně a vytasil meč. Linee prošlo hlavou jen jediné. Tohle byla jeho největší chyba. Rychle popohnala koně a řítila se přímo na svého soupeře. Elf ale hbitě uhnul a zaútočil na koně. Jeho meč prořízl celý bok koně. Zvíře se šubáním přistálo ve vrstě popelu.

Linea se rychle vzpamatovala a sama zaútočila. Její zbraň ale zasáhla jen vzduch. Oreas se pohyboval až příliš rychle. Nikdo ale neřek, že budou bojovat jen meči. Princezna soustředila svoji magii a elf se zastavil na místě. Rychle sekla mečem a na zem dopadla jen elfova hlava. Tělo zůstalo několik okamžiků stát na místě, jako by nechtělo umřít.

Linea kopla do zmítajícího se těla. „Nějak se mu nechce zemřít.“

Skřeti kolem ní se dali do smíchu. Náhle se celé vojsko elfů ocitlo v plamenech. Přímo uprostřed bojiště přistál Dranor. Linea se rozběhla a objala ho. Odstoupila od něj a chtěla se zeptat na matku, když otce udeřilo něco do zad. Oba se otočili a pohlédli na Elenu.

**

Dranor hleděl na svou snoubenku, která v rukou držela luk. Démon si sáhl na záda a zlomil šíp, který mu vězel v zádech. Elena vypadala vyděšeně ale odhodlaně. Nejspíše nepočítala, že by Dranor zásah tak snadno přežil. Rychle ale našla aspoň svůj hlas, i když se jí třásl.

„Opravdu sis myslel, že bych si tě vzala? Jsem dcera dračího krále Lambraxe. Moje říše sice utrpěla při bojích s elfí, ale nepadla tak moc, aby se spojila s tebou. Jsi velitel barbarů a ubožáků. Nejsi žádný král, nejsi vůbec nic!“ Rychle odhodila luk a vytasila meč. Její armáda byla plně zaměstnána pustošením Pevnosti Slz. Musela ale Dranora zabít sama, aby jí nikdo nemohl upírat právo vládnout.

Dranor popadl válečné kladivo a ohnal se po Eleně. Sám ji chtěl zabít, takže ho ani příliš nepřekvapila. Zaútočil na ni ale královna se jeho první ráně vyhnula.

Rychle ji nakopl do břicha a znovu zaútočil kladivem. Tentokrát byl na ní příliš rychlý. Její lebka praskla, jako by byla z porcelánu. Popel ze stromů se smísil s krví a vnitřnostmi Eleny. Dranor popadl její zbytky a otočil se ke svým vojákům. Všichni se dali do potlesku.

Draci strnuli a hleděli na démona před sebou. Poté přistáli mezi troskami města a předvedli něco, co měla být nepochybně úklona. Dranor vyhrál a stal se neomezeným vládcem nad Argosem.

EPILOG

Vítězstvím Dranora nad elfy započal „Zlatý věk Argosu“, který trval 300 let. Nekonečné planiny byly proměněny v města a paláce. Draci se stali spojenci upírů a Dranorie. Jediný nepřítel byl Císař, který žil ale v říši za mořem. Jen jednou za několik let, zaútočil na přístavy, ale vždy byl rychle odražen.

Linea se vdala za Lifnera a měla s ním trojčata. „Zlatý věk“ skončil zničením Císaře i když nikdo něvěděl, jak k tomu došlo (kniha - Alia – Chrám moci). Dva dny po podivném trimfu u kterého prý byli i upíři, přišla nečekaná zpráva. Obsahovala jen jedinou větu ale těch pár slov, dalo do pohybu mnoho věcí.

„Králi Dranore, našli jsme vaši matku.“

Timar – elf
Lejla – elfí kněžna
Oreas – král elfů
Selin – elfí bojovnice
Grol – démon
Galind – minotaurus bojovník
Elnor – strážce elfí osady poblíž Pevnosti Slz
Bernor – lovec a stopař, temný elf
Boran – lovec a stopař
Artea – elfka, malířka, čarodějka
Grorand – satyr
Elborn – stopař
Orianas – čaroděj a učenec
Roliaf – satyr
Veléron – elf, čaroděj, malíř
Avaria – elfka z klanu vlků
Morag – satyr ve službách elfů
Lambor - drak
Dranor – král Temného Města
Derion – rádce krále Dranora
Gromjan – kníže trpaslíků
Gamli – voják trpaslíků
Luciana – najemná vražedkyně a královna Dranorie
Lycanor – kníže vlčích elfů
Govan- syn Dranora a Luciany
Linea – dcera Dranora a Luciany
Drogar – král trolů
Faunea – sestra krále Dranora
Lifner – generál
Lodrix – kapitán dračí armády, drak
Elena – královna draků

Gvadamur – říše trpaslíků, zničená upírkou Aliou

Soumračné jezero – vchod do nové trpasličí říše.
Zlatnice – město trpaslíků

Oregrost.

Hlavní město nové říše upírů a hlavní sídlo krále Dranora.

Město Minaron

Je hlavním sídlem lidí. Celé je postavené do podoby umělé hory. Špice je bílá a září daleko do říše lidí, aby dokazovala moc člověka, který v ní sídlí. Je místem kde je palác bezejmenného krále lidí. Město má obří bránu, kterou musí otevírat minotauři. Pomocí kladkostrojů na hradbách. Alia ale celé město zničila a přetvořila v město duchů. Nyní nechala postavit na jeho základech nové město, které si ale ponechalo mnoho věcí z jeho předchůdce. Stále jde ale o sporné území, o které bojuje více národů. Lidé stále věří v příchod krále, který zmizel neznámo kde. Proto nepostavily jiné hlavní město říše, ani nenašli nového vládce.

Pevnost Slz – sídlo elfího krále Orease. Pevnost uprostřed říše světla.

Ostrovy Věčné Noci – ostrovy kde žily ve vyhnanství démoni po porážce elfi

Trojvrší – vesnice se sídly elfích čarodějů

Valindor – hlavní město vlčích elfů

Temné město (Palác Agonie)

Je hlavním sídlem zla v zemi. Domy v něm jsou směs všech kultur, které se v něm sešly. Skřeti, démoni i upíři, tam nechali něco ze svých znalostí. Naposledy na jeho architektuře nechali své poznatky děti noci, které se dříve v jeho zdech téměř nevyskytovali, nebo

nezaujímalí důležité postavení. Domy mají společnou jen černou barvu a to že byli postavené v co největším spěchu, aby dokázali poskytnout domov velkému množství monster, které tam přišla bojovat. Vyjimka jsou hradby. Ty jediné jsou masivní a postavené z velkou pečlivostí. Brány dříve otevírali obři, nyní se z nich ale stali upíři. Nyní tvoří většinou obyvatel děti noci, které přišli s Aliou. Zejména její vlastní národ, který se postupem času stal vládnoucí kastou. Polovina města tvoří jeskyně, v kterých žijí skřeti a goblini. Proto se nedá blíže určitě rozloha. Postupem času a četných válek bylo město z větší části zničeno a králem Dranorem obnoveno, tentokrát pod jménem „Palác Agonie“.

Les elfů

Elfové mají jen jediné město. To je uprostřed lesa na severozápadě Aganty, který patří jen jim. Stromy patří mezi nejstarší v zemi. Poslední zbytky lesů, které dříve zabírali většinu země. Volně přecházejí v dřevěné domy, které jsou někdy postavené v korunách stromů a někdy na holé zemi. Málokdy používají kámen, uprostřed náměstí je ale několik budov z bílého kamene, které slouží jako sídlo velké rady a jiných vysoce postavených elfů. Město se potýká z ubívajícím počtem obyvatel. Války zanechali na jeho obyvatelých své stopy. Některé domy jsou proto opuštěné a pomalu ale jistě chátrají. Dřívější sláva národa světla je nyní jen v bajích, které se vyprávějí v Aganty. Elfové téměř nechovají žádná zvířata. Jen několik koní. Srdce říše tvoří paláce a aréna, která slouží pro boj zajatců. Na bojišti kdysi bojovala i královna upírů Alia.

Les dryád

Dryády jsou národ podobný elfům, proto se ani jejich kultura a město o moc neliší. Nemají ale žádné domy na zemi. Všechno staví v korunách stromů. Nikdy nepoužívají kámen nebo podobné materiály. Vše vypadá jako by vyrostlo samo ze dřeva. Také jejich les ale utrpěl válkami. Postupem času se moc lesního rodu vytratily. Mezi stromy začali procházet bestie a zabíjet každého kdo vyjde na jejich území. Nyní žijí jen poslední zbytky dryád, které se skrývají před upírů. Jejich druh je na pokraji vyhynutí

Město trolů

Město národa trolů leží v severních horách skřetí říše. Trolové staví masivní domy z kamene. Málokdy používají dřevo nebo nějaký jiný materiál. Jejich kultura se vyvíjela samostatně a nezávisle na dalších národech. Nejvíceš ale je pozant vliv skřetů. Mezi, kterými dřívě žily. Postupem času si ale vybudovali vlastní říši. Město je věstavené do hloubi hor. Je tam jen jedna brána ze silného dřeva. Později bylo město skrytu za uměle vytvořenou horou. Jako ochrana před barbary na koních.

Podmořská říše

Říše krále Deirona, která je na mořském dně. Architektura města odpovídá prostředí, ve kterém vznikla. Budovy nemají žádné ostré rohy ale plnuly přecházejí do cest, dlážděných bílými kameny. Jedna budova přechází ve druhou. Střed města tvoří palác královské rodiny. Polovina budov je pod velkou kupolí, ve které je sucho. Zbytek města je pod vodou. Cesty jsou přizpůsobené pro giganty. Vodní obry, kteří slouží králi Deironovi. Později je město přejmenováno na Atlantu.

Chrám Moci

Chrám je místem ve kterém bohové starého světa uzavřeli svou magickou moc před Merdaelem. Pro ochranu své síly vytvořily sedm medailonů. Chrám je postavený z nejrůznějších materiálů, které se dají v Aganty a přilehlých zemích najít. Na vrcholu stavby je věž jejíž špici tvoří velký krystal. Obyvatelé chrámu jsou strážci. Tajemné bytosti stvořené samotnými bohy, před tím než opustily svět, který před tím sami vytvořily.